Linnet Berry Thrynne este o domnișoară încântătoare. Aventura ei cu prințul Frederick Augustus, trecutul scandalos al mamei și alegerea unei vestimentații cel puțin nepotrivite la ultimul bal o transformă însă, în ochii tuturor, într-o femeie ușoară.

Piers Yelverton, conte de Marchant, trăiește într-un castel din Wales și se zvonește că este atât de nesuferit, încât nu-i poate sta nimeni în preajmă. Se mai spune că o rană din trecut l-a lăsat pe conte imun la farmecele oricărei femei. Dar Linnet nu este orice femeie. Frumusețea ei, grația și inteligența i-au adus la picioare un prinț. Va îmblânzi, cu siguranță, „bestia"! Din prima clipă în care privirile celor doi se întâlnesc, Linnet este sigură că scopul ei nu va fi deloc greu de atins. Dar ce preț poate avea, totuși, atingerea dragostei?

În a doua carte a seriei *Vieți împlinite*,
Eloisa James transformă o poveste de demult
într-un roman de dragoste pasionant.

Absolventă de Harvard, cu un masterat în filosofie la Oxford University și un doctorat la Yale, Eloisa James este una dintre cele mai apreciate scriitoare americane de literatură romantică. Cărțile ei au fost publicate în 15 țări. 19 dintre romanele sale de dragoste s-au aflat în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți, în vreme ce topul *USA Today* a numărat 16 titluri semnate Eloisa James.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-552-4

Lira

Eloisa James

Atingerea dragostei

Lira

Eloisa James

Atingerea dragostei

Vieți împlinite

capitolul 1

A fost odată ca niciodată, însă nu atât de demult...

În basme, fetele frumoase sunt mai des întâlnite decât pietricelele pe o plajă. Lăptărese cu pielea trandafirie se alătură prințeselor cu ochii precum stelele și, dacă le socotim pe toate, rezultă o galaxie întreagă de stele sclipitoare. Această strălucire specifică basmului întristează cu atât mai mult, cu cât femeile din viața reală rareori pot concura cu perechile lor ficționale de același rang. Fie au dinți îngălbeniți sau pete pe piele. Fie au o umbră de mustață sau un nas într-atât de generos, încât ar putea servi drept pârtie pentru un șoricel.

Evident, există și unele mai frumoase. Însă nici ele nu sunt ferite de toate necazurile „datorate cărnii", așa cum deplângea odinioară Hamlet. Pe scurt, cu greu găsești femeie mai mândră decât soarele pe cer. Ca să nu vorbim despre dinți mai albi decât un șirag de perle, glas de privighetoare și un chip atât de minunat încât îngerii să plângă de invidie. Linnet Berry Thrynne avea toate aceste calități, poate cu excepția trilului de privighetoare. Totuși, vocea îi era cât se poate de plăcută și i se spusese că râsul îi era precum clinchetul unor clopoței de aur, iar cântecele sale (chiar dacă nu erau de privighetoare) erau adeseori lăudate. Chiar și fără să arunce un ochi în oglindă, știa cu siguranță că părul îi strălucea, la fel și ochii, iar dantura – ei bine, poate că nu-i strălucea, dar era deosebit de albă.

Era genul de fată care ar fi putut împinge un băiat oarecare la gesturi eroice sau un prinț la fapte mai puțin cutezătoare, cum ar fi să-și croiască drum printre rugii de mure doar pentru a-i fura un sărut. Însă nimic din

toate acestea nu putea să schimbe un lucru esențial: cu o zi în urmă, aflase că nu se putea căsători. Dezastrul se datora naturii sărutărilor și consecințelor acestora. Deși poate că ar fi mai corect să ne aplecăm asupra naturii prinților. Prințul cu pricina era Augustus Frederick, duce de Sussex.

N-o sărutase pe Linnet doar o dată; de fapt, o sărutase de o sumedenie de ori. Și îi declarase cu vehemență dragostea pe care i-o purta, uneori chiar aruncându-i cu căpșune în fereastra de la dormitor (lăsând în urmă o mizerie de nedescris și atrăgându-și ura eternă a grădinarului).

Un singur lucru nu făcuse: să-i ceară mâna.

–E păcat că nu te pot lua de nevastă, spusese el spășit cu o seară înainte, când scandalul izbucnise. Știi și tu, noi, ducii regali... nu putem face tot ceea ce vrem. Tatăl meu e întru câtva incomodat de subiect. Crede-mă, e chiar regretabil. Trebuie să fi auzit despre prima mea căsătorie. A fost anulată pentru că Windsor a decis că Augusta nu era îndeajuns de bună pentru mine, iar ea e fiică de conte.

Linnet nu era fiică de conte; tatăl ei era doar viconte, și nici măcar unul cu relații. Nu că ar fi auzit, până acum, despre prima căsătorie a prințului. Toți cei care o văzuseră flirtând cu el în ultimele câteva luni uitaseră, în mod inexplicabil, să-i spună că acesta avea obiceiul să le curteze tocmai pe fetele pe care nu putea – sau nu avea voie – să le ia în căsătorie.

Prințul își luă rămas-bun cu o plecăciune pripită, se răsuci pe călcâie și părăsi balul pe neașteptate, retrăgându-se la castelul Windsor sau în cine știe ce loc în care se duc, de obicei, șobolanii când corabia se scufundă.

O lăsase pe Linnet singură lângă un însoțitor posac, într-o sală de bal ticsită de oameni de viță nobilă, împrejurare care o făcu să înțeleagă destul de repede că un mare număr de domnișoare și doamne din Londra se grăbeau – unele chiar cu bucurie ascunsă – să o considere o stricată de primă mână.

În câteva clipe de la plecarea prințului, nu se mai afla în încăpere nici un suflet care să nu-i evite privirea. Înaintea ei se întindea o mare de oameni care-i întorceau spatele. Chicotele aristocratice se ridicau precum sâsâitul unui cârd de gâște care se pregăteau să-și ia zborul spre nord. Cu toate că, desigur, ea era cea care trebuia să zboare; la nord, la sud, nu conta, atâta vreme cât scăpa de pe scena umilirii ei.

Ceea ce i se părea nedrept era că ea nu era o stricată. Ei bine, nu mai mult decât orice fată care se lăsase prostită de un prinț.

Se bucurase să pună mâna pe cel mai mare trofeu, prințul blond și chipeș. Dar nu spera ca el să-i ceară mâna. Și, cu siguranță, nu și-ar fi dăruit virginitatea unui prinț fără să aibă un inel pe deget și fără aprobarea regelui.

Totuși, îl considerase pe Augustus prieten, ceea ce-i pricinui și mai multă durere când el nu o vizită a doua zi de dimineață, după momentul umilirii ei.

Augustus nu era singurul. Linnet se trezi că privește în gol pe o fereastră ce dădea spre stradă, căutând parcă să se convingă de faptul că nimeni nu avea să o viziteze. Nimeni. Nici un suflet.

De când își făcuse debutul în societate, cu câteva luni în urmă, ușa de la intrare fusese o poartă spre Lâna de Aur, anume încântătoarea ei companie, cu zestre cu tot. Tineri cu duiumul îi treceau pragul, lăsând cărți de vizită, flori și cadouri care mai de care. Până și prințul catadicsise să vină în vizită în patru dimineți, un compliment nemaiauzit.

Dar acum... calea nu era nimic mai mult decât un șir de lespezi lucind în soare.

–Nu-mi vine să cred că întreaga tărășenie a venit din senin! se auzi vocea tatălui ei de undeva din spate.

–Am *fost* sărutată de un prinț, răspunse Linnet sec. Ceea ce nu ar fi contat dacă baroneasa Buggin nu ne-ar fi văzut.

–Sărutări... pfff! Sărutările-s un fleac. Ce mă interesează pe mine e de ce se zvonește, din surse de încredere, că ești însărcinată. Cu copilul *lui!*

Vicontele Sundon înaintă și se opri lângă ea, privind împreună strada pustie.

–Din două motive. Dar te vei bucura să afli că nici unul nu implică vreun bebeluș.

–Ei bine?

–Am mâncat niște creveți stricați la serata muzicală a lui lady Brimmer de joia trecută.

–Și?

–M-a năpădit greața. Nici măcar n-am apucat să ajung la toaleta doamnelor. Am vomitat în ghiveciul unui portocal.

Linnet se cutremură doar la gândul celor întâmplate.

–Cam necontrolat din partea ta, remarcă vicontele, care avea oroare de astfel de stări. Să înțeleg că a fost interpretat drept un semn al nașterii?

–Nu, tată, nu al nașterii, cât al stării care o precede.

–Desigur. Dar nu-ți mai aduci aminte când doamna Underfoot a dat la rațe în sala tronului, ratându-l cu puțin pe Maiestatea Sa, Regele Norvegiei? Nu era din pricina creveților sau a vreunui plod. Toată lumea știa că doamna respectivă abia se mai ținea pe picioare de beată. Am putea să zvonim că-ți place să tragi la măsea.

–Și cu ce m-ar ajuta asta? Mă îndoiesc că un domn respectabil s-ar însura cu o bețivă. În orice caz, n-a fost doar crevetele de vină. A fost și rochia.

–Ce-i cu rochia?

–Aseară am purtat o rochie nouă și, aparent, silueta mea le-a creat celor din jur impresia că sunt însărcinată.

Taică-său o învârti puțin și se chiorî la burta ei.

–Nu se vede nimic, dar ai umerii cam țepeni. Chiar trebuie să-ți lași sânii așa la vedere?

–Dacă nu vreau să arăt ca o matroană grasă și frigidă, da, rosti Linnet cu o ușoară asprime în glas.

–Ei bine, asta-i problema, spuse lordul Sundon. Arăți de parcă te-ai îmbrăcat de la Bartholomew. La naiba, i-am spus clar însoțitoarei tale că trebuie să fii mai decentă decât toți ceilalți. Trebuie să mă ocup eu de toate? E așa de greu să urmezi niște simple instrucțiuni?

–Rochia mea nu dezvăluia nimic, protestă Linnet, dar tatăl ei n-o mai asculta.

–M-am străduit, Dumnezeu mi-e martor că m-am străduit! Am tot amânat ieșirea ta în societate, gândindu-mă că maturizându-te vei avea suficientă minte să faci față mofturilor vremii, având în vedere și reputația mamei tale. Dar la ce bun să ai minte, când decolteul tău îți trădează frivolitatea?

Linnet trase adânc aer în piept.

–Aventura asta nefericită n-are nimic de-a face cu decolteul. Rochia pe care-am pur...

–*Aventură!* tună tatăl ei. Te-am educat în cel mai pur spirit...

–Nu *aventură* în sensul acela, îl întrerupse Linnet. Peripeția, mai bine zis, dezastrul s-a datorat rochiei mele. Vezi tu, are două fuste și...

Fu rândul lordului Sundon s-o întrerupă:

–Vreau s-o văd acum! Du-te și îmbracă-te cu ea!

–Doar nu vrei să mă-mbrac în rochie așa de dimineață?

–Am zis acum. Și adu-o și pe însoțitoarea ta. Sunt curios ce-are de zis doamna Hutchins în apărarea ei. Am angajat-o anume ca să preîntâmpine astfel de situații. Își dădea așa niște aere de puritană pedantă, că am luat-o de bună!

Așa că Linnet îmbrăcă rochia de la bal.

Era prinsă strâns chiar deasupra pieptului. Mai jos, cele două fuste lăsau loc jupei, croită din dantelă belgiană, sub

care se găsea încă o fustă de mătase albă. Arăta minunat în schița pe care i-o prezentase *Madame* Desmartins, iar în seara cu pricina Linnet se gândise că-i venea perfect.

Dar acum, pe măsură ce servitoarea îi potrivea fustele sub privirile doamnei Hutchins, Linnet își coborî ochii spre talie, dar... acolo nu era nici o talie.

– Vai mie, rosti ea cu glas scăzut, chiar arăt de parc-aș fi însărcinată.

Se întoarse într-o parte:

– Uite cum iese pe dinafară. E toată gofrată, chiar aici, sub piept. Aș putea să ascund doi bebeluși în rochia asta.

Eliza, servitoarea ei, rămase tăcută, dar însoțitoarea sa nu se sfii să-și dea cu părerea:

– Eu una nu cred că fustele-s baiul, ci pieptul dumitale, rosti ea, cu o notă acuzatoare în glas, de parcă Linnet ar fi fost de vină pentru decolteul ei.

Linnet se gândi că însoțitoarea ei se asemăna cu un gargui. Emana ceva din asprimea bisericii medievale și fără îndoială că tocmai de aceea o angajase vicontele.

Linnet se întoarse cu fața la oglindă. Decolteul era într-adevăr pronunțat, ceea ce nu era un lucru tocmai rău, având în vedere că mulți bărbați nu-și puteau dezlipi ochii de pe pieptul ei, dându-i astfel posibilitatea să viseze cu ochii deschiși spre tărâmuri îndepărtate.

– Așa umflată, și la piept, și la burtă, arată într-adevăr de parcă urmează un eveniment fericit.

– Nici măcar n-ar fi fost fericit.

– Nu în condițiile astea, rosti doamna Hutchins, limpezindu-și vocea.

Avea cel mai nesuferit mod de a-și drege glasul și era un semn – după cum aflase Linnet în ultimele luni – că urma să spună ceva neplăcut.

– Cum Dumnezeu n-am observat? se plânse Linnet, înainte ca însoțitoarea ei să înceapă cu dojenile. Nu-i corect să-mi stric reputația și poate chiar șansele

de a mă căsători, doar pentru că rochia asta are prea multe pliuri și fuste.

– De vină e purtarea ta, rosti doamna Hutchins. Trebuia să fi-nvățat de la maică-ta că o femeie cu astfel de apucături e văzută ca o stricată. De câteva luni mă tot străduiesc să te-nvăț cuviința, dar pe-o ureche-ți intră și pe alta-ți iese. Acum culegi ce-ai semănat.

– Purtarea mea n-are nimic de-a face cu rochia asta și cu înfățișarea pe care mi-o dă.

Rareori se-ntâmpla să mai arunce câte-o privire în oglindă. Dacă s-ar fi examinat din profil...

– E decolteul, insistă doamna Hutchins. Arăți ca o vacă gata de muls, scuză-mi comparația.

Linnet nu-i dădu importanță. Oamenii ar trebui avertizați din timp de pericole. O doamnă trebuie să se privească întotdeauna din profil, să nu se pomenească la un moment dat că toată Londra o crede gravidă.

– Știu că nu ești *însărcinată*, admise doamna Hutchins fără tragere de inimă, dar înfățișarea ta spune altceva. Își drese din nou glasul: Dacă vrei să mă asculți, acoperă-ți pieptul mai temeinic. Nu e cuviincios. Tot încerc să-ți bag asta-n cap, de două luni și douăzeci și trei de zile de când locuiesc în casa asta.

Linnet numără în gând până la cinci și rosti cu răceală în glas:

– Alt piept nu am, doamnă Hutchins, și rochiile de bal sunt croite la fel. Nu e nimic special la decolteul meu.

– Arăți ca o fregată ușoară, insistă ea.

– Poftim?

– O fregată ușoară. O femeie ușuratică.

– Aveam impresia că fregata e un soi de vas.

– Exact, soiul ăla care poposește în toate porturile.

– Cred că-i prima oară când te-aud glumind. Și eu care te suspectam că-ți lipsește complet simțul umorului.

Pe chipul însoțitoarei se întipări o expresie posacă, iar femeia refuză să mai spună ceva. Ba chiar refuză s-o însoțească pe Linnet în salon.

– N-am nimic de-a face cu apucăturile astea ale tale. Așa ți-a fost scris... să-i spui asta tatălui tău. Am făcut tot ce-am putut ca să-ți însușești niște principii, dar este prea târziu.

– Nu mi se pare cinstit. Chiar și o fregată ușoară și tinerică ar trebui să aibă șansa să poposească măcar *o dată* într-un port, înainte să fie scufundată...

Doamna Hutchins suspină.

– Îți arde de glumă. N-ai pic de bună-cuviință. Zero! Și știm cu toții cine e de vină pentru asta.

– De fapt, cred că înțeleg mult mai bine decât alții ce-nseamnă buna-cuviință și lipsa ei. Până la urmă, doamnă, eu – și nu dumneata – am crescut cu mama.

– Iată și pricina necazului, rosti ea cu un surâs hain. Nu-i ca și cum doamna ar fi fost fiica vreunui băcan care-a fugit cu un cârpaci. Oamenii de teapa lor nu sunt luați în seamă. Mama ta a dansat ca un tâlhar care se pierde în ceață, deși toți erau cu ochii pe ea. Nu s-a obosit să-și ascundă rușinea. Tot târgul o știa de stricată.

– Ca un tâlhar care se pierde în ceață, repetă Linnet. E cumva un citat din Biblie, doamnă Hutchins?

Cu buzele crispate, însoțitoarea ei ieși din încăpere.

capitolul 2

Castelul Owfestry Pendine, străvechea reședință a ducilor de Windebank, Țara Galilor

Piers Yelverton, conte de Marchant și moștenitorul ducatului de Windebank, era în culmea suferinței. Învățase din tinerețe că, dacă te gândești la disconfort – ce eufemism stupid și afurisit pentru agonie! –, îi conferi o putere de care el nu e vrednic. Se strădui deci să nu-i dea importanță și se lăsă și mai mult în baston, încercând să-și mai menajeze piciorul drept.

Durerea îl făcea să fie țâfnos. Sau poate nu era durerea, ci faptul că își pierdea vremea în preajma unui idiot cu patalama.

– Fiul meu are diaree și dureri abdominale, spuse lordul Sandys, trăgându-l mai aproape de pat.

Fiul lui Sandys zăcea în pat, cu obrajii supți și galben la față, asemenea unui așternut pătat cu ceai. Avea vreo treizeci de ani, un chip alungit, și răspândea o aură nesuferită de pioșenie. Asta poate și din pricina cărții de rugăciuni pe care o strângea în mână.

– Suntem disperați, rosti Sandys, cu o figură sfârșită. În Londra, am chemat nu mai puțin de cinci medici și, în cele din urmă, am hotărât să-l aducem aici, în Wales. I-au scos sânge, i-au pus lipitori, i-au dat tinctură de urzici. Bea numai lapte de măgăriță, niciodată lapte de vacă. Ah, și i-am dat și câteva doze de sulf, dar fără nici un rezultat.

Un detaliu întru câtva interesant.

– Unul dintre idioții care l-au consultat e, fără îndoială, Sydenham, rosti Piers. E obsedat de sulful aurat antimonic.

Îl folosește pentru a vindeca degetele ciuntite. Împreună cu opiul, desigur.

Sandys încuviință.

–Doctorul Sydenham spera că sulful va îndepărta simptomele fiului meu, dar n-a funcționat.

–La ce te așteptai? La cât de idiot e, nici nu mă mir că l-au admis în Colegiul Medicilor. Asta ar trebui să-ți spună ceva.

–Dar tu...

–Eu m-am înscris din prea multă bunăvoință.

Aruncă un ochi spre fiul lui Sandys. Arăta cum nu se poate mai rău.

–Bănuiesc că nu te simți mai liniștit că ai bătut atâta drum până-n Wales, să-mi cauți ajutorul.

Celălalt clipi de câteva ori, apoi rosti apăsat:

–Am venit cu trăsura.

–Ochi umflați, rosti Piers. Semn că recent i-a curs sânge din nas.

–Ce-nseamnă asta? De ce are nevoie? întrebă Sandys.

–De o igienă mai bună. Mereu are paloarea asta în obraji?

–Pielea lui e, într-adevăr, mai gălbuie, recunoscu Sandys. Dar nu de la mine a moștenit asta.

O afirmație modestă, fără doar și poate, luând în considerare nasul roșu ca sfecla al lordului Sandys.

–Ai mâncat cumva un ceaun întreg de mrene? îl întrebă Piers pe bolnav.

Acesta îl privi buimac.

–Mrenă? Ce-i aia? N-am mâncat așa ceva.

Piers se îndreptă de șale.

–Habar n-are de istoria Angliei. Mai bine-l lași să moară.

–L-ai întrebat dacă a mâncat mrene? făcu Sandys. Fiul meu nici nu vrea să audă de țipari sau de alte gustări marine.

–Într-adevăr, n-aude, e mai surd ca un stâlp. Primul rege Henry mânca mrene; a fost unul dintre nebunii pe care i-am avut pe tron, deși nu era la fel de țicnit ca ăsta de-acum. Totuși, era suficient de damblagit încât să se îndoape cu mrene și să dea ortul popii.

–Nu sunt surd! spuse bolnavul. Aș auzi totul dacă oamenii n-ar bolborosi întruna în jurul meu. Mă dor încheieturile. Asta-i problema.

–Ești pe moarte, asta-i problema, rosti Piers.

Sandys îl prinse de mână și-l trase deoparte.

–Nu rosti asemenea vorbe de față cu fiul meu. Are doar treizeci și doi de ani, sărmanul.

–Și trupul unui țânc de opt ani. Bag seamă că a petrecut multă vreme în compania actrițelor.

–Nu-i adevărat, făcu Sandys revoltat. Familia noastră are o tradiție cu...

– Cu păsările de noapte? Cu desfrânatele? Cu târâturile, cu farfuzele, cu răpitoarele? Deși răpitoarele mă duc din nou cu gândul la pește, și mi-ai spus deja că băiatul nu înghite preparatele marine. Dar cu peștoaicele cum rămâne?

–Fiul meu e un membru al Sfintei Biserici! rosti Sandys, roșu la față.

–Atunci e clar. Cu toții mințim, dar ăștia bisericoși au transformat minciuna în artă. Are sifilis. A dat iama prin ei ca neghina-n ogor și, cu cât sunt mai evlavioși, cu-atât mai multe simptome prezintă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de când am văzut cartea de rugăciuni.

–Nu și fiul meu, spuse Sandys, dând impresia că era convins de ceea ce zicea. E un băiat pios. Mereu a fost așa.

–Păi și eu ce ziceam...

–Vorbesc *serios*.

–Hmmm. Deci nu-i vorba de-o pasăre de noapte, atunci...

–Nimic de felul ăsta, rosti Sandys, clătinând din cap. N-a făcut niciodată... nu-l preocupă asemenea chestiuni.

E un sfânt băiatul ăsta. Când a împlinit șaisprezece ani, l-am dus la Trandafirul lui Venus, în Whitefriars, dar nu s-a uitat la fete. A căzut în rugăciune și le-a poftit și pe dânsele să se roage, dar a vorbit la pereți. E un candidat pentru sanctificare.

– S-ar putea ca problema sanctificării să revină unui for mai înalt. N-am cum să-l ajut.

Sandys îl înșfăcă de braț.

– Trebuie!

– Nu pot.

– Dar ceilalți doctori i-au dat cu toții medicamente și ziceau că...

– Niște idioți cu toții. Te-au mințit.

Sandys înghiți în sec.

– Până la douăzeci de ani n-a avut nimic. Un băiat sănătos, voinic, și dintr-odată...

– Du-ți fiul acasă și lasă-l să moară liniștit. Că de murit tot va muri, chiar dacă-ți dau sulf sau nu.

– De ce? șopti Sandys.

– Pentru că are sifilis. E surd, are diaree, icter, are ochii și încheieturile umflate și îi curge sânge din nas. Are, probabil, și migrene.

– N-a cunoscut în viața lui o femeie. Mă jur pe ce-am mai sfânt. Nu e iritat în zona aia, că mi-ar fi zis el...

– Nu era necesar să fie cu vreo femeie, zise Piers, trăgându-și haina din încleștarea lui Sandys și îndreptându-și mâneca.

– Cum să aibă sifilis, dacă n-a...

– Poate c-a fost cu un bărbat.

Expresia ultragiată de pe chipul lui Sandys îl mai înduplecă puțin.

– Sau poate de la tine l-a luat, ceea ce e mult mai probabil. Domnișoarele trandafirii prin care-ai dat iama când erai holtei l-au infectat pe băiat înainte să se fi născut.

– Am fost tratat cu mercur, protestă Sandys.

– La ce bun? Tot îl mai ai. Acum, scuză-mă, te rog, dar am treburi mai importante de făcut. De pildă, să mă-ngrijesc de-un bolnav care mai are măcar un an de trăit.

Piers ieși pe coridor, unde fu întâmpinat de Prufrock, valetul său.

– Mă-ntreb cum reușești să faci treabă prin casă. Bag seamă că e greu să întreții o gospodărie când ești nevoit să-ți petreci timpul pe coridor, plecând urechea la toate cuvințelele aurite ce-mi ies pe gură.

– Nu văd o problemă în asta, răspunse Prufrock, venind în urma lui. Dar recunosc că am destul antrenament. Nu credeți că ați fost puțin cam dur cu lordul Sandys?

– Dur? Crezi că am fost dur? Nici vorbă. I-am spus exact care-i problema cu fiu-său și ce să facă – pe scurt, să meargă acasă și să aștepte corul îngeresc, pentru că miracole nu se prea întâmplă pe-aici.

– Dar e *fiul* lui. Și dacă am auzit bine, de la el a moștenit boala sărmanul băiat. Nespus de trist.

– Tatălui meu nu i-ar fi păsat câtuși de puțin. Dacă ar fi avut și alți urmași, să fim înțeleși. Dar Sandys are o liotă de copii. Are un urmaș și pe mulți alții care să-i ia locul.

– De unde știți asta?

– Biserica, netotule. Și-a încredințat băiatul pe mâna bisericii și l-a crescut în spiritul ăsta încă de timpuriu. Moștenitorul petrece, probabil, prin toate lupanarele londoneze, ca dragul de taică-său. Sandys n-ar fi lăsat niciodată să-ncapă o Biblie pe mâna lui, dacă era moștenitorul.

– Pe tatăl domniei voastre l-ar tulbura nespus gândul că a transmis urmașilor o astfel de boală, comentă Prufrock.

– Tot ce-i posibil, rosti Piers, mimând interesul. Sau poate că nu. Mă mir că tata nu s-a însurat cu o prospătură de douăzeci de ani. Sau de șaișpe. Timpul curge, și-n ritmul ăsta poate să-și ia adio de la alt urmaș.

– Preasfinția sa i-a fost devotat dumneaei, și nenorocirile trecutului l-au rănit adânc, rosti Prufrock, ignorând cu bună intenție o parte din adevăr.

Piers nu răspunse. O durere insuportabilă îi străbătea piciorul, de parcă cineva i-ar fi înfipt un vătrai încins în coapsă.

– Vreau să beau ceva. Ia-o tu înainte, ca un valet minunat ce ești, și așteaptă-mă în fața bibliotecii, cu un coniac tare.

– Prefer să vă însoțesc. Mi-e teamă să nu vă împiedicați și să cădeți.

– Și-ți închipui că ai putea să mă ajuți? rosti Piers, aruncându-i o privire piezișă valetului său costeliv.

– Nu. Dar aș putea chema un lacheu să vă târască pe coridor. Impactul capului domniei voastre cu marmura v-ar putea schimba atitudinea față de pacienții dumneavoastră, ca să nu mai vorbim de servitori.

Slavă Domnului, mai erau câțiva pași până la bibliotecă. Piers se opri pentru câteva clipe. Gândul îl purtă spre amputare, și nu pentru prima oară. Ar fi putut să-și procure un pat egiptean, cum folosea Cleopatra. Deplasarea ar fi fost mai dificilă, dar măcar ar fi scăpat de durerile astea infernale.

– V-a scris tatăl dumneavoastră, îl înștiință Prufrock. Mi-am permis să vă las scrisoarea pe birou.

– Bănuiesc că ți-ai permis și s-o deschizi. Ce zice?

– Își exprimă interesul privind viitorul dumneavoastră conjugal, spuse Prufrock vesel. Se pare că ultima dumneavoastră scrisoare, în care ați înșirat toate pretențiile față de o potențială nevastă nu l-au descumpănit. Surprinzător, aș spune.

– Cea în care-l făceam idiot? Ai citit-o și pe-aia, pustulă pestilențială ce ești?

– Sunteți nespus de liric azi, observă Prufrock. Ați sacrificat aliterația pe altarul fleoarțelor și al farfuzelor, iar acum și pe al nevrednicului dumneavoastră valet. Sunt onorat, sincer.

– Ce mai vrea ducele? întrebă Piers.

Vedea ușa bibliotecii și simțea deja coniacul arzându-i gâtlejul.

– I-am spus că mireasa mea trebuie să fie mai frumoasă decât soarele și luna. Ăsta-i un citat, în caz că nu știai. La asta am adăugat o listă de cerințe care ar trebui să-l scoată din minți.

– Deocamdată, caută o soție, spuse Prufrock.

– Sper că pentru el. I-a luat ceva, totuși, rosti Piers, complet dezinteresat. La vârsta lui, bărbații nu mai au boașele de altădată, scuză-mă c-o spun așa pe șleau. Știu că ai urechile mai sensibile decât mine.

– Sau cel puțin le aveam înainte să intru în serviciul dumneavoastră, răspunse Prufrock, și deschise cu emfază ușa bibliotecii.

Piers n-avea decât un singur lucru în gând. Era auriu, ardea ca focul și urma să-i curme durerea din picior.

– Așa, își caută soție, repetă el fără să dea atenție cuvintelor, dar îndreptându-se spre aparatul de distilare. Își turnă o doză sănătoasă de coniac: Ce zi cumplită! Nu că ar avea vreo importanță, nici pentru mine și cu atât mai puțin pentru tine, dar n-am ce să fac pentru tânăra care s-a înfățișat azi-dimineață la ușa din spate.

– Cea cu burta umflată?

– Nu-i o umflătură obișnuită. Dacă o tai, s-a zis cu ea. Dacă n-o tai, boala o să-i vină de hac. Am ales calea cea mai ușoară, rosti el și dădu paharul pe gât.

– I-ați făcut vânt?

– N-avea unde să se ducă. Am lăsat-o în grija Matildei. I-am spus să-i ofere un pat, în aripa de vest, și să-i dea opiu, ca să-i alunge gândurile negre. Slavă Domnului, castelul ăsta ar putea să găzduiască jumătate din muribunzii Angliei.

– Tatăl dumneavoastră, insistă Prufrock. Și problema căsătoriei.

Încerca să-l distragă. Piers își mai turnă un pahar, de data asta cu măsură. Nu dorea să-și vâre capul în sticla

de coniac și să rămână înțepenit acolo. Una dintre urmările excesului, după cum învățase de la pacienții săi, era că, în timp, coniacul nu-și mai făcea efectul.

–Ah, căsătoria, rosti el supus. Era și cazul. Maică-mea s-a dus de douăzeci de ani. Mă rog, *dus* nu e cel mai potrivit cuvânt, nu-i așa? Oricum, draga de *maman* trăiește bine mersi pe continent, așa că nu văd de ce Preasfinția Sa nu s-ar recăsători. N-a fost ușor să obțină divorțul, l-a costat o mică avere. Ar trebui să bată fierul cât e cald sau, mai simplu spus, cât îl mai ține bărbăția.

–Tatăl dumneavoastră nu se însoară.

Ceva din glasul valetului îi atrase atenția lui Piers.

–Nu glumeai.

Valetul clătină ușor din cap.

–Am impresia că Preasfinția Sa a luat refuzul dumneavoastră drept o provocare. Poate ar fi trebuit să fiți mai ponderat în cerințe. Toate pretențiile astea i-au întărit și mai mult hotărârea. I-au stârnit interesul pentru proiect, ca să zic așa.

–Ce tot îndrugi acolo? N-o să găsească în veci pe cineva. Am și eu reputația mea.

–Titlul dumneavoastră atârnă mai greu decât reputația. Apoi, mai e și chestiunea cu moșia tatălui dumneavoastră.

–Lua-te-ar naiba, ai dreptate.

Pierce hotărî că ar mai putea face față unui păhărel.

–Dar cum rămâne cu piciorul meu? Ce femeie s-ar mărita cu un bărbat care... m-am țicnit? Firește că s-ar mărita cu un invalid.

–Mă îndoiesc că domnișoarele tinere ar vedea o problemă în asta, rosti Prufrock. În ce privește personalitatea dumneavoastră...

–Lua-te-ar naiba, îi aruncă Pierce, dar fără năduf.

capitolul 3

Nici bine nu coborî în salon, că tatăl ei bubui:

–Am refuzat trei cereri în căsătorie luna trecută, și te asigur că altele nu voi mai primi. La cum arăți, nici eu nu te-aș crede fecioară. Ai spune că ești în luna a patra sau a cincea.

Linnet se aruncă într-un scaun, cu fustele fluturându-i în jur.

–Nu sunt însărcinată.

Se simțea de parcă într-adevăr urma să nască în curând.

–O doamnă nu folosește cuvântul ăsta, o dojeni lordul Sundon. N-ai auzit nimic din ce ți-a zis guvernanta asta a ta?

Își flutură monoclul prin aer, pentru a-și întări spusele.

–Spui, eventual, că ești într-o condiție delicată sau, în cel mai rău caz, că *ai rămas grea*. Nicidecum că ești însărcinată, un cuvânt aspru, cu conotații dure. Plăcerea, bucuria de a fi nobil constă în a trece cu vederea lumescul, rodnicul...

Linnet nu-l mai asculta. Îi părea o nălucire albastră. În vesta lui cu nasturi de argint, incrustați cu maci de fildeș, și cu guler prusac era o efigie a eleganței și *se pricepea* de minune să ignore lumescul, spre deosebire de ea.

În acel moment, cineva bătu cu putere în ușă. Linnet aruncă o privire plină de speranță spre valetul care anunță vizita unui domn. Fără doar și poate, prințul Augustus se răzgândise. Cum putea să stea liniștit în castelul lui, știind că ea fusese respinsă de așa-zisa *înaltă societate*? Auzise, probabil, despre întâmplările nefericite de la bal și despre

faptul că nimeni nu-i mai adresase o vorbă după plecarea lui.

Firește, prințul o ștersese de-acolo înainte ca zvonul să facă înconjurul mulțimii. Ieșise însoțit de apropiații lui, fără să-i arunce măcar o privire. Din acel moment, nimeni n-o mai băgase în seamă. Așteptau probabil cu toții reacția lui, când urma să afle că Linnet era însărcinată.

Deși el știa mai bine decât oricine că era o născocire. Cel puțin, știa că pruncul nu era al lui. Poate tocmai de aceea îi făcuse vânt în doi timpi și trei mișcări. Poate plecase urechea la tot soiul de povești, cum că altul ar fi lăsat-o grea. Zvonul plutea în aer. Trebuia să spargă cineva gheața. Dar nu prințul era musafirul, ci mătușa ei, lady Etheridge, sau Zenobia, cum se prezenta cunoscuților ei. Își alesese acest nume cu mulți ani în urmă, când realizase că Hortensia nu i se potrivea de fel.

–Știam că se va întâmpla ceva rău, rosti ea din pragul ușii, aruncându-și mănușile pe podea, în loc să i le dea lacheului aflat lângă ea.

Zenobia savura o dramă adevărată, iar când era puțin abțiguită, se lăuda comesenilor că ar putea s-o joace pe Lady Macbeth mai bine decât Sarah Siddons.

–Ți-am spus de nenumărate ori, Cornelius, fata asta e prea frumoasă pentru binele ei. Și am avut dreptate. Iat-o aici, *cu burtică*, și toată Londra sărbătorește, mai puțin eu.

–Nu-i adevărat..., încercă Linnet să se apere.

Fără a mai ține cont de veridicitatea acuzației, tatăl ei trecu la atac, înăbușindu-i orice protest.

–Nu e de vină fiică-mea că se ia după maică-sa.

–Sora mea era fără pată, ca prima zăpadă, urlă Zenobia.

Bătălia era în toi și nimeni n-o putea opri.

–Nevastă-mea a fost, într-adevăr, rece ca zăpada – și numai Dumnezeu știe de câtă răceală am avut parte – dar se putea topi toată când se ivea ocazia. Cu toții știm cât

de repede se încălzea Fecioara de Gheață, mai ales în preajma regalității.

–Rosalyn ar fi meritat un rege, urlă Zenobia.

Se întoarse artistic, făcu câțiva pași și încremeni în poză. Linnet recunoscu scena jucată cu o săptămână în urmă de doamna Siddons pe scena de la Covent Garden, în rolul Desdemonei, care tocmai fusese acuzată de necredință de către Othello.

Dar bietul ei tată nu se putea măsura cu redutabilul Othello. Adevărul era că drăguța de maică-sa îl înșelase cu cine apucase, și el știa acest fapt. Știa și Zenobia, dar se făcea că plouă.

–Nu cred că întrebarea are vreo noimă, se amestecă Linnet. Sunt mulți ani de când a murit mama, și pasiunea ei pentru regalitate n-are nici în clin, nici în mânecă cu problema de față.

Mătușa ei îi aruncă o privire încântată.

–Eu, una, îi voi lua mereu apărarea, cu toate că acum e în mormânt.

Linnet se prăbuși din nou în scaun. Maică-sa era într-adevăr în mormânt. La o adică, îi era mai dor de ea decât îi era mătușii sale, având în vedere că cele două surori se certau de fiecare dată când se vedeau. Din pricina bărbaților, firește. Spre cinstea ei, Zenobia era mai puțin dezmățată decât mama lui Linnet.

–Așa-i cu frumusețea, îl auzi pe tatăl ei rostind. I s-a urcat la cap. La fel s-a întâmplat și cu maică-sa. Credea că frumusețea îi permite să facă orice.

–Rosalyn n-a făcut niciodată ceva necuviincios! îl întrerupse Zenobia.

–A țopăit foarte cuviincios de la unul la altul toată viața ei, ridică tatăl ei glasul. Și acum, fiică-mea îi calcă pe urme. Linnet e terminată. Terminată!

Linnet dădu să mai spună ceva, dar închise gura la loc. Urmă un moment de tăcere.

–Oricum, nu despre Rosalyn e vorba aici, rosti ea într-un târziu. Trebuie să vedem ce facem cu Linnet. Ridică-te puțin, dragă.

Linnet se ridică în picioare.

–Luna a cincea, din câte-mi dau seama. Nu știu cum de-ai reușit să păstrezi taina asta atâta vreme. Aseară am fost la fel de șocată ca restul. Contesa de Derby m-a repezit puțin, crezând că i-am ascuns adevărul. I-am spus că nici eu n-am știut nimic, dar nu sunt convinsă că m-a crezut.

–Nu sunt gravidă, rosti Linnet apăsat.

–Asta mi-a spus și aseară, confirmă tatăl ei. Iar azi-dimineață devreme nu părea să fie.

Se uită mai atent la burta ei:

–Acum însă așa pare.

Linnet își lipi rochia de pântec.

–Vezi? Nu sunt *gravidă*. Doar rochia e de vină.

–Draga mea, mai devreme sau mai târziu va trebui să recunoști, rosti Zenobia, studiindu-și chipul într-o oglinjoară. Nu pleacă el niciunde. În ritmul ăsta, în câteva luni o să fii cât casa. Eu, una, de cum mă rotunjeam puțin, mă retrăgeam imediat la țară.

–Ce ne facem cu ea? suspină tatăl ei, prăbușindu-se în scaun ca o marionetă cu sforile tăiate.

–N-ai ce să faci, spuse Zenobia, în timp ce-și pudra nasul. Nimeni nu-și dorește un pui de cuc în cuib. Trebuie s-o trimiți în țări străine, poate-și găsește pe cineva acolo, după ce se termină toată tărășenia asta, firește. Și-ar fi bine să-i mărești zestrea. Slavă Domnului că e moștenitoarea ta. S-ar putea, totuși, s-o ia cineva.

Zenobia așeză cutiuța cu pudră pe masă și ridică un deget dojenitor.

–Mama ta ar fi foarte dezamăgită, draga mea. Chiar n-ai învățat nimic de la ea?

–Și ce, mă rog, ar fi trebuit să învețe de la ea? Cum să fie desfrânată? i-o întoarse vicontele, dar fără focul de mai devreme.

–Nu m-am culcat cu prințul, rosti Linnet cât de clar și de răspicat era în stare. Aș fi putut s-o fac, firește. Poate că așa s-ar fi simțit obligat să se însoare cu mine. Dar am ales să n-o fac.

Tatăl ei oftă și-și lăsă capul pe spătarul scaunului.

–Mă fac că n-am auzit ce-ai spus, rosti Zenobia, mijind ochii. Ai măcar scuza că e din familia regală. Dacă progenitura asta n-are sânge albastru, nu vreau să aud nimic de ea.

–Dar nu am..., începu Linnet.

Mătușa ei o întrerupse, cu o mișcare bruscă a mâinii.

–Cornelius, tocmai mi-am dat seama că întâmplarea asta ți-ar putea aduce salvarea.

Apoi, către Linnet:

–Spune-ne cine-i tatăl copilului, și tatăl tău ar putea să ceară căsătoria. Nimeni din afara familiei regale n-ar cuteza să-l refuze.

–Dar nu e nimeni, rosti Linnet.

Zenobia pufni, batjocoritor.

–Nu-mi spune că vei merge pe mâna concepției imaculate. Nici în Ierusalim nu cred că a funcționat foarte bine. De fiecare dată când povestește preotul, în preajma Crăciunului, mă gândesc cât de greu i-o fi fost sărmanei femei să convingă pe toată lumea că era virgină.

–Nu înțeleg de ce aduci cuvântul Domnului în discuție, spuse tatăl ei. Vorbeam de prinți, nu de zei.

–Rochia mă face să arăt mai plinuță, atâta tot, se văită Linnet.

Zenobia se lăsă în scaun.

–Vrei să zici că nu porți rod în pântec?

–Asta tot încerc să vă spun. Nu m-am culcat cu prințul. Nu m-am culcat cu nimeni.

O tăcere sinistră se așternu în încăpere, timp ca vorbele ei să prindă rădăcină.

–Cerule, ești terminată, și nici măcar n-ai gustat din borcanul cu dulceață, rosti mătușa ei într-un sfârșit.

Acum și dac-ai încerca să mai repari ceva, e prea târziu. Lumea ar fi convinsă că te-ai... ocupat de problemă, ca să zic așa.

–Asta după ce prințul ar refuza s-o ia de nevastă, adăugă vicontele cu năduf.

–În împrejurările de față, și eu aș crede același lucru.

–Nu-i corect, rosti Linnet cu mânie. Așa-i, lumea se-așteaptă să fiu puțin mai cochetă, având în vedere reputația mamei, dar...

–Puțin spus cochetă, i-o reteză tatăl ei. Se așteptau să fii o otreapă, și acum i-ai convins că ești.

–De la frumusețe i se trage, făcu mătușa ei, aranjându-și părul. Femeile din familia noastră poartă blestemul frumuseții. Rosalyn, de pildă, care ne-a părăsit la o vârstă așa de fragedă...

–Nu-mi pare că blestemul te-a lovit și pe tine, rosti tatăl ei, sarcastic.

–Te înșeli, se apără Zenobia. Te înșeli amarnic. M-a lovit blestemul, și încă cum. Mi-a arătat ce-aș fi putut deveni, dacă n-aș fi fost ținută în loc de lanțurile maternității. Aș fi putut să luminez marile scene ale lumii. La fel și Rosalyn. Cred că de-asta era așa de...

–Așa de cum? o repezi vicontele.

–De irezistibilă.

–*Spurcată* ar fi cuvântul potrivit, pufni tatăl ei.

–Știa că ar fi putut lua de bărbat pe oricine ar fi dorit, spuse Zenobia visătoare. Sărmana noastră Linnet s-a scăldat în același vis și acum e terminată.

–N-ar fi putut lua de bărbat pe orișicine, rosti vicontele. Legea căsătoriei regale are și ea virtuțile ei.

Îndreptă un deget acuzator spre Linnet.

–Nu te-ai gândit la asta înainte să stârnești scandalul ăsta cu tânărul Augustus? Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea știe că s-a căsătorit cu o nemțoaică în urmă cu câțiva ani, după ce a atentat la pudoarea ei. La Roma, dacă nu mă-nșel. Însuși regele a trebuit să intervină pentru desfacerea căsătoriei.

–N-am știut până ieri, spuse Linnet, când am aflat chiar din gura lui Augustus.

–Nimeni nu le povestește fetelor asemenea lucruri, făcu Zenobia. Dacă-ți făceai atâtea griji în privința ei, de ce n-ai stat cu ochii pe ea la petrecerile alea?

–Pentru că eram ocupat! Și i-am găsit o însoțitoare, fiindcă tu erai prea ocupată s-o însoțești. Doamna Hutchins. O femeie onorabilă în toate privințele, care părea să înțeleagă natura problemei. Unde-i muierea aia? M-a asigurat că nimic nu va păta numele și onoarea fiicei mele.

–Refuză să coboare.

–Se teme să nu cumva să intre în gura lupului, mormăi el. Guvernanta pe unde umblă? Altă zăbăucă. I-am repetat de-atâtea și de-atâtea ori că trebuie să fii de două ori mai castă decât orice fată, ca să faci uitată reputația mamei tale.

–Doamna Flaccide s-a simțit jignită aseară când i-ai spus că e sluga dracului și ai acuzat-o că m-a transformat într-o zdreanță.

–Ei, băusem și eu câteva pahare, rosti tatăl ei, fără urmă de regret în voce. Mi-am înecat amarul după ce mi s-a spus în față – repet, în față! – că fiica mea a fost necinstită.

–A plecat în urmă cu un ceas și mă-ndoiesc că se va mai întoarce. Tinkle spune că a luat o pungă plină de arginți.

–Nu argintul e baiul, spuse Zenobia. N-ar trebui să-ți superi niciodată argații, pentru că știu cu toții unde-ți păstrezi obiectele de preț. Mai important e că această guvernantă știa, probabil, de bilețelele parfumate pe care vlăstarul regal le trimisese.

–Nu mi-a trimis scrisori de dragoste, dacă la asta te referi. Dar într-o dimineață mi-a aruncat cu căpșune

în dormitor. Ea și doamna Hutchins s-au jurat să păstreze secretul.

– Și-acum, Flaccide va povesti lumii întregi despre ce s-a întâmplat. Ești un neghiob, Cornelius. Ar fi trebuit să-i dai cinci sute de lire și s-o expediezi la Suffolk. Acum, Flaccide o să facă din țânțar armăsar, și din căpșună, furtună. Va spune că Linnet poartă gemeni în pântec.

Linnet se gândi că guvernanta ei nu va rata ocazia să înșire vrute și nevrute. Nu se prea plăceau. Mai bine spus, femeile nu o plăceau, în genere. De patru luni de când ieșise și ea în lume, fetele se adunau și chicoteau pe la spatele ei, fără să-i împărtășească motivul.

Zenobia scutură clopoțelul.

– Sunt surprinsă că nu m-ai servit cu ceai, Cornelius. Viața lui Linnet e, într-adevăr, dată peste cap, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mâncăm.

– Eu mă dau aici de ceasul morții, și ție-ți arde de ceai? se văită tatăl ei.

Tinkle apăru de-ndată în ușă, dându-i de înțeles lui Linnet că trăsese cu urechea la toată discuția – nu că o asemenea constatare ar fi surprins-o.

– Ceai te rog, și o gustare, îi spuse Zenobia. Adu și ceva pentru slăbit.

Servitorul o fixă cu o privire încurcată.

– Castraveți, oțet sau ceva similar, rosti ea nerăbdătoare.

De-ndată ce Tinkle ieși pe ușă, Zenobia ațintí un deget spre pântecul fetei.

– Trebuie să facem ceva în privința ei. Nu ești tocmai plinuță, dar nici subțire ca mătura, am dreptate?

Linnet numără din nou până la cinci.

– Am moștenit silueta mamei mele. Și a ta, dacă mă uit mai bine.

– Ispita diavolului, rosti tatăl ei îmbufnat. Nu e cuviincios să fie așa descoperit.

– N-am eu norocul ăla. Am prins un prinț pământean, dar de prințul întunericului n-am avut parte.

– Augustus n-are stofă nici de drăcușor, spuse gânditor mătușa ei. Acum, că stau să mă gândesc mai bine, nici nu mă mir că n-a reușit să te vrăjească. E cam tântălău băiatul.

– N-ar trebui să existe rochii care să creeze iluzia asta, afirmă lordul Sundon. Dacă există, n-aș vrea să am parte de ele. Adică n-aș vrea să am parte de ele dacă aș purta rochii. Vreau să zic... dacă aș fi femeie.

– Te ramolești pe zi ce trece, observă Zenobia. N-o să-nțeleg în veci de ce s-a măritat soră-mea cu tine.

– Mama l-a iubit pe tata, rosti Linnet cu toată convingerea de care era în stare.

Ajunsese la concluzia asta în urmă cu câțiva ani, la sfârșitul unei seri ciudate în care o surprinsese pe maică-sa în compania intimă a unui străin, prinsă într-o activitate rușinoasă.

– Îl iubesc pe tatăl tău, îi spusese ea atunci. Dar, scumpa mea, dragostea nu e de ajuns pentru o femeie ca mine. Eu vreau să fiu adorată, cântată în versuri, vreau flori și bijuterii... ca să nu spun că François are un trup de zeu și e mai dotat ca un armăsar.

Linnet clipise de câteva ori, neînțelegând mare lucru.

– Lasă, dragă, o să-ți explic când o să crești mai mare.

Nu mai ajunsese să-i explice, dar Linnet aflase între timp destule pentru a înțelege pasiunea mamei sale pentru François.

Vicontele se-ntoarse spre ea, cu scântei în priviri.

– Rosalyn m-a iubit întocmai cum te iubește Augustus pe tine. Pe scurt: nu destul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se văită Zenobia. Mă băgați în pământ cu vorbele astea! Lăsați-o pe biata femeie să se odihnească în pace! Mă faci să regret ziua în care te-a acceptat de soț.

–Parcă retrăiesc acele clipe, rosti vicontele apăsat. Linnet a moștenit-o pe maică-sa, se vede de la o poștă.

–Nu e corect, se apără Linnet, săgetându-l din priviri. Am fost întruchiparea virtuții anul acesta; ce vorbesc?... sunt așa de când mă știu.

Tatăl ei se încruntă.

–Dar e ceva care nu-mi dă pace...

–Are un aer obraznic, spuse mătușa ei, dar fără dojană. Domnul s-o aibă în pază pe Rosalyn, dar e numai vina ei. De la ea ai moștenit gropița aia în obrăjor, privirea aia, buzele alea... Ai un aer de fată ușuratică.

–O ușuratică ar fi avut un an mult mai incitant decât mine, protestă Linnet. Am fost la fel de retrasă ca oricare dintre tinerele nobile, întreab-o și pe doamna Hutchins.

–Într-adevăr, nu e corect, încuviință Zenobia.

O picătură de miere se prelinse ușor de pe prăjitura ei și ateriză pe rochia de dimineață, ieșind în evidență pe materialul violet.

–Sper că i-ai spus contesei că n-am rămas niciodată singură cu Augustus, spuse Linnet.

–De ce-aș fi spus asta? Draga mea, nu cunosc calendarul tău social. Să-ți spun sincer, am fost la fel de surprinsă ca biata contesă.

Linnet oftă.

–Aș putea să mă înfățișez complet despuiată la Almack's[1] și tot nu m-ar crede nimeni că nu sunt borțoasă, oricât de suptă aș fi în talie. Mătușă, tu ai dat substanță acestui zvon, iar din cauza tatei, domnișoara Flaccide mă va bârfi în toate ungherele Londrei. Va trebui fără doar și poate să plec dincolo sau, cel puțin, într-o altă regiune a țării.

–Francezii cedează foarte ușor farmecelor noastre, deși e războiul acela nesuferit, o încurajă Zenobia. Dar mi-a venit o idee mai bună.

[1] Club aristocratic londonez ce accepta prezența ambelor sexe (n.tr.)

Linnet nu avu curajul s-o descoasă.

–Care-ar fi aceea? o întrebă tatăl ei cu sfârșeală în glas.

–Nu e o ea, ci un el.

–Cine?

–Yelverton, urmașul lui Windebank.

–Windebank? Cine mai e și ăsta? Vrei să zici Yonnington? Walter Yonnington? Dacă-i seamănă chiar și de la depărtare tatălui său, n-aș lăsa-o pe Linnet în preajma lui. Nici însărcinată, măcar.

–Ce drăguț din partea ta, tăticule, murmură Linnet.

Cum Zenobia nu-i oferise o prăjitură, se servi singură.

–Trebuie să slăbim, scumpa mea. Să nu uiți lucrul ăsta, spuse Zenobia pe un ton îngăduitor, dar totuși ferm.

Linnet strânse din buze și își mai turnă unt peste prăjitură. Mătușa ei oftă.

–Yelverton e duce de Windebank, Cornelius. Sincer, nu înțeleg cum te descurci cu toți nobilii, date fiind cunoștințele tale sărace despre aristocrație.

–Știu pe cine trebuie să știu, se apără vicontele. Și nu-mi bat capul cu cei care nu merită. De ce n-ai zis de la început că-i vorba de Windebank?

–Mă gândeam la fiul lui, explică Zenobia. El a primit al doilea titlu, desigur. Îmi amintesc că are un nume tare ciudat. Peregrine, Penrose... Piers, ăsta-i.

–Sună a debarcader[1], făcu lordul Sundon.

–Doamna Hutchins m-a comparat cu o fregată azi-dimineață, spuse Linnet. Nu mi-ar strica un debarcader.

Zenobia clătină nemulțumită din cap.

–Asemenea vorbe te-au adus în situația în care te afli acum. Ți-am spus de nenumărate ori că nu-ți servește la nimic istețimea asta. Lumea așteaptă de la o lady

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engleză, *pier* înseamnă și „debarcader, doc sau dană" (n.tr.)

să fie frumoasă și manierată. Pe scurt: drăgălașă, supusă și finuță.

–Și totuși lumea te confundă cu o lady, i-o întoarse Linnet.

–Eu sunt măritată. Sau cel puțin am fost, până la moartea lui Philip. Nu mai am ce să dovedesc. Tu, pe de altă parte, trebuie să strălucești. Ar fi cazul să-ți rafinezi puțin discursul înainte să te-ntâlnești cu Yelverton, în Wales. Titlul său e conte de Marchant. Sau Mossford? Nu-mi amintesc. N-am avut plăcerea să-l întâlnesc vreodată.

–Nici eu, mărturisi lordul Sundon. Vrei cumva s-o potrivești cu un puști?

–Nu-i puști. Are peste treizeci de ani. Treizeci și cinci, pe puțin. Îți amintești doar ce povești umblau.

–Prefer să nu dau importanță poveștilor, rosti vicontele cu țâfnă. Numai așa puteam trăi cu soră-ta sub același acoperiș.

–Ai nevoie de un tratament, să-ți scoată veninul din sânge, fu de părere Zenobia. Ai lăsat fierea să-ți fermenteze acolo și ești plin de năduf. Rosalyn e moartă. Las-o să se odihnească, ce Dumnezeu!

Linnet hotărî că venise vremea să spună și ea ceva.

–Mătușă, ce te face să crezi că ducele ar fi de acord să mă căsătoresc cu fiul lui? Bineînțeles, dacă la asta făceai referire.

–E disperat. Mi-a spus-o doamna Nemble, care-i prietenă la cataramă cu lady Grymes, al cărei soț, după câte știți, e fratele vitreg al lui Windebank.

–Nu știam, rosti vicontele. Și nici că-mi pasă. De ce e Windebank disperat? Fiu-său e cumva slab de minte? Nu țin minte să-l fi văzut pe la Lords sau la Boddle's.[1]

–Nu, mai bine chiar, rosti Zenobia triumfător.

Pentru o clipă, Linnet și tatăl chibzuiră la tâlcul din cuvintele ei.

[1] Cluburi londoneze destinate aristocrației (n.tr.)

–Îi lipsește ceva, explică Zenobia.

–Cum așa? întrebă Sundon, zăpăcit.

–Îi lipește un membru.

–O mână? îndrăzni Linnet.

–Pentru numele Domnului, rosti Zenobia exasperată, lingându-și o picătură de miere de pe deget. Mereu trebuie să vorbesc pe șleau, ca să mă-nțeleagă cineva în casa asta. Omul a suferit un accident în tinerețe. Acum merge în baston și e impotent, ca s-o spunem fără înconjur. Adio, moștenitor.

–De fapt, în cazul de față trebuie făcut un mic ocol, rosti vicontele cu vizibilă satisfacție.

–Ce-nseamnă impotent? întrebă Linnet.

Cei doi adulți o priviră încurcați, de parcă tocmai ar fi descoperit o specie rară de gândac sub covor.

–Te las pe tine să-i explici, spuse vicontele.

–Nu de față cu tine.

Linnet așteptă.

–Deocamdată, e important să știi că nu poate avea copii. Amănuntul ăsta e crucial.

Linnet puse cap la cap informația proaspătă cu numeroasele observații făcute de maică-sa de-a lungul anilor și hotărî să nu-l iscodească niciodată pe tatăl ei în privința acestui subiect.

–Și zici că mai bine impotent decât slab de minte? Mă refer la un soț.

–Dacă-i slab de minte, te trezești că-i curg balele la masă sau mai știu eu ce...

–Tu vorbești despre Bestie! exclamă brusc tatăl ei. Am auzit multe despre el, dar nu mi-am dat seama că despre el vorbeai.

–Marchant nu e o bestie, se împotrivi Zenobia. Asta-i doar o bârfă josnică. Te credeam mai presus de asemenea zvonuri.

–Toată lumea îi spune așa. Are un temperament groaznic. Un medic strălucit, dar cu temperamentul unei fiare.

–Oricui îi mai sare țandăra din când în când. Face parte din jocul căsătoriei, spuse Zenobia, ridicând din umeri. Așteaptă doar s-o vadă pe Linnet, în toată splendoarea ei. Va mulțumi cerului că soarta i-a hărăzit o asemenea mireasă.

–Chiar trebuie să aleg între nătângi și fiare? întrebă Linnet.

–Nu, între nătângi și incapabili, rosti mătușa ei, pierzându-și cumpătul. Viitorul tău soț va fi bucuros de copilul pe care, chipurile, îl porți în pântec, iar taică-său va fi în culmea fericirii.

–Cum așa? întrebă Sundon.

–N-ai înțeles încă? rosti Zenobia și țâșni în picioare.

Făcu o piruetă elegantă și continuă:

–Pe de-o parte, avem un duce retras, care are un singur fiu. Unul singur. Ducele e obsedat de regalitate. Se consideră prieten la cataramă cu regele, cel puțin înainte să se țicnească.

–Am prins ideea.

–Liniște, îl admonestă Zenobia.

Nu suporta să fie întreruptă.

–De-o parte, un duce solitar și disperat. De cealaltă parte, un fiu incapabil. Și un regat la mijloc.

–Un regat? repetă vicontele, făcând ochii mari.

–E o metaforă, îl lămuri Linnet, servindu-se cu o prăjitură.

Stătuse mai des de vorbă cu Zenobia decât tatăl ei și îi cunoștea înclinația spre înflorituri oratorice.

–Un regat fără viitor, fiindcă nu există urmași...

Zenobia făcu ochii mari.

–Vrei să zici că ducele..., începu Sundon.

–Liniște. Și te întreb acum, de ce crezi că are nevoie această familie nefericită?

În chip inspirat, nici unul dintre cei doi ascultători nu cuteză să răspundă, întrucât pauza avea menirea de a spori efectul cuvintelor ce urmară:

–Vă mai întreb o dată, ce-și dorește o familie din cale-afară de nefericită? Un moștenitor!

–Cu toții ne dorim asta, oftă vicontele.

Linnet îi mângâie ușor mâna. Era doar una dintre micile nedreptăți ale vieții. Mama ei fusese extrem de generoasă cu trupul ei, dar, cu toate astea, nu lăsase în urmă decât un singur copil, care nu avea să moștenească decât o mică parte din moșia tatălui ei.

–Își doresc, rosti Zenobia, ridicând glasul pentru a-și recâștiga publicul, își doresc un prinț!

–Un prinț, mătușă? îndrăzni Linnet, după clipe bune de tăcere.

Pe chipul Zenobiei înflori un zâmbet triumfător, de actriță întâmpinată cu urale, dacă nu chiar cu buchete uriașe de trandafiri.

–Un prinț, scumpo. Și în tine, fată norocoasă ce ești, vor găsi răspunsul la dorințele lor. Caută un moștenitor și tu le oferi acel moștenitor, de viță regală aș adăuga.

–Înțeleg acum, rosti vicontele. Nu-i o idee rea, Zenobia.

Obrajii ei se îmbujorară.

–Mereu am avut idei bune.

–Dar cum să le ofer un prinț? întrebă Linnet. Din câte-am înțeles, ducele de Windebank caută o fată însărcinată.

Vicontele mârâi, așa că Linnet reformulă imediat:

–Voiam să zic că ducele e interesat de o femeie aflată în această condiție nefericită pentru ca fiul ei să poată avea un fiu...

–Nu doar un fiu, ci un prinț, rosti Zenobia pe același ton triumfător. Un prinț. Windebank nu va accepta orice târâtură în familia lui. E nespus de trufaș. Mai degrabă și-ar pune capăt zilelor. Dar fiul unui prinț? Asta-i cu totul altceva.

–Dar...

– Ai mare dreptate, Zenobia. Trebuie să recunosc, ești o băbuță al naibii de vicleană.

Zenobia se îndreptă iute de șale.

– Ce-ai spus, Cornelius?

– N-am vrut să sune așa, se scuză el repede, dând din mână. E pură admirație. Admirație sublimă...

– De acord cu tine, rosti ea împăciuitor. E un plan fără cusur. Fă-i mâine după-amiază o vizită. Trebuie s-o duci în Wales. Acolo s-a stabilit Marchant, deci acolo va avea loc nunta.

– Nuntă? exclamă Linnet. N-ați uitat nimic?

Cei doi o fixară cu privirile și întrebară în același timp:

– Ce?

– Nu port în mine vița regească! strigă ea. Nu m-am culcat cu Augustus. N-am în burtă decât o prăjitură pe jumătate digerată.

– Dezgustător, se cutremură mătușa ei.

– Într-adevăr, foarte neplăcut, o susținu și vicontele. Ai vorbit acum ca o mahalagioaică.

– Dezgustător e faptul că plănuiți să-mi vindeți copilul nenăscut unui duce obsedat de regalitate, deși nici măcar nu port un nenăscut de viță regească în pântec!

– Am spus că trebuie să încheiem afacerea cât mai repede.

– Cum adică?

– Să spunem doar că tatăl tău îi va face o vizită lui Windebank chiar în după-amiaza asta, iar Windebank va mușca, fără doar și poate, momeala. Nu uitați, omul e disperat și-ar da orice să-și amestece sângele cu linia regală.

– Asta nu rezolvă problema.

– Firește că nu, rosti Zenobia, zâmbindu-i cu multă căldură. Nu putem să ne ocupăm de toate. Restul ține de tine.

– Ce vrei să spui?

Tatăl ei se ridică în picioare, fără a mai da semne că-l interesează discuția.

– Voi purta paltonul Jean de Bry, cu țesătură de in, rosti el ca pentru sine însuși.

– Nu paltonul ăla, strigă Zenobia în urma lui.

Vicontele se opri în prag.

– De ce nu?

– Din cauza umerilor. Dă impresia că ești nervos. Nu uita că te oferi să-i salvezi neamul.

– Paltonul verde-gri cu feston, încuviință tatăl ei, apoi se făcu nevăzut.

– Și de unde scot eu un vlăstar regal, ca să i-l ofer unui soț pe care nu l-am cunoscut încă?

– Draga mea, nu ești din neamul meu dacă pui asemenea întrebări.

Linnet rămase cu gura căscată.

– Doar nu vrei să spui că...

– Desigur, scumpa mea. De cum semnează tatăl tău hârtiile alea, ai... să zicem... douăsprezece ore să pornești spre Wales.

– Douăsprezece ore? repetă Linnet, sperând că imaginația îi joacă feste. Îți închipui că...

– Augustus se ține de tine ca scaiul. Nu trebuie decât să-i arunci o privire seducătoare și un zâmbet ștrengăresc. Cerule, n-ai învățat nimic de la maică-ta?

– Nu, răspunse Linnet sec.

– Dacă stau să mă gândesc bine, cu pieptul ăsta nici nu-i nevoie să zâmbești.

– Deci vrei să..., începu Linnet, dar nu găsi tăria să continue. Eu...

– Tu. Augustus. Seduci. Pat. Douăsprezece ore și doar un singur prinț. N-ar trebui să fie așa de greu.

– Eu...

– Vrei, nu vrei, ești fiica lui Rosalyn și nepoata mea. Ai acel vino-ncoace în sânge, mai ales când vine vorba de regalitate. Îți stă în fire.

–Nu știu ce să zic. Par eu mai neastâmpărată, dar nu sunt deloc așa.

–Ba bine că nu, îi răspunse Zenobia cu voioșie.

Se ridică din fotoliu.

–Nu trebuie decât să te lași însămânțată. Gândește-te câte femei reușesc performanța asta, fără să se bucure de privilegiile tale, de inteligența ta, de trupul tău, de chipul tău, de zâmbetul ăsta frumos.

–Am fost educată de mică în spiritul virtuții și al purității. Am avut guvernantă de la o vârstă la care majoritatea fetelor sunt lăsate în pace, special pentru a fi ferită de asemenea murdării.

–E vina tatălui tău. Indiscrețiile mamei tale i-au scos peri albi.

Ceva de pe chipul fetei o făcu pe Zenobia să ofteze, cu aerul unei femei pe umerii căreia apăsa întreaga lume.

–Bănuiesc că aș putea să găsesc un doritor, dacă ți-e teamă să te apropii de prinț. Nu se prea face, dar bine-a zis cine-a zis: trebuie să știi ce să cauți și mai ales unde să cauți.

–La ce te referi?

–La bordeluri pentru femei, bineînțeles. E unul lângă Covent Garden, din câte-am auzit... cu bărbați bine. Mă gândesc că lucrează acolo din pură plăcere.

–Mătușă, doar nu vrei să spui că...

–Dacă nu reușești să-l seduci pe prinț, va trebui să găsim o altă soluție, rosti ea și o bătu încurajator pe braț. Te duc eu la bordel. Din câte-am înțeles, doamnele stau în spatele unei draperii și își aleg bărbatul. Ar fi bine să alegem unul care-i seamănă lui Augustus. Oare n-am putea trimite o cerere ca bărbatul să ne fie expediat cu trăsura?

Linnet oftă.

–Mătușa ta nu te va lăsa niciodată la greu. Acum, că Rosalyn nu mai e printre noi, simt povara îndatoririlor materne.

Era uimitor cu câtă ușurință ocolise aceste îndatoriri până acum, dar Linnet hotărî să nu spună nimic.

–Nu merg la bordel.

–În cazul ăsta, rosti Zenobia binedispusă, îți sugerez să-i scrii prințișorului tău un bilețel ispititor. Și eu l-aș fi preferat pe el în locul bordelului. E îngrozitor să pornești pe drumul mariajului cu o minciună despre bebeluși. Căsnicia te conduce spre astfel de minciuni, e în firea lucrurilor: toate acele ispite. Comanzi prea multe rochii, risipești averea. Ca să nu mai vorbim de bărbați.

O sărută din vârful buzelor.

–Dar eu voiam...

–Nu-ți închipui ce fericită sunt că n-am soț... Firește, regret moartea lui Philip. Ei, ce să-i faci...

Zenobia se făcu nevăzută, iar așteptările ei legate de căsătorie deveniră complet neinteresante.

capitolul patru

– Glumești, îi spuse Piers lui Prufrock. Lista de cerințe pe care i-am trimis-o tatălui meu avea pe puțin o pagină.

– O lectură captivantă, comentă Prufrock. Mi-a plăcut în special partea în care vă mărturiseați neputința în pat. Și lacrima imprimată pe pagină...

– Care lacrimă? se burzului Piers. Era coniac, idiotule!

– Ah, minunat! Mă cutremur la gândul că ați fi putut să vărsați lacrimi pe toată scrisoarea, știind că la fel de bine v-ați putea tângui singur, în patul dumneavoastră.

– De ce m-aș tângui?

Piers era tentat să-și mai toarne un pahar. Mai bine, nu.

– Arată-mi un bărbat care n-ar fi sfâșiat de gânduri negre, dacă s-ar găsi în situația mea.

– Gânduri negre pierdute-n negura viitorului, adăugă Prufrock. Nu abandonați pasiunea pentru aliterație chiar în pragul apogeului.

– Durerea de a nu cunoaște niciodată căldura unei femei, cuprins de tristețe, știind că mâna lui slinoasă nu se va împleti vreodată în jurul degetelor...

– Sau, ca să revenim la esență, adio, sex!

– Așa-ți închipui tu că-mi aduci alinare?

– Oricum, nu e atât de minunat pe cât se zvonește, rosti Prufrock fără tragere de inimă.

– Unde ai fost școlit? întrebă Piers. Ești mult prea învățat pentru un majordom. Majoritatea valeților răspund cu un simplu „cum doriți, milord" și își văd mai departe de treabă. Dialogul dintre noi ar trebui să se desfășoare

în felul următor: „Prufrock, adu-mi o femeiușcă". „Desigur, milord."

– La ce bun, în condițiile de față? întrebă Prufrock.

– Ai dreptate, murmură Piers. Mă duc să fac o baie. Vine mareea.

Ieși din castel pe poarta dinspre apus, cu gândul la valetul său. Acesta intrase în slujba lui în urmă cu un an, și Piers îl suspectase de la bun început că fusese trimis de tatăl său pentru a-l iscodi. Asta era la mintea cocoșului.

Dar unde Dumnezeu reușise bătrânul să găsească un valet cu simțul umorului și cu o limbă mai ascuțită decât a lui? Probabil că îl considerase singurul majordom pe care l-ar fi ținut în preajmă, știind că era un spion nenorocit?

Asta ar fi însemnat ca tatăl său să știe câte ceva despre el, ceea ce era exclus.

Piscina era săpată în stâncă, la marginea mării, alimentată de flux și totuși ferită de furia valurilor. Priveliștea era superbă: un bazin sculptat în piatră, sclipind în nuanțe azurii sub ultimele raze ale soarelui. De obicei, în amurg marea era liniștită, iar Piers își îngădui câteva momente pentru a urmări țesătura aurie ce se pierdea în zare, punctată pe alocuri de vălurele.

Își veni însă repede în fire și se dezbrăcă. Știa din experiență că, fără antrenament zilnic, îl pândeau niște dureri crunte. Cu o zi în urmă nu înotase, iar acum simțea din plin urmările. Durerea era constantă, dar fără exercițiu ar fi ajuns până în punctul în care ar fi avut nevoie disperată de opiu.

Momente deloc plăcute, la fel ca și opiaceele.

Se scufundă în apă, cu părul vâlvoi – la naiba, iar uitase să-și scoată panglica – și piciorul său amuți, eliberat de povara trupului. Cu gândul aiurea, dădu drumul brațelor, săgetând prin apă așa cum nu putea să facă pe uscat.

Zece lungimi de bazin, douăzeci... după vreo cincizeci, obosi, dar se strădui să mai parcurgă încă zece, apoi

se așeză cu mișcări grațioase pe o piatră, lăsând apa să i se scurgă de pe trup.

Tăria din brațe și din piept îl umplu de mulțumire, deși vocea doctorului îi spunea că nu era decât amăgire și vanitate.

–Milord.

Un slujitor se apropie de el și îi întinse un prosop uriaș.

Piers îl cercetă din priviri și-l întrebă:

–Ești nou pe-aici. Cum te numești?

–Neythen, milord.

–Sună ca o boală groaznică. Nu, mai degrabă ca o infecție la mațe. *Lord Sandys, cu regret vă informez că fiul dumneavoastră suferă de neythen și mai are doar o lună de trăit. Nu, îmi pare rău, nu există salvare.* Sandys ar fi preferat asemenea boală sifilisului.

Neythen îl privea uluit.

–Mama mi-a spus că am fost botezat după un sfânt, nu după o boală.

–Care dintre ei?

–Știți, ăla căruia i-a fost retezat capul? Și el l-a ridicat și l-a purtat la subsuoară, cred că până acasă.

–Mizerabil, făcu Piers, și improbabil, deși comportamentul post-mortem al găinilor decapitate m-ar putea contrazice. Te pomenești că se aștepta să moștenești darul ăsta?

Neythen îl privi zăpăcit.

–Nu, milord.

–Spera și ea, ce să facă? Așa fac mamele, trag nădejde în asemenea lucruri. Mai că-mi vine să-ți tai capul, să văd dacă nu cumva avea dreptate. Uneori, cele mai absurde credințe se dovedesc a fi bine întemeiate.

Servitorul făcu un pas înapoi.

–Doamne, ce verde ești! Prufrock te-a trimis aici cumva? Nu că n-aș aprecia prosopul.

–Milord, domnul Prufrock mi-a zis să vă spun că vă așteaptă un pacient.

–Vreau să fac o baie întâi. Nu vezi că sunt plin de sare?

–Semnul nu era ridicat, iar domnul Prufrock mi-a spus să vă informez...

–Nu, întâi baie, pe urmă pacient. Și-așa viața mea e un talmeș-balmeș, mai nou îmi dă și majordomul porunci.

–Pacientul de care vă spuneam a venit de la Londra, rosti Neythen. Și e un mare lord.

–Mare, ai? Prea gras să-l mai ducă inima, nu? Ridică bastonul și dă-mi-l, dacă nu te superi...

Neythen se supuse.

–Nu e gras. L-am văzut când a intrat. Voiam să zic că pare foarte important. E înveșmântat în catifea din cap până-n picioare și e subțire ca o scândură. Și poartă perucă.

–Un alt muribund, rosti Piers, urcând poteca. Numai de-asta n-aveam nevoie. În curând va trebui să ridicăm și un cimitir în curte.

Neythen rămase tăcut.

–Stai liniștit, că n-o să-mi putrezești acolo, îl asigură Piers, dacă zici că te poți întoarce acasă cu capul la subsuoară, ca să fii îngropat în spatele bisericii. Încep să mă simt întruchiparea unei viziuni macabre a cimpoierului din Hamelin. Bat atâta drum în căutarea mea, după care mor. A doua zi vin alții, și tot așa.

–Bine, dar ați și vindecat pe câțiva, nu?

–Foarte puțini. De regulă, mor. În primul rând că sunt medic patolog, deci mă descurc mai bine cu leșurile. Nu au spasme și nu se infectează. Cât despre vii, nu pot decât să-i observ. Uneori, nu-mi dau seama de ce suferă decât după ce mor, iar atunci e prea târziu. Alteori disec cadavrul și mă uit prin el și nu reușesc în ruptul capului să-mi dau seama care-i problema.

Neythen se cutremură.

– Bine-ai ales să te faci servitor, și nu doctor. Meseria chirurgilor e să taie în carne vie sau moartă. Numai așa putem afla ce-i înăuntru, înțelegi?

– Revoltător!

– Nu-ți face griji. Dacă reușești să-ți duci capul decapitat până acasă, nu voi putea să te tai și să văd ce-ai pățit. Am dreptate?

Neythen preferă să nu răspundă.

– Nici prin gând să nu-ți treacă să ieși din slujba mea, îl avertiză Piers, cățărându-se pe ultima piatră și, de-acolo, pe cărarea netedă. Prufrock o să-mi taie mie capul dacă află c-am mai alungat câțiva slujitori, cu replicile mele nepotrivite.

Tăcerea lui Neythen spunea că încă n-avea de gând să-și dea demisia. Piers ajunse la intrare.

– Se pare că va trebui să-l consult înainte să fac o baie.

– Așa, milord?

Piers privi în jos, la prosopul legat la brâu.

– Ziceai că m-așteaptă un pacient, nu?

– Da, însă...

– Nimic nu m-ar înveseli mai mult decât să-ntâlnesc un nobil tapițat cu catifea, purtând doar prosopul ăsta. Firește, mă vor minți, dar măcar rămân și ei în stare de alertă.

– De ce să vă mintă? întrebă Neythen, vizibil surprins.

– O trăsătură specifică nobilimii. Crede-mă! Numai săracii mai sunt cinstiți în zilele astea.

capitolul 5

Linnet ieși din salon și se-ndreptă spre camera mamei ei, singurul colțișor din casă unde n-o deranja nimeni.

Odaia se păstrase aproape neschimbată de la moartea ei: același budoar împodobit de pe vremea când Rosalyn trăia, din care lipsea cel mai important lucru – femeia superbă care lumina încăperea cu farmecul ei.

Femeia care-l făcuse pe soțul ei s-o iubească, în pofida aventurilor ei. Femeia care aprinsese scânteia în inimile atâtor bărbați.

Femeia care-o iubise pe Linnet mai mult decât orice pe lumea asta.

Linnet se așeză la măsuța de toaletă, întocmai ca la paisprezece ani, când fusese devastată de moartea fulgerătoare a mamei sale. Pe periile argintii se așternuse praful. Trebuia să-i amintească lui Tinkle să se ocupe mai serios de curățenia odăii.

Le atinse pe toate și își aduse aminte cum mama ei stătea pe scaun și-și peria părul, ascultându-i poveștile și prăpădindu-se de râs. Nimeni nu gustase glumele ei cu atâta poftă. Rosalyn avea darul de-a te face să te simți cel mai isteț om din lume.

Linnet oftă. Mama ei ar fi râs, cu siguranță, la gluma cu portul și fregata.

Apoi s-ar fi parfumat puțin și, cu sclipiri în ochi, ar fi fugit în brațele unui bărbat tandru și chipeș.

Într-un târziu, Linnet își desprinse degetul de pe peria argintie și-și înălță privirile spre portretul mamei sale. Ochii îi căzură pe gropița din obraz și, fără a se mai uita în oglindă, știu că aceeași gropiță puncta și obrazul ei. Surâse.

Aveau aceleași bucle ondulate, de un arămiu palid, aceiași ochi albaștri, aceleași buze obraznice, același...

Nu, nu era la fel.

Oh, și totuși avea farmecul mamei sale. Știa asta. Ar fi putut săgeta cu privirile-i scânteietoare inima oricărui bărbat cu capul pe umeri și cu mintea întreagă. Zenobia îi spunea „surâsul familial" și susținea că era cea mai de preț moștenire a lor. Doar că Linnet nu voia să...

Să calce pe urmele lor.

Nici măcar nu-i plăcea să fie sărutată.

Sărutările erau murdare, iar saliva... saliva era dezgustătoare.

Își închipuise mereu că, într-o bună zi, un tânăr va intra în sala de bal și, doar zărindu-l, ea va ști că acesta era bărbatul pe care va accepta să-l sărute. Dar până acum nu întâlnise pe nimeni care să-i stârnească o asemenea reacție. Tocmai de aceea se ținuse ca scaiul de prinț.

O domnișoară care flirtează cu un prinț e, de obicei, scutită să mai flirteze și cu ceilalți bărbați, care înțelegeau situația și nu o puteau acuza de mojicie. Pe deasupra, din când în când le mai făcea cu ochiul, reușind să strângă un adevărat alai în jurul ei. Se simțea ca pe scenă, *à la* Zenobia.

Cine ar fi crezut că trăsătura cea mai de preț a lui Rosalyn, cea care o definea până la urmă, îi lipsea întru totul fiicei sale?

Și totuși, acesta era adevărul.

Nu numai că nu poftea la bărbați, dar nici nu-i prea înghițea.

Erau mari, păroși și de obicei miroseau. Până și tatăl ei, pe care-l iubea, se comporta ca un băiețel. Se plângea și se văicărea, și devenea obositor. Erau cu toții niște copii mici. Și cine-și dorea să poarte de grijă unui copil?

Glasul mamei sale răsună în capul ei, iar ea îi răspunse iritată: bărbații sunt niște creaturi demne de milă, chiar și cei dotați precum armăsarii.

Dar un gând îi încolți brusc în minte. Dacă Piers era neputincios, atunci...

Atunci el era neputincios.

Nu era obligată să-l sărute. Nu era nevoită să suporte toate neplăcerile derivate din dotările lui ecvestre, care, (mulțumesc, mamă!) o bântuiau și-o înspăimântau de ani buni.

Trebuia doar să pretindă până în ziua nunții că era însărcinată și apoi să anunțe că a pierdut sarcina.

Nu întâlnise până acum un bărbat pe care să nu-l vrăjească și să nu-l binedispună. La urma urmei, învățase meserie de la un maestru. Mama ei reușise să-l îndulcească pe viconte, chiar și după ce acesta îl dăduse afară pe profesorul de franceză al lui Linnet, iar pe un altul îl scosese în șuturi din patul ei.

De fapt, găsise un argument de nezdruncinat pentru căsătoria cu Piers: nu avea să-l înșele vreodată. (Un bărbat cu problema lui e în mod firesc preocupat de asemenea chestiuni.)

O ofertă mai bună nici că s-ar fi găsit: era deopotrivă frumoasă și virtuoasă. Numai bună să fie beatificată.

Se ridică și-și dădu ochii roată.

– Mi-e dor de tine, îi spuse portretului care râdea pe perete. Mi-e foarte dor de tine.

Cuvintele o mâhniră însă nespus și ieși valvârtej din cameră.

capitolul 6

În acea seară, la cină, tatăl lui Linnet o înștiință că ducele de Windebank răspunsese cu neceremonioasă grabă la propunerea lui de căsătorie.

– Aparent știa totul despre ce ți s-a întâmplat. Și, Zenobia, evident că ai avut dreptate. Nu a fost câtuși de puțin dezamăgit – ba chiar aș spune că era încântat în sinea lui – de micul scandal al lui Linnet.

– Linnet era în gura cercurilor înalte cu mult înainte de nefericitele întâmplări de deunăzi, remarcă Zenobia.

– Dacă-ți vine să crezi, nu era nici pe departe interesat de nurii ei, ci mai degrabă de cât e de educată. I-am spus că Linnet are îndeajuns de multă educație cât se cuvine să aibă o domnișoară și că e cea mai deșteaptă femeie pe care o cunosc, și cu asta i-am închis gura. Nu înțeleg de ce nu s-a mai recăsătorit. Nevasta l-a părăsit și a fugit în Franța, nu? Și a luat și copilul cu ea.

– Evident, doar era franțuzoaică. A divorțat, adăugă Zenobia. Se zvonește că l-a costat două mii de lire sterline să-și cumpere libertatea. Și apoi, n-a folosit-o la nimic. Ar fi putut avea o droaie de urmași până acum, clătină ea din cap.

– Ce nu-mi place mie e toată adorația asta pentru regalitate, interveni lordul Sundon. Dacă mă-ntrebi, e absolut obsedat când vine vorba de monarhie. Mi-a spus că o mătușă a stră-străbunicii lui din partea tatălui a trecut prin patul lui Henric al VIII-lea.

– Nu el este regele care a avut șase soții? întrebă Linnet.

– Le-a avut și apoi le-a făcut felul. Ca în povestea lui Barbă-Albastră, doar că totul e adevărat, răspunse cu satisfacție Zenobia, învârtindu-și furculița în aer.

– Oricum, Windebank e fericit că îi curge prin vene sângele Tudorilor, iar acum ar avea parte și de sângele dinastiei de Hanovra, prin Linnet a noastră.

Vicontele părea mult mai voios decât fusese de dimineață.

– Totul e bine când se sfârșește cu bine, adăugă el, terminând paharul cu vin. Într-o bună zi, ne vom aminti de întâmplarea asta și ne vom amuza.

Linnet nu-și prea putea imagina asta.

– Bănuiesc că i-ai trimis prințului un bilet, rosti Zenobia, privind-o întrebător.

Linnet încuviință, deși nu făcuse așa ceva.

– Mă întâlnesc cu el în Vauxhall, în seara asta.

De fapt, plănuia să aibă un somn de frumusețe în trăsură, plimbându-se aiurea prin Londra.

– Vauxhall? întrebă Zenobia, iscoditoare. Din fericire, e o seară călduroasă, dar pare un loc straniu pentru o întâlnire. S-ar putea crede că o să te răpească și-o să te ducă în cine știe ce casă regală de nebunii.

– Probabil că asta o să și facă, rosti tatăl său. Ai grijă numai să te întorci aici de dimineață. Windebank vrea să te întâlnească. I-am spus că avem de gând să te trimitem în Wales cât de curând posibil. N-are rost să-și mai piardă vremea prin Londra.

În familia lor, mama ei fusese cea care atrăsese atenția, prin toate dandanalele ei. Dar uneori, Linnet avea impresia că tatăl ei era la fel de breaz, deși în alt fel. Ba chiar mai viclean, fie vorba-ntre noi.

– Cred că astfel totul se va rezolva mai bine decât dacă așteptai după prinț, continuă el. Până la urmă, Augustus n-ar fi putut să se însoare vreodată cu tine. Și nu e nici măcar un singur duce pe piață anul ăsta. Într-o bună zi, Marchant va fi duce.

–Oricum, și-ar fi putut găsi pe cineva mai acătării decât un olog, remarcă Zenobia. Înțeleg că ducele are de gând să facă rost de o procură specială?

–Desigur, încuviință vicontele. O aduce mâine cu el. Și chiar în după-amiaza asta a trimis un mesager în Wales, așa că fiul său va fi cât de cât avertizat. Vezi tu, nu e tocmai o întâmplare comună să te pricopsești din senin cu o nevastă și un copil.

–Trebuie să ai grijă ca mariajul acesta să aibă loc cât mai repede, în caz că vizita lui Linnet la Vauxhall nu are efectul scontat, spuse Zenobia.

–Ei bine, în privința asta...

Linnet înlemni la auzul tonului pe care vorbise tatăl său. Îl cunoștea bine, îl auzise de un milion de ori.

–Tată, nu poți să mă trimiți pur și simplu acolo, fără o însoțitoare! protestă ea.

–Îmi pare rău să-ți spun tristul adevăr, însă nu mai ai nevoie de însoțitoare. Deși poate că o putem convinge pe doamna Hutchins să meargă cu tine, dacă insiști, răspunse el evaziv.

–Cornelius, vrei să spui că ai de gând să o trimiți pe unica ta fiică în sălbăticiile galeze fără să o însoțești chiar tu?

–Nu e momentul propice să părăsesc Londra, răspunse vicontele Sundon, aproape roșind.

–Nu mă simt în largul meu să călătoresc la o asemenea depărtare de una singură, mai ales când sunt pe cale să întâlnesc o *bestie*.

Linnet grăise pe ton scăzut, dar ferm, exact cum ar fi procedat și mama ei. Și, ca să se asigure că tatăl ei o înțelesese, îi aruncă o privire caustică, pe care o învățase de la mătușa ei.

–Contele de Marchant a fost calomniat în mod injust. Am auzit totul de la tatăl său. Vă dau de știre că e un medic strălucit. Vă aduceți aminte că mamă-sa l-a răpit și l-a dus cu ea în Franța? Ei bine, acolo a absolvit o universitate. Apoi s-a întors aici și a făcut același lucru la Oxford, iar apoi a fost admis în Colegiul Regal al Medicilor, la vârsta de douăzeci și trei de ani, ceea ce e nemaiauzit. După care a plecat la Edinburgh și a mai făcut una-alta și pe-acolo, sau poate a făcut asta înainte de Colegiul Re...

–Cornelius, îi opri Zenobia sporovăiala, ești un laș dat naibii.

–Nu sunt laș! protestă vicontele. Am lucruri importante de făcut aici, în oraș. Țin să vă anunț că se întrunește Camera Lorzilor și sunt foarte important... chiar foarte important. Vocea mea e necesară acolo, esențială.

–Ești un laș ordinar, izbucni Zenobia. Nu vrei să te duci să dai ochii cu *bestia*, chiar dacă-ți trimiți fiica – fiica ta însărcinată – la dracu'-n praznic să se mărite cu el.

Acum, că Zenobia luase frâiele conversației, Linnet începu să se simtă ca una dintre domnițele de la curtea regelui Arthur, care ajungeau încolăcite în inelele unui șarpe gigantic. Mătușa ei transforma în mod instinctiv orice eveniment într-o melodramă, deși trebuie admis că situația de față avea toate ingredientele unei drame.

–Îți lași fiica la mila unui *sălbatic*, ridică vocea Zenobia.

Oarecum surprinzător, vicontele nu bătu în retragere.

–M-am hotărât deja. Nu am de gând să merg în Wales.

Linnet cunoștea prea bine tonul acela posac; nu ar fi mers în ruptul capului.

–De ce nu? întrebă ea, înainte ca Zenobia să-și bage din nou coada.

–Nu-s codoșul fiicei mele, tună el. Poate că am fost încornorat de nevastă-mea, dar nu-mi voi spori rușinea vânzându-mi singurul copil.

–Ai făcut-o deja, răbufni Linnet. Te-ai târguit ca la tarabă pentru mine, chiar în după-amiaza asta, mințind despre copilul pe care știm cu toții că nu-l port.

Lordul Sundon își încleștă maxilarele.

–Mama ta nu mi-ar fi vorbit niciodată într-un asemenea fel.

Era adevărat. Linnet nu-și aminti nici o ocazie în care vocea lui Rosalyn să-și fi pierdut inflexiunile dulci, melodioase. Pe când propriul ei glas sfârâia de furia pe care nu și-o mai putea stăpâni.

–Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar tonul meu nu schimbă adevărul.

–Adevărul e că orice fată e vândută într-un fel sau altul, grăi Zenobia. Însă chiar cred că ar trebui s-o însoțești pe biata ta fată, Cornelius. Ce te faci dacă Marchant nici nu se uită bine la ea și refuză să se căsătorească?

–Nu o va face, veni replica plată a lui Sundon. Știm cu toții că...

Chiar în acel moment, ușa se deschise și Tinkle păși înăuntru.

–Excelența Sa, ducele de Windebank, cere plăcerea unei întrevederi.

–La ora asta? întrebă vicontele.

–E afară? se interesă și Zenobia.

Se pare că ducele era în trăsura sa, așteptând să vadă dacă lordul Sundon putea să-i îngăduie să intre un moment.

–Condu-l înăuntru, porunci vicontele. Se pare că nu a putut aștepta până mâine să te vadă, adăugă el întorcându-se spre Linnet.

–Nu poate să mă vadă acum, spuse ea, alarmată, privindu-și silueta zveltă. În rochia asta, nu arăt ca și cum aș purta o progenitură regală.

–I-am spus că de-abia se cunoaște, o liniști tatăl său. Așază-te repede. Mai bine îl întâmpinăm în salonul trandafiriu.

Ducele de Windebank trebuia să aibă în jur de șaizeci de ani, însă părea mai tânăr și foarte chipeș. Avea un profil regal, demn de o monedă, ceea ce părea natural pentru rangul său. O monedă romană, hotărî în sinea ei Linnet.

–Domnișoară Thrynne, sunteți pe-atât de frumoasă pe cât vă descriu cei din jur, rosti el, făcând o plecăciune.

Linnet îi răspunse aidoma, estimând exact cu câți centimetri să se plece pentru a arăta respectul cuvenit unui duce.

–Sunt onorată să vă cunosc, Excelență.

–Ei bine, spuse el, întorcându-se spre tatăl și spre mătușa lui Linnet. Mi-am permis să vă întrerup la o oră atât de târzie fiindcă am hotărât să o escortez personal pe domnișoara Thrynne în Wales. Fiul meu e un bărbat strălucit, absolut strălucit.

Făcu o pauză.

–Însă are reputația unui om irascibil, completă Zenobia. Vă rog, luați loc, Excelență, adăugă ea, arătându-i propria versiune a unui zâmbet de portret de familie.

În pofida aspectului său tineresc, ducele se așeză cu un trosnet de oase, ca un scaun uitat afară, în ploaie. Ochii săi trădau o oarecare precauție.

–Fiul meu a fost prea mult vorbit de rău.

–Recomand să ne descotorosim de complezențe, spuse Zenobia, așezându-se și aranjându-și cu mare grijă faldurile fustelor ei. Până la urmă, curând vom fi neamuri. Lordul Marchant ar putea fi destul de surprins, dacă nu chiar șocat, de vestea sosirii miresei sale și e firesc să doriți să o însoțiți pe scumpa de Linnet, Excelență.

–Atunci, totul s-a hotărât, se grăbi să adauge tatăl lui Linnet, renunțând la orice falsă împotrivire pe care ar fi putut-o invoca.

Ducele își plimbă privirea de la viconte la Zenobia.

–Domnișoara Thrynne va călători cu o însoțitoare? Poate dumneavoastră, Lady Etheridge?

–Nu e nevoie de așa ceva, replică voios Zenobia. E compromisă. Nu are rost să păzim un grajd pustiu, ca să zic așa. Ai vrea să o iei pe doamna Hutchins cu tine, draga mea?

Linnet privi când la tată, când la mătușă, și o senzație foarte cunoscută îi străpunse inima. Însă era o durere veche, familiară, pe care o îndepărtă cu ușurință.

–Nu e nevoie. Dacă nu vă supărați, Excelență, voi veni doar eu; cu slujnica mea, desigur. După cum a spus și mătușa mea, circumstanțele anulează necesitatea unei însoțitoare.

Ducele încuviință.

–Vă rog să mă scuzați, am o întrevedere la Vauxhall, rosti ea, ridicându-se.

Domnii se ridicară în picioare, urmați de Zenobia, care acceptă (în cea mai teatrală manieră) ajutorul ducelui ca să se ridice. După aceea, Linnet urcă în trăsura familiei și îi ceru lui Stubbins, vizitiul, să conducă pe unde voia prin Londra, lăsându-și familia cu impresia fericită, însă eronată, că-și va face de cap cu prințul Augustus.

Privind pe fereastră, își dădu dintr-odată seama că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. Orașul alerga prin dreptul ferestrei într-un șir lung, mohorât de case cenușii, încă și mai întunecate de stratul gros de praf de cărbune ce le acoperea. S-ar putea să nu-și mai revadă tatăl, care nu părăsea orașul niciodată. Nici pe mătușa Zenobia, care pleca de-aici doar ca să participe la cele mai deșucheate petreceri.

În acea clipă, ideea nu i se părea deloc supărătoare.

capitolul 7

Două săptămâni mai târziu, Linnet și ducele de Windebank ajunseră, în sfârșit, în Wales, într-o caravană constituită din trei trăsuri și opt nași. Întrucât ducele avea un singur subiect de conversație – fiul său – la fiecare masă pe care o luaseră împreună, ea știa deja îndeajuns despre viitorul ei soț încât să-l introducă ea însăși în Colegiul Regal al Medicilor. Asta dacă nu ar fi făcut deja parte din el.

După primele câteva zile de trăncăneală nepotolită despre Piers, Linnet îl alungă pe duce din trăsura ei sub pretextul că sarcina și hurducăturile trăsurii îi provocau grețuri.

Descoperi apoi cât de confortabil era să stea întinsă pe pernele ducale. Și, de vreme ce avea un stomac de fier, citise fericită pe întreg parcursul călătoriei, culcată pe spate și mâncând mere.

Tot ce văzuse din Wales prin ferestrele trăsurii era verdele: un verde întunecat, plin de viață, care părea înmuiat în apă și vânt. Nu mai mirosise marea, însă o recunoscu de îndată, undeva adânc în oasele ei. Era sălbatică, liberă, plină de vietăți și o făcea să viseze la lungi călătorii pe apă, spre insule despre care nu auzise niciodată.

Când nu contempla marea, se gândea la doctorul fioros și strălucit cu care avea să se căsătorească. După spusele tatălui său, fusese considerat pe nedrept o bestie, din cauza nerăbdării sale cu decrepiții săi colegi.

–Doctorii, îi spusese Windebank pe un ton serios, sunt niște bătrâni proști. Să luăm febra, de exemplu. Piers a descoperit că, luându-le sânge bolnavilor și crescându-le temperatura internă, doctorii îi omorau de fapt. Membrii

Colegiului Regal i s-au împotrivit cu îndârjire până când el și-a comparat lista de pacienți cu cea a unui cunoscut practician, Ketelaer. Acestuia îi supraviețuiseră doar trei pacienți, pe când, din același număr, Piers pierduse numai unul.

Așadar, urma să se căsătorească cu un geniu. Se părea că avea tendința să-și piardă calmul când era contrazis, dar ea era încrezătoare că-l putea ține sub control.

În dimineața sosirii la castel, își legase o bucată de pânză în jurul mijlocului, pentru a lăsa impresia unei siluete mai plinuțe, și se privi în oglindă. Cu excepția mijlocului, arăta exact ca o prințesă dintr-un basm: ochi de un albastru-deschis (neobișnuiți în combinație cu părul ei), păr roșcat-auriu, piele frumoasă. Să nu mai vorbim de zâmbetul de portret familial.

Își dădu un termen de două săptămâni în care să se asigure că logodnicul ei (poate soțul, până atunci) se va îndrăgosti lulea de ea, după care avea de gând să-i mărturisească faptul că nu era însărcinată.

Castelul fusese ridicat pe stânci, și tocmai când trăsurile începură să urce drumul, soarele se înălța galben și arzător la stânga lor.

–Bucură-te de soarele acesta, rosti ducele, pe care îl lăsase să o însoțească în ultima parte a călătoriei. Mi-e teamă că ținutul Wales e cunoscut pentru vremea ploioasă. Draga mea, sper că-l poți convinge pe fiul meu să se mute la Londra. Sunt sigur că ar putea să facă atât de mult bine acolo! Desigur, nu că aș sugera să-și deschidă un cabinet permanent. Va face parte din conducerea țării. Dar s-ar putea ocupa de cazurile cele mai interesante.

Era ceva... ciudat în felul în care ducele își descria fiul. Ca și cum nu-l cunoștea prea bine, cu toate că nu avea cum să fie așa.

De la fereastră, Linnet se aplecă înainte cu nerăbdare, pe când se apropiau de castel. Era masiv, construit din

piatră de un cenușiu-deschis și avea patru sau cinci turle, din câte putea ea să vadă.

–E foarte vechi? întrebă tânăra.

–Străvechi de-a dreptul, răspunse ducele, privind la rându-i pe fereastră. Aparține familiei de generații. Unul dintre strămoșii mei l-a câștigat la un joc de pichet. Piers a fost nevoit să facă reparații masive, fiindcă nimeni nu mai trăise în el de foarte multă vreme.

Trăsurile intrară într-o zonă împrejmuită, mărginită de arcadele unei porți mari.

–A, iată-te, Prufrock, strigă ducele, sărind afară.

Majordomul părea destul de tânăr pentru poziția pe care o ocupa, probabil că avea doar în jur de treizeci de ani, și era atât de subțire, că avea o alură de barză, iar pielea îi era de culoarea ceaiului cu lapte.

–Excelență, rosti el cu o plecăciune.

Își aținti ochii asupra lui Linnet, care tocmai cobora din trăsură. Nu stăpânea arta majordomilor de a-și menține întotdeauna o față inexpresivă; căscă ochii și ridică din sprânceană în chip neașteptat de fermecător.

–Acesta e Prufrock. Dânsa e domnișoara Thrynne, logodnica fiului meu, făcu ducele prezentările. Sunt sigur că Piers te-a informat despre sosirea noastră.

Prufrock îi conduse prin enorma ușă într-o cameră mare, deschisă, cu două șiruri de scări urcând pe fiecare parte. Ușa era la fel de groasă cât mâna lui Linnet și, evident, construită să suporte un asediu.

–Unde îl găsim pe fiul meu?

Glasul ducelui ascundea un soi de bucurie abia stăpânită, care o făcu pe Linnet să-și pună întrebări. Își dădu jos boneta și mantia îmblănită și le dădu unui servitor.

–Lordul Marchant e în aripa de vest și a fost informat de sosirea Domniilor Voastre, firește. Am trimis un servitor imediat ce-am zărit trăsurile. Mă aștept să vi se alăture cât de curând. Dacă domnișoara Thrynne dorește

să se odihnească, o pot conduce împreună cu servitoarea dumneaei spre camera pe care i-am pus-o la dispoziție. La fel și Excelența Voastră, poate?

–Prostii, răspunse ducele. Abia ce-am părăsit hanul, acum o oră sau două. Pacienții sunt găzduiți la al treilea etaj, nu-i așa, Prufrock?

–Da, dar...

Ducele porni cu pași mari. Apoi ezită, se întoarse și o apucă pe Linnet de încheietură.

–Te iau cu mine, rosti el ca pentru sine.

Urcaseră jumătate din treptele de pe partea stângă, iar ea nici măcar nu apucase să deschidă gura să-i răspundă.

–Excelență, oftă Linnet, prinzându-și fustele cu mâna liberă.

–Hai, hai, spuse el peste umăr.

Acum, că ajunseseră în sfârșit la castel, părea posedat de un impuls feroce. O trase după el pe un coridor.

Linnet se concentra să țină pasul, deși își simțea inima bătând din ce în ce mai tare. Dintr-un moment în altul, urma să se întâlnească cu efigia care avea să-i devină soț. Deja își alcătuise în minte o imagine a lui: înalt și subțire ca o salcie, înclinat puțin într-o parte din pricina piciorului, cu un chip brăzdat de durere, însă vibrând de frumusețea remarcabilă pe care tatăl său încă nu o pierduse.

O cotiră pe coridor. Acum, auzea niște voci. Ducele grăbi pasul, trăgând-o după el. La capătul coridorului era o ușă deschisă, pe care ducele intră valvârtej.

Se aflau într-o cameră cu șase paturi, ocupate aproape toate. În jurul unui pat din partea stângă se adunase un grup de tineri. Ducele îi slobozi brațul și păși înainte.

–Piers! rosti el cu voce aspră.

Nici unul dintre bărbați nu întoarse capul spre el. Majoritatea erau tineri, probabil studenți, și cu toții erau foarte concentrați la pacient.

–O sesiune de instruire, șopti ducele.

Privirea lui Linnet țâșni spre grupul de bărbați, identificându-și imediat logodnicul. Marchant era cel care vorbea.

–Tuberculoză miliară. Pacientul prezintă febră, iritații, halucinații.

Glasul lui avea un ecou de autoritate neclintită.

–Un lucru concludent este acela că erupția a apărut în a treia zi.

Marchant avea bărbia mai alungită decât își imaginase ea, însă în rest era perfect: păr blond mătăsos, o inteligență sălbatică, o statură suplă și o privire arogantă.

De la asta trebuie că-și atrăsese porecla de „Bestia", acea privire arogantă, ca și cum era mai inteligent decât oricine altcineva din încăpere. Totuși, întrevedea în el o bunătate care contrazicea eticheta care-i fusese pusă.

Costumul său era superb. Nu s-ar fi așteptat vreodată să vadă un sacou de zi de o asemenea calitate în Wales sau oriunde în altă parte în afara Londrei. Tatăl ei ar fi fost invidios, ceea ce spunea multe.

Un tânăr aflat în dreapta patului luă cuvântul, cam ezitant:

–Huxham susține că iritația poate să apară în a șaptea, a noua sau chiar în a unsprezecea zi.

–Din experiența mea, erupția are loc în a treia zi, veni replica logodnicului ei.

Vocea lui avea calitatea de a alina un pacient temător, se gândi Linnet, întrebându-se de ce avea accent franțuzesc, apoi își aminti că își petrecuse o mare parte din viață în acea țară, împreună cu mama lui.

–Experiența dumitale e o glumă proastă, mormăi un student necioplit de pe cealaltă parte a patului.

Nu-l vedea, pentru că era ascuns de ceilalți bărbați.

–La fel și a lui Huxham. Individul ăla bâjbâie prin întuneric. A șaptea, a unșpea; la fel de bine putea să spună că apare odată cu luna plină. Pentru el, totul e magie.

–Erupția aceasta a fost însoțită de stări de apăsare sufletească și depresie, răspunse logodnicul ei, ca un reproș tăcut. Lobb menționează în mod clar aceste simptome în cazul tuberculozei miliare.

–Nu te-ai simți apăsat dacă te-ai trezi acoperit cu o scoarță degustătoare? rosti vocea aspră.

Lângă ea, ducele se aplecă într-o parte, să-l vadă pe cel care vorbea, apoi zâmbi. Inima lui Linnet se nărui odată ce pătrunse înțelesul dindărătul acelui zâmbet.

–Tu, ăsta din pat, nu găsești că starea ta e apăsătoare, dacă nu chiar deprimantă? Erupția asta înseamnă că deja ți se poate ciopli piatra de mormânt, așa că de ce n-ai fi deprimat?

–Dvuh, veni confirmarea din pat.

–Asta da, distracție, rosti bărbatul. Dacă tot vă căzniți să-l diagnosticați, de ce nu-l întreabă careva dintre voi ce culoare are cerul?

–Aubahtru, răspunse pacientul.

Urmă un hohot neiertător de râs.

–Ești un nemernic, grăi doctorul blond.

Linnet fu întru totul de acord. Cum putea să se amuze pe seama unui muribund? Chiar atunci, grupul de tineri doctori se împrăștie și ea reuși, în sfârșit, să-l zărească pe cel care îndrugase toate acele barbarii.

–Nemernicul acesta tocmai a diagnosticat un pacient fără să-i pună măcar o întrebare. Omul nostru are o limbă groasă, ceea ce-i cauzează o gângăveală amuzantă. Ar putea fi uscată, ar putea fi umflată. Oricum, nu e un semn bun. Dacă e uscată, poate însemna tuberculoză miliară. Dar dacă e umflată, oare ce indică?

Prima ei impresie în privința bărbatului necioplit era că era mare – enorm, de fapt. Doctorul blond era înalt și suplu, însă acesta era chiar mai înalt și mult mai solid. Umerii săi păreau de două ori mai lați decât cei ai bărbaților din jur. Era un pachet de mușchi, trădând o forță specifică unui prădător, care părea nelalocul ei lângă patul unui bolnav.

În fapt, arăta ca și cum ar fi trebuit să conducă hoarde de vikingi... să jefuiască... sau să facă celelalte lucruri care constituiau ocupațiile acelor oameni.

În tot acest răstimp, arătase cu degetul către pieptul pacientului, dar când ridică ochii, privirile li se întâlniră. Chipul îi împietri numaidecât.

Tot ce era frumos la tatăl său, la el era aspru; ochii săi albaștri erau tăioși precum o iarnă grea. Nu părea un ins civilizat. Nimeni nu s-ar fi gândit să-i pună chipul pe o monedă, romană sau nu. Linnet realiză deodată că arăta prea dur... prea, prea a *bestie*.

Inima ei se opri în loc, dar ochii lui se plimbară pe chipul ei și apoi coborâră pe corpul ei, de parcă și ea era o pacientă pe care o diagnostica. Fără a-și lua ochii de pe ea, rosti nonșalant:

–E febră cu peteșii, nătângilor. Ar fi trebuit pus în aripa de est, nu în cea de vest, deși probabil că nu mai e infecțios. Iar tu ar trebui să te limitezi la a tăia picioare cu firizul; când vine vorba de diagnostice, ești un nemernic, nu ești bun de nimic.

Se opri puțin, apoi izbucni deodată:

–Uite cine-i aici! Tatăl meu chiar a reușit să găsească o femeie mai frumoasă decât soarele și luna.

În glasul său răsuna atâta dispreț, încât pe Linnet o apucară fiorii.

–Piers, glăsui ducele.

Ochii implacabili ai fiului său se mutară de la Linnet la duce, care stătea lângă ea.

–Și însoțită tocmai de dragul meu tată. Ei, are să fie o petrecere veselă. Ghiciți ce, băieți?

Ceilalți doctori o cercetau cu ochi mari. Spre deosebire de conte, fiecare avea o reacție cât se poate de firească la prezența lui Linnet, care remarcă asta într-o clipită.

–Mă căsătoresc. Cu o femeie aparent posedată de o remarcabilă ambiție de a deveni ducesă. Nu-i așa că-s nespus de norocos?

Înaintă spre capătul patului. Linnet abia își reținu impulsul de a face un pas înapoi. Înțelese imediat că trebuia să-l înfrunte chiar în acea clipă, altminteri avea să-și petreacă restul zilelor în teroare.

Era un zbir, nu încăpea nici urmă de îndoială. Păși spre ea și se opri mult prea aproape, bazându-se pe diferența de statură pentru a o intimida.

– Sper că tatăl meu te-a informat că nu plănuiesc să-mi dau ultima suflare prea curând, nu? rosti Marchant, cu un dezgust ce-i gâlgâia în gât.

– Nu a menționat așa ceva, reuși ea să răspundă, ușurată să-și audă vocea netulburată.

Disprețul din privirea lui era atât de puțin voalat, încât fata înțepeni cu totul.

– Dar, uneori, planurile se schimbă. Putem doar spera, adăugă ea.

– Planurile mele doar rareori se schimbă. Mi-ar părea rău să știu că ți-ai cărat fustele hăt până în Wales, așteptându-te să găsești deja cioclii la poartă.

– Ducele mi-a relatat despre dumneata tot ce era important, iar reputația dumitale a întregit tabloul.

Ochii îi rătăciră din nou pe corpul ei.

– Interesant! Se pare că există unele detalii pe care a uitat să mi le împărtășească.

Linnet se întoarse spre duce. Doar pomenise de bebeluș în scrisoare – mai bine zis, de bebelușul pe care se presupunea că-l are. Privirea lui Marchant stăruia asupra mijlocului ei. Însă ducele se uita la fiul său cu lăcomia unuia care admiră un tort aflat în vitrina unei cofetării. Relația dintre ei ascundea mai multe decât își dăduse ea seama.

– Iar tu trebuie să fii tatăl meu, continuă Marchant, pe cel mai puțin primitor ton posibil.

– Eu sunt. Eu sunt acela, răspunse ducele cu glas sugrumat.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Era clar că Marchant nu avea de gând să rupă tăcerea, iar ducelui îi lipsea curajul.

– Acum ne cunoaștem cu toții mai bine, ciripi voios Linnet. Poate că e mai potrivit să coborâm la parter și să-l lăsăm pe sărmanul pacient să se odihnească.

Bărbatul de pe pat se ridicase pe coate și o privea fascinat.

– Nu plecați din cauza mea, rosti el, stâlcind cuvintele cu limba-i umflată.

Marchant își plimbă ochii de la pacient la ea.

– Frumoasă și zglobie. Vai-vai, chiar este ziua mea norocoasă, nu-i așa?

– O asemenea încântătoare reuniune de familie scoate la iveală ce e mai bun din fiecare, nu credeți? zise ea.

După care se întoarse și porni spre ușă, unde se opri și îi cercetă cu privirea. Întocmai cum se așteptase, bărbații se uitau după ea, inclusiv – observă ea cu o tresărire de satisfacție – logodnicul ei, ca să nu mai vorbim de pacient.

– Doctore?

– Se pare că acesta e semnalul meu, rosti Marchant.

Pentru prima oară, Linnet observă că bărbatul se sprijinea pe un baston, pe care îl ținea cu mâna dreaptă încleștată. Îl privi apropiindu-se de ea.

În mod straniu, trupul lui mătăhălos imprima un efect contrar șchiopătatului blând la care se așteptase. Mergea împleticit, ca un leu rănit, dar nu mai puțin feroce, cu atât mai primejdios din cauza rănii.

– Nu-mi spune că Excelența Sa a uitat să te informeze că viitorul tău soț e un schilod, rânji el când ajunse la ușă.

Trecuse pe lângă tatăl său fără a se sinchisi de mâna pe care ducele o îndreptase spre el, iar apoi o lăsase să-i cadă. Linnet se hotărî să-și păstreze zâmbetul de portret pentru un moment mai propice.

– Mi-a pomenit de asta.

– Poate că nu ar trebui să-ți ofer brațul, să nu cumva să ne dăm de-a dura pe scări.

Linnet ignoră faptul că oricum nu-i oferise brațul. O privi pieziș. Amândoi știau că avea constituția unei case de cărămidă și că mâna ei nu l-ar dezechilibra.

– Joci o carte periculoasă, spuse el.

– Deci, cei trei tineri sunt studenții tăi? întrebă ea evaziv.

Mergeau pe coridor. În spatele lor, Linnet îl auzea pe duce prezentându-se doctorilor rămași în încăpere.

– Văd că măcar ești în stare să numeri până la trei, observă el. Un detaliu de bun augur pentru progenitura noastră.

– Și eu care credeam că nu ești dispus să avem progenituri.

– E adevărat că responsabilitatea în chestiunea aceasta zace pe umerii tăi, rosti el, mergând cu un soi de șontâcăit care-l făcea să ajungă tot timpul înaintea ei. Deși trebuie să mărturisesc că scrisoarea tatălui meu părea să dea de înțeles că ești mai precipitată în acest aspect decât pari.

Era nevoită să meargă în salturi ca să țină pasul cu el. Omul acesta era evident prea obișnuit cu tinerii doctori care i se gudurau la picioare. Marchant se opri și întoarse capul spre ea.

– N-ai auzit ce-am spus?

– Din nefericire, nu știu ce înseamnă cuvântul *precipitat*, așa că n-am înțeles complimentul pe care mi l-ai făcut, răspunse ea cu prefăcută candoare.

– Vorbeam despre stropul de sânge regal pe care se presupune că îl porți în pântec, mormăi el.

Linnet aruncă o privire peste umăr. Nici urmă de duce sau de studenți.

– Ce-i cu el?

Se opri din nou.

– Nu ai nici un făt în burtă, domnișoară Thrynne. Poate că perna pe care ți-ai legat-o în jurul taliei e îndeajuns să-l inducă în eroare pe tatăl meu, dar...

Ridică din umeri și își continuă drumul.

Linnet aruncă o privire la umerii săi și realiză că trebuia să-i tempereze obiceiul acesta, altfel avea să-și petreacă restul vieții alergând după el.

– Mergi așa din cauza piciorului? întrebă ea pe un ton ridicat.

– Tu ce crezi, rosti, oprindu-se din nou. Crezi oare că mă clatin ca un marinar beat de amorul artei?

– Nu mă refer la șchiopătat, ci la faptul că te grăbești pe coridor mai rău decât o slujnică de la bucătărie care fuge de frica bucătarului.

Bărbatul încremeni pentru un moment, iar apoi, spre surpriza ei, scoase un hohot ca un lătrat. Suna ruginit, de parcă nu mai fusese folosit de ani.

– Mă plictisesc coridoarele.

– Iar pe mine mă plictisesc umerii oamenilor.

Ochii lui erau neobișnuit de lucioși în lumina slabă a coridorului. Nu avea frumusețea tatălui său, dar Linnet începu să o întrevadă pe-a lui. Era o frumusețe mai brutală, mai aprigă, care părea că-i scânteiază în ochi.

– Ei drăcie! Nu ești deloc cum mă așteptam.

– Nu sunt într-atât de faimoasă ca tine, rosti ea, ajungându-l din urmă.

Deși nu-i oferise brațul, Linnet își așeză vârfurile degetelor pe cotul lui, în speranța că măcar astfel va putea ține pasul cu el.

– Cu o figură ca a ta, îmi imaginez că înalta societate știe totul despre tine.

– Și ce știi tu despre înalta societate?

– Absolut nimic, zise el, continuând să șontâcăie. Nu se plânse că Linnet își trecuse mâna pe brațul lui, însă își încetini pasul suficient cât să-i permită să meargă lângă el.

–În clipa de față sunt mai degrabă infamă decât faimoasă, mărturisi ea, apucând taurul de coarne.

–Din pricina pruncului pe care în realitate nu-l ai, spuse el. Straniu lucru. Credeam că lumea bună e mai degrabă scandalizată de copii decât de lipsa lor. Ai început să porți perna într-un fel de glumă?

–Am pus-o în dimineața aceasta doar pentru tine.

–Cum de ți-ai dat seama că tatăl meu va fi incapabil să-ți reziste, date fiind circumstanțele? O stratagemă deosebit de vicleană, dacă te gândești la obsesia lui pentru numele familiei.

Pentru prima oară simțea o sămânță de admirație în glasul lui.

–Mulțumesc.

–Nu că ar avea cum să funcționeze.

Linnet tocmai la asta se gândea, deși nu văzu nici un motiv să-i dea de știre.

–O, dar cred că ne potrivim de minune, spuse ea, doar ca să-l tachineze.

–Un doctor dus cu pluta – adică eu – și o frumusețe pusă pe urzeli diabolice – adică tu – șchiopătând laolaltă spre o viață plină de fericire? Nu prea cred. Ai citit prea multe basme.

–Cine spune că pot să citesc? Abia dacă pot număra, nu-ți aduci aminte?

Marchant o cercetă cu coada ochiului, iar Linnet hotărî, încă o dată, să-și rețină zâmbetul ingenuu.

–Încep să cred că m-am înșelat în privința abilităților tale. Probabil că poți să numeri chiar până la zece și-napoi.

–Sunt onorată, având în vedere că e un compliment venit de la însuși marele doctor.

Buzele bărbatului mai că schițară un zâmbet.

–Și când anume aveai de gând să-i dai de știre soțului tău despre fătul regal care nu există?

–Aș fi putut să pierd sarcina.

–Sunt doctor, îți amintești?

–Credeam că te limitezi la chirurgie.

–Le fac pe toate, o lămuri, grăbind pasul.

Linnet își strânse degetele pe brațul lui, simțind cum mușchii i se contractau în vreme ce brațul îi prelua greutatea trupului. Se uită la ea, încetini, însă nu scoase o vorbă.

–Toți acei oameni sunt studenții tăi.

–Nu am studenți, răspunse el dezgustat. Las asta în seama dobitocilor din Londra. Cei pe care i-ai văzut mai devreme sunt niște idioți incurabili care au bătut drumul până aici doar ca să-mi facă viața un calvar. Probabil că l-ai observat pe idiotul care îndruga verzi și uscate, cel blond. E cel mai rău dintre ei.

–Pare prea în vârstă ca să fie student.

–Sébastien. Vărul meu. De fapt, nu e un chirurg tocmai rău. Pretinde că scrie un tratat de specialitate, dar în realitate și-a luat tălpășița de la el din bătătură și se ascunde aici.

–De ce se ascunde?

–Pare convins că Napoleon își pierde mințile. Nu că m-ar surprinde așa ceva. Ca fapt divers, e marchizul Latour de l'Affitte, așa că e un miracol că a reușit să-și păstreze capul pe umeri în ultimii zece ani.

Ajunseseră la scări.

–Dacă vrei să te mai sprijini de mine, treci în stânga. Deși, evident, poți oricând să cobori de una singură.

Linnet trecu în stânga lui, doar ca să-l irite. De astă dată, își înfășură degetele pe sub brațul lui. Descoperise că-i plăcea senzația de mușchi sub palmă. Se simțea de parcă ar fi îmblânzit un animal sălbatic.

–Să înțeleg că ești convinsă că mă voi îndrăgosti de tine?

–În mare parte.

–În cât timp ți-ai propus să realizezi asta?

Părea într-adevăr curios.

–Două săptămâni, aproximativ.

Abia în acel moment recurse la arma ei secretă, zâmbetul. Gropițe, șarm, senzualitate, tot tacâmul. Nici măcar n-a clipit.

–Numai de-atât ești în stare?

În ciuda eșecului, Linnet nu se putu abține să nu chicotească.

–De obicei, e mai mult decât suficient.

–Bănuiesc că ar fi cazul să te consolez.

Își drese glasul și, pe un ton miorlăit, dădu glas unei scuze patetice.

–Nu sunt eu de vină, tu ești. Ups! Am spus-o invers. Nu ești tu de vină, eu sunt.

–Să spunem că afecțiunea ta te ferește de consecințe, rosti ea.

Făcuse o eroare de judecată atunci când îi luase incapacitatea drept un aspect pozitiv. Îl făcea să nu fie interesat de farmecele ei, ceea ce însemna că o eventuală căsnicie nu avea cum să funcționeze. Tatăl lui va trebui să se împace cu ideea că nu va avea moștenitori. Ochii albaștri și reci ai lui Marchant o cercetară pe furiș, iar apoi el își feri privirea.

–Oarecum.

–Nu am vrut să aduc subiectul acesta în discuție, dacă e unul delicat, continuă ea, decisă să-l agasase pe cât de mult posibil. Sunt sigură că e greu să te simți precum... care era cuvântul? Un pisoiaș. Un molâu.

–Pisoiaș?

Spre dezamăgirea ei, nu părea câtuși de puțin enervat, doar amuzat.

–Mă consider mai degrabă un...

–Da?

–Trebuie să mă gândesc mai bine la asta. Să găsesc expresia perfectă, înțelegi tu?

–Nu-ți bate capul, îl sfătui ea. Sunt sigură că pot rezolva mica noastră problemă odată ce suntem căsătoriți.

Walesul e, probabil, plin de flăcăi chipeși, gata să-i facă o favoare lordului lor.

–*Noi* nu avem o problemă, izbucni el.

Linnet își mușcă buzele, să-și rețină un zâmbet.

–O, ba cred că avem. Tatăl tău mi-a acordat mâna ta, iar anunțul a fost deja trimis la *Morning Post*.

–Ți se pare că dau două parale pe chestia asta?

–Nu și tatăl tău.

–Tatăl pe care l-am întâlnit abia acum cinci minute, pentru prima oară în douăzeci și șase de ani?

–Ei bine, da... Iată-mă aici. Logodnica ta. Probabil singura care-ți va fi oferită vreodată.

Probabil că o trădase vocea, fiindcă bărbatul izbucni din nou într-un hohot de râs ruginit.

–Nu mă însor cu tine și-mi dau seama că și tu gândești la fel în privința asta, dar al naibii să fiu dacă nu m-aș gândi serios la asta dacă lucrurile ar sta altfel.

–Bine, bine, gânguri ea, înfășurându-și mai strâns mâna în jurul brațului său și zâmbindu-i din nou.

–Of, las-o baltă. Nu te-ai căsători cu mine, la fel cum nici eu nu m-aș căsători cu tine. Apropo, cum te cheamă?

–Domnișoara Thrynne. Tatăl meu e Cornelius Thrynne, viconte de Sundon.

–Eu sunt conte. Dar bănuiesc că știi deja asta, de vreme ce te-ai năpustit asupra bietului meu tată, fermecându-l cu povești despre progenituri princiare. Cum de ai aflat despre slăbiciunea lui pentru sângele regal?

–Mătușa mea știa că ducele pretinde că se trage din Henric al VIII-lea. Deși nu văd vreo asemănare; era, cu siguranță, mai gras decât tine.

Când ajunseră la capătul scărilor, majordomul aștepta la intrare.

–Acesta e Prufrock, spuse contele. Știe tot ce se întâmplă în castel și în afara lui. Dar, Prufrock, ar fi trebuit

să mă avertizezi că tatăl meu încearcă să ia cu asalt fortăreața. Aș fi plecat.

– Tocmai de aceea, milord, rosti majordomul.

Făcu o plecăciune spre Linnet.

– Domnișoară Thrynne, slujitoarea dumneavoastră vă așteaptă în dormitor, dacă doriți să vă alăturați ei.

O zarvă de glasuri se auzi pe scări. Doctorii, conduși de duce, se apropiau de ei.

– Pe toți dracii, scăpă Marchant o înjurătură.

Se întoarse spre ușa masivă.

– Tu, deschide ușa, se răsti la o slugă care sări să-i execute ordinul.

Linnet îl urmărea cu oarecare amuzament, când el se întoarse dintr-odată spre ea.

– Iar tu vino cu mine!

Tânăra izbucni în râs.

– *Tu!* De ce nu fugi să te ascunzi? Cred că vine lupul cel mare și rău, rosti ea sarcastic.

Preț de-o clipă, chipul lui se întunecă, iar ochii i se îngustară înfricoșător. Dar apoi îi întinse mâna.

– Te rog.

Linnet oricum nu avea ceva mai bun de făcut.

– Fie.

Însă nu-i luă mâna. Ieșiră pe ușa de lemn masiv, în bătaia soarelui.

– Soarele încă strălucește, rosti Marchant, mijindu-și ochii. A fost așa toată dimineața, ceea ce practic este un record. În Wales plouă în cea mai mare parte a timpului.

– Mă poți conduce spre mare?

Linnet simțea mirosul proaspăt și sărat al mării și auzea valurile spărgându-se de țărm. Nu purta bonetă, riscând să-i apară pistrui, însă în acea clipă nu-i prea păsa. Doamna Hutchins spunea că pistruii sunt absolut neatractivi, însă acum ea se afla la mare depărtare, în Londra.

– Pe-aici, rosti contele. Poți să mă iei de braț, dacă dorești.

Își dădu seama că nu ar fi așteptat-o, să-și recupereze boneta, așa că trebuia să meargă fără ea.

– Foarte galant din partea ta. Mai ai puțin și vei fi numai bun pentru Almack, rosti ea, prinzându-i brațul cu degetele.

– Almack? Ce e chestia aia?

– Un loc unde spuma societății se duce la dans în serile de miercuri.

– Sună îngrozitor.

– Poate fi nițel monoton, căzu ea pe gânduri.

– Nu-ți place să dansezi?

– E drăguț, murmură ea, fără prea mare entuziasm.

– Dar ce fac doamnele dacă nu dansează? Mama mea pentru asta trăiește. E furioasă pe mine pentru lipsa de dans din viața ei în momentul de față.

– De ce?

– E vina lui Seb. Le-a trimis pe mamele noastre în Andaluzia, să se asigure că nu li se întâmplă nimic în Paris dacă Napoleon se trezește că vrea să invadeze Anglia. Și, firește, nu s-a întâmplat nimic, așa că doamnele tânjesc după sălile de bal.

Linnet rămase tăcută. I-ar fi plăcut să călătorească, să vadă locuri precum Andaluzia sau Grecia, ori chiar mai îndepărtate. Ba chiar ar fi renunțat pentru totdeauna la dans pentru șansa de a vedea Partenonul.

– Deci, cum te cheamă?

– Ți-am spus deja, obiectă ea, încruntată. Domnișoara...

– Numele tău de botez.

– Linnet. Dar e cam necuviincios să-l folosești acum, că mi-ai dat de veste că nu-ți sunt logodnică.

– Dar nu i-am anunțat încă pe cei de la *Morning Post*. Deci, tehnic vorbind, suntem încă logodiți. Al meu e Piers, apropo. Nu-mi spune Marchant; urăsc numele ăsta.

Cărarea coti, întinzându-se pe lângă o căsuță.

– Ce e clădirea aceea? se interesă Linnet.

–Postul de pază. Se pare că, la un moment dat în istoria nu tocmai ilustră a castelului, un om era pus aici să supravegheze mai îndeaproape operațiunile de contrabandă.

Linnet deschise gura, dornică să mai pună întrebări, dar, după încă o cotitură, marea se deschise la picioarele lor. Strălucea în lumina soarelui precum un imens safir.

–E atât de frumoasă! rosti Linnet dintr-o suflare, dându-i drumul la braț. N-aveam idee!

–N-ai văzut niciodată marea?

Fata clătină din cap.

–Tata preferă Londra în orice perioadă a anului. Aceea e cumva o piscină?

–Da. E săpată în stâncă. Se golește și se umple odată cu mareea.

–Crești pești în ea?

–Înot în ea, evident. Dacă am să pot tolera prezența tatălui meu pentru suficient timp, poate că o să ajungi să înoți și tu în ea. Nu că ai avea curajul, adăugă el, coborând pe cărare.

Linnet îl urmări cu ochii mijiți. O clipă mai târziu, contele se întoarse către ea. Își încrucișase brațele la piept și aștepta.

–Ești o pacoste, rosti el nerăbdător.

Linnet încă aștepta. Marchant se sprijini cu toată forța în baston și slobozi un geamăt aspru.

–Piciorul meu. Durerea e insuportabilă.

Însă reveni lângă ea. Vântul venit de pe mare îi zburli părul. Linnet începu să râdă, pentru că era ceva în el care o făcea să se simtă...

Slabă.

Ridicol. Îl apucă de braț.

–Doamnele nu înoată, îi dădu ea de știre.

–Ba da, înoată. Mi-am trimis multe paciente pe coastă. Obișnuiesc să fac asta cu femeile ale căror probleme se trag din dragostea lor pentru produsele de patiserie.

Le trimit acolo și pentru probleme femeiești. Din câte-am înțeles, intră în mare cu o trăsură, apoi servitoarele lor le dau un brânci în apă.

Linnet se strădui să digere noile informații.

–Mă gândesc că veșmintele lor le fac să se scufunde foarte repede.

–Sunt goale, naivo, o lămuri el, cu ochii strălucind răutăcios, însă veseli. Servitoarea ia hainele stăpânei, după care aceasta alunecă în apă, ca un pește.

–Aha.

–Și eu înot gol, dar fără vreo mașinărie la dispoziție.

–Cum rămâne cu intimitatea?

Urmau cărarea stâncoasă care ducea spre piscină. Piers se deplasa cu ușurință, părând să știe exact unde să pună bastonul.

–Nu pot să spun că mă interesează prea mult, dar Prufrock tot trimitea pacienți aici, așa că m-am hotărât, la un moment dat, să o țin doar pentru mine. Vezi semnul acela?

Arătă spre o bucată de lemn bătută în pământ, cu o barieră roșie.

–Dacă ridic bariera în poziție verticală, așa – ridică bariera –, nimeni din castel nu îndrăznește să înainteze.

Linnet încuviință.

Contele împinse din nou lemnul în poziție orizontală.

–Dacă te hotărăști să vii să înoți, asigură-te că pui bariera.

Linnet deschise gura ca pentru a spune: „O, nu aș putea“, însă o închise pe dată. De ce să nu poată? Nu era o debutantă care trebuia să fie atentă în fiecare clipă ca nu cumva să fie etichetată drept indecentă. Era o femeie compromisă. Dacă nu mai aveau nimic altceva, presupunea că femeilor ruinate li se permitea să înoate. Numai gândul, și o făcu să rânjească.

–Ce-i atât de amuzant? întrebă Piers cu iritare.

–Gândul la tine zvârcolindu-te în apă... milord Marchant, adăugă doar pentru a-l sâcâi și mai mult.

–Nu mă zvârcolesc, replică el. Îți arăt, dacă vrei.

Ajunseseră la marginea piscinei, așa că îi dădu drumul brațului.

–De obicei, plonjez aici.

Arătă spre o piatră plată care mărginea bazinul cu apă. Linnet se aplecă. Apa era răcoroasă, fugindu-i printre degete de parcă era vie.

–Poți intra chiar acum, rosti Piers, urmărind-o cu privirea. Ți-e cald și pari puțin transpirată. Ești roșie la față. Probabil că toată căptușeala din jurul taliei e de vină.

–E foarte nepoliticos să menționezi culoarea feței mele, se răsti Linnet, simțindu-se ușor înțepată de vorbele lui. Și cu siguranță că nu am de gând să intru în apă de față cu tine!

–De ce nu? Doar sunt un molâu, nu-ți amintești? În caz că te întrebi dacă priveliștea trupului tău, fără îndoială unul încântător, mă va face să mă îndrăgostesc de tine, răspunsul e nu. Ca doctor, văd tot timpul trupuri de femei și nici unul nu-mi trezește interesul.

Linnet se ridică.

–Îmi pare rău pentru asta.

–De ce? Pentru că nu sunt sensibil la farmecele tale? Înțeleg că asta te șochează.

–Și asta, evident. Dar, de asemenea, pentru că bărbații...

Se opri, neștiind cum să formuleze.

–Pentru că bărbații sunt creaturi desfrânate, iar eu nu sunt? Majoritatea femeilor sunt la fel.

–Nu și eu, rosti ea veselă.

–Prințul trebuie să fi fost dezamăgit, constată Piers, ridicând din sprânceană.

–Probabil. Cu toate că niciodată nu am știut de ce flirta cu mine. Amândoi eram conștienți că nu aveam un viitor împreună.

–Probabil că-i plăcea să râdă.

Era primul lucru drăguț pe care i-l spunea contele.

–Vreau să mă întorc la castel, zise Linnet. O să mă umplu de pistrui.

Piers ridică din umeri.

–Petele de pigmentație pot fi chiar atrăgătoare. Deși am tratat odată o pacientă care cumpărase soluție împotriva pistruilor de la un chimist. I s-a dus o bună parte din pielea de pe obrazul drept.

Linnet se înfioră și începu să urce pe cărare.

–N-ai de gând să mă aștepți? mormăi el în urma ei. Începusem să cred că nu poți să mergi fără un sprijin. Măcar aveam ceva în comun: temelia pentru o frumoasă relație de prietenie.

Îi întinse brațul, iar ea îl acceptă.

–Nici măcar nu știu de ce ți-am sugerat să înoți. În părțile astea, o doamnă n-ar pune nici în ruptul capului un deget în ocean. E prea rece.

–Eu aș face-o, afirmă Linnet.

Nu îi păsa cât de rece era apa, tânjea să se arunce în marea de safir.

–Deci personalul îți dă cu adevărat ascultare în legătură cu semnul acela?

–Sunt îngroziți de mine.

–Chiar așa?

–La fel ar trebui să fii și tu.

–Poate că ar trebui să te străduiești mai mult, îl ironiză ea.

–Poate că ar *trebui* să te căsătorești cu mine, i-o întoarse el.

Linnet râse cu poftă la auzul vorbelor lui.

capitolul 8

Piers intră în salon în acea seară și descoperi că ajunsese primul, așa cum și intenționase. Sébastien nu privea cu ochi buni obiceiul său de a bea coniac și, cum Piers nu avea de gând să se ia la harță cu el, prefera să bea înainte de apariția vărului său.

Exact ca un bețiv, de fapt – se gândi el.

Așeză paharul de coniac pe bufet. Prufrock deschise ușa și anunță:

–Domnișoara Thrynne.

Și o închise în urma ei.

Logodnica sa intră, arătând, dacă așa ceva era posibil, mai radioasă decât fusese în acea dimineață.

Era într-adevăr frumoasă. Tatăl lui făcuse o treabă incredibilă. Întâi i-l găsise pe Prufrock, iar acum pe ea. Linnet arăta ca o prințesă, creată din rotunjimi, dulceață și piele catifelată.

Cu siguranță, mai frumoasă decât soarele și luna.

Și avea un decolteu extraordinar – care nu înseamnă nimic mai mult decât o pereche de glande mamare funcționale, încercă el să-și spună.

–Dragă logodnică, o salută el. Ai dori niște coniac?

–Domnișoarele adevărate nu beau coniac, răspunse.

Purta o rochie de seară albă, cu mici falduri în partea de sus și cu franjuri transparente jos, brodată pe margini cu flori. Modelul era absolut ingenios, dându-le bărbaților impresia că i-ar putea vedea picioarele dacă s-ar uita îndeajuns de mult.

–Drăguț, spuse arătând cu bastonul spre rochia ei. Deși cred că ți-ar sta mai bine în verde.

–Rochiile mele de seară sunt albe. Mi-ai putea turna un pahar de șampanie?

–Nu, dar Prufrock poate. Când se întoarce. De ce albe?

–Domnițele necăsătorite poartă alb seara.

–Ah, virginele! își dădu el seama. Deci îți expui lipsa de experiență erotică.

–Exact, rosti ea în timp ce se lupta cu dopul de la sticla de șampanie.

–La naiba, lasă-mă pe mine! Nu mi-am imaginat că ești așa disperată.

Scoase cu ușurință dopul și îi turnă în pahar.

–Ce s-a întâmplat cu perna pe care o purtai în jurul taliei mai devreme?

Era clar că în acel moment nu o purta. Trupul ei arăta ca un model superb al femininului englezesc, subțire acolo unde trebuie și plinuț în celelalte locuri.

–Nu am mai luat-o. Aveai dreptate, mi-era prea cald cu ea.

–Tata va fi îngrozit. Abia ce-ai ajuns, și deja ai pierdut sarcina regală. E absolut obsedat de istoria familiei noastre, știai?

–Trebuie să afle, mai devreme sau mai târziu, așa că ce mai contează. Nu știam că ești atât de preocupat de sentimentele tatălui tău.

–Hmmm, făcu el.

Și mai luă o gură de coniac.

–De ce te întâlnești de-abia acum cu el, după atâția ani? În fond, ca să obții o asemenea reputație, trebuie să fi locuit în Londra de ceva vreme.

Era, de fapt, dificil să stai în preajma unei asemenea frumuseți. Ochii ei erau mari și albaștri, ca valurile apei înainte de furtună.

–Am reușit să-mi câștig reputația la Oxford. Am exersat și în Edinburgh, și se pare că zvonurile despre personalitatea mea s-au răspândit. Se pare că oamenii

nu au subiecte mai interesante de discutat. De ce nu ai genele roșii? Presupun că le vopsești.

–Bineînțeles că asta fac. Și eu presupun că nu te-ai întâlnit niciodată cu tatăl tău pentru că...

Nu îi răspunse. N-avea decât să presupună.

–Pentru că ai copilărit în Franța?

–Doar de la șase ani. Am crescut cu vărul meu, prostul blond pe care l-ai văzut diagnosticând greșit o febră.

–Se întâmplă des ca nobilimea să se apuce de medicină în Franța? Îți garantez că aici ar fi neobișnuit.

El ridică din umeri.

–Eu și Sébastien eram pasionați în copilărie să cercetăm interiorul lucrurilor, pentru a vedea cum funcționează. Au trecut mulți ani de-atunci, dar pasiunea a rămas intactă, și, în plus, a venit revoluția și au căzut multe capete de aristocrați.

Se uită întrebător la ea.

–Ești destul de în vârstă ca să-ți amintești?

–Bineînțeles că sunt. Erați în vreun pericol?

–Școlile medicale din Franța s-au închis în '92, așa că am venit în Anglia și am studiat la Oxford.

–Deci ați evitat toate grozăviile revoltei. Ați avut noroc.

Luă și ultima gură de șampanie. Piers urmări unduirea gâtlejului ei în timp ce înghițea. Corpul uman era atât de fascinant!

–Mama și-a pierdut soțul în '94, dar a avut noroc că nu și-a pierdut și capul.

–De ce nu te-ai întâlnit cu tatăl tău când te-ai întors aici?

–N-am vrut. Mi-l aminteam perfect, era un prostănac lipsit de voință.

–Așa e și tatăl meu, recunoscu ea în mod surprinzător. Dar îl iubesc și e tatăl meu. Iar al tău, apropo, nu e un prostănac. Am luat cina cu el în fiecare seară pe drum și e de două ori mai inteligent decât tatăl meu.

–De ce nu te căsătorești cu el, atunci? glumi Piers pe negândite, dar imediat trupul său fu străbătut de un fior brusc de greață. Ar fi capabil să comită patricid înainte să permită așa ceva. Ea strâmbă din nas.

–Sunt destul de sigură că pot să găsesc un soț care să nu mă întreacă în vârstă cu douăzeci de ani. Dacă tot am de ales, de ce nu?

–Dar nu ai avut de ales când a venit vorba să te căsătorești cu mine, așa-i?

–Femeile au rareori de ales. Părerea noastră nu contează foarte mult.

–Dacă te-aș cere eu în căsătorie, atunci ar fi alegerea ta.

Ea chicoti cu veselie.

–Nu vrei să te căsătorești cu mine.

–Vrei să te căsătorești cu mine? o întrebă el.

–Nu.

–Poftim. Te simți stăpână pe situație? Ai refuzat un conte înainte ca cina să fie măcar pe masă. Te asigur că poți să obții cel puțin încă o cerere de la unul dintre bieții doctori, înainte de culcare. Bitts are cele mai bune recomandări, e al doilea fiu al unui viconte sau așa ceva.

Ea râse din nou. Era înspăimântător cât de mult îi plăcea acel râset. Era într-adevăr o femeie periculoasă.

Prufrock deschise ușa și pofti în sală trei tineri medici care incomodau pe toată lumea încercând să învețe medicina.

–Penders, Kibbles și Bitts, spuse Piers, salutându-i pe fiecare pe rând. Kibbles este singurul căruia îi merge mintea, Bitts este un domn distins, deci nu avea cum să moștenească un creier sănătos. Penders se descurcă din ce în ce mai bine, din fericire, ținând cont că din poziția lui nu se putea decât să urce. Domnilor, aceasta este domnișoara Thrynne, logodnica mea.

Ea le oferi tuturor zâmbetul acela patentat cu care-l întâmpinase de-atâtea ori pe el. Cu toții se topiră ca untul, iar Penders se legănă puțin.

–Haide, dă dovadă de puțin caracter, îl înghionti Piers. Ai mai văzut femei frumoase, nu?

–Încântat de cunoștință, spuse Kibbles, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât fu cât pe ce să cadă în nas.

Ușa se deschise din nou și Prufrock îi prezentă pe ducele de Windebank și pe marchizul Latour de l'Affitte.

Piers stătea sprijinit de balustradă, așteptând să vadă cum se descurca logodnica lui, singura femeie din încăpere. Dintr-o privire își avertiză tatăl să nu se amestece, iar el se supuse, retrăgându-se lângă o fereastră pentru a privi marea.

Rămaseră doar patru bărbați care să saliveze pe lângă Linnet, inclusiv Sébastien, pe care-l crezuse mai inteligent decât dădea dovadă pe moment.

Linnet râdea gutural, așa cum făcea de obicei, iar Sébastien se apropie de ea, cu ochii înflăcărați într-un fel pe care Piers îl mai văzuse doar în sala de operații.

Spre marea lui surprindere, simți un nod în gât. Gelozie, diagnostică el, ba chiar și puțină posesivitate. Nu mi-o doresc, dar nici nu vreau să pună altcineva mâna pe jucăria mea nouă.

Cu acel gând, se dezlipi de bar și porni înspre dragul său tată. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l abordeze. Nu se putea să-l cazeze în propria-i casă și să-l ignore total.

Ducele se întoarse înspre el, arătând de parcă aștepta ca Piers să-l lovească. Era tare enervant.

–Credeam că am avut o înțelegere, rosti Piers.

–Am încălcat-o.

–Nu aveai ce să cauți în preajma mea. În schimb, eu îți permiteam, în mod tacit, să-ți ții spionii la mine în casă.

Tatăl său încercă să răspundă, dar Piers ridică mâna în semn de protest.

–Să nu crezi că sunt prost. Prufrock nu s-a trezit în sălbăticiunea din Wales din proprie inițiativă. Uneori sunt tentat să-i tai din salariu, din moment ce, fără îndoială, primește bani și de la tine.

Tăcere.

Piers se uită acuzator la el, dar nu-i făcea nici o plăcere să fie nepoliticos. După ce-și petrecuse atâția ani urându-l, i se părea stranie descoperirea – acum, când erau, în sfârșit, față în față – că, în fond, era și el tot un om.

–Să înțeleg că nu mai ești dependent de opium.

Medic fiind, știa. Deși învățase semnele dependenței de opium chiar dinainte: de când era în brațele mamei, uitându-se la tatăl său.

–Au trecut doisprezece ani. Ce mai face mama ta?

–Probabil că știi deja că soțul ei și-a pierdut viața în revoltă. Îi era drag de el.

Dădu din cap aprobator.

–Era clar că știi. Probabil că ai spioni și la ea în casă.

–Ai avut dreptate să o scoți din Franța, spuse ducele fără a încerca sa nege acuzația. Lucrurile nu stau deloc bine acolo.

–A fost în întregime ideea lui Sébastien, iar eu nici nu m-am gândit să mă opun. Le-a scos pe mamele noastre din țară acum vreo lună, după care a apărut și el.

–Am... Am să stau aici până după nuntă, apoi am să-ți dau pace.

Ducele făcu o plecăciune mică și bruscă. Piers se gândi să-i spună că nunta fusese anulată, dar hotărî că nu era treaba tatălui său, cu toate că el o descoperise pe mireasă.

Uitându-se peste umăr, observă că Linnet îi zâmbea lui Seb.

–E superbă, zise ducele, cu o urmă de mândrie.

–Și, ce e mai important, are un copil regal pe drum, rosti Piers, mergând direct la țintă. Mi-ai găsit o afacere minunată – nevastă și moștenitor dintr-o singură lovitură.

– Prințul Augustus ar fi greu de refuzat de către orice femeie, mai ales una atât de tânără și de frumoasă precum domnișoara Thrynne. În cazul în care îți făceai griji, să știi că am întrebat-o, și nu e îndrăgostită de el.

Piers aproape că rânji la auzul acestor vorbe. Nu, Linnet nu era îndrăgostită de prinț. Îi amintea puțin de el însuși, deci probabil că nici ea nu ar ceda vreodată unui sentiment atât de jenant.

– Și dacă iese fată? Rămâi fără moștenitor.

– Uită-te la câți băieți are regele. Sunt șanse mari să fie băiat. Chiar și dacă e fată, partea ta de pământuri e nerevendicată, iar notarul meu spune că putem rezolva ceva și cu a mea. Copila nu ar avea titlul nostru, dar ar primi tot restul.

– Ei bine, îl repezi Piers cu bună știință, nemaisuportând să stea nici măcar o clipă în compania acelui bătrân cu ochi plini de jale, ar fi bine să mă întorc la logodnica mea înainte s-o ia Sébastien și s-o ducă în Franța.

Tatăl său se încruntă.

– L'Affitte e vărul tău. Bineînțeles că nu-ți va fura logodnica.

– O fi el vărul meu, dar uită-te la femeia pe care mi-ai cumpărat-o, *tată*. În gura lui cuvântul căpătă o conotație zeflemitoare. Nu sunt multe femei ca ea nici în Franța, nici în întreaga Anglie.

– Nu, căzu de acord tatăl său. Și nu e vorba doar de frumusețe aici.

Piers se uită lung la Linnet. Desigur că era frumoasă, dar asta nu-i ascundea câtuși de puțin inteligența ce i se citea în ochi. Părerea sa era că tonul cinic al vocii o făcea și mai frumoasă, de parcă cineva i-ar fi dat atât trăsături de Afrodită, cât și de Atenă.

– Du-te, rosti tatăl său cu un gest abrupt. Poți să te prefaci că nu sunt în cameră. Nu trebuie să stai cu mine din politețe.

Piers traversă camera ca să întrerupă conversația dintre Linnet și vărul lui.

– Logodnica *mea*, mârâi el cu o privire usturătoare.

Francezul îi zâmbi lui Linnet cu bine cunoscutul șarm galic, pe care îl expunea întotdeauna cu mândrie.

– Sigur nu ai prefera să te căsătorești cu mine? E un adevărat calvar să trăiești alături de Piers. Am avut parte de el ani întregi, știu ce zic.

Linnet se uită la Sébastien de parcă îi lua în serios propunerea, iar Piers se trezi brusc cu pofta de a-i zdrobi fața vărului său. Ce naiba, hotărâse cu multă vreme în urmă că-i era mai bine singur. Nu avea nevoie de o persoană în plus pentru care să-și facă griji.

– Ar *trebui* să-l alegi pe el, se forță să spună. El e mai simpatic. Eu sunt mai bogat, totuși.

Sébastien ridică din umeri.

– Pământurile mele au fost confiscate. Cu toate astea, am destul.

– Ai exact destul ca să te îmbraci ca un papagal. Parcă spuneai că trebuie să vizitezi pacientul cu amputația din după-masa asta?

– Am făcut-o deja.

– Cam ce fel de operații faci? întrebă Linnet.

– Tai mâini și picioare.

– Ar fi putut să taie lemne, dar a ales varianta mai ușoară, interveni Piers.

– Eu aveam impresia că tai oamenii de sus până jos, spuse Linnet, fără să pară câtuși de puțin înspăimântată sau îngrețoșată, ceea ce era ciudat în experiența lui Piers.

– E prea mare riscul unei infecții, răspunse Sébastien.

Era pe cale să deschidă gura, probabil să-i spună povești înfiorătoare despre pacienții săi decedați, când Prufrock îi chemă la cină. Linnet fu așezată la dreapta lui Piers, iar Sébastien fu exilat în celălalt capăt al mesei, ca să discute cu ducele.

– Norocul tău că am fost chemați la cină tocmai acum. Vărul meu era cât pe ce să te plictisească cu povești despre infecții și moarte.

– Ce drăguț din partea ta să-mi oferi un marchiz rezident cu care să pot flirta, considerând că noua mea casă va fi pe continent.

– Adică trebuie să pleci din țară? Din cauza copilului care nu există?

Ea îi răspunse ridicând ușor din umeri.

– Căsătoria cu tine a fost ideea mătușii mele, ca să ne revenim în mod spectaculos dintr-o catastrofă iminentă.

Un adevărat domn ar fi răspuns imediat acestei confesiuni cu o cerere în căsătorie. Piers, în schimb, găsi de cuviință să tacă.

– Vă servesc cu un pahar de vin? Prufrock era aplecat deasupra lui Linnet suficient cât să privească în decolteul ei.

– Pleacă, mârâi Piers. Avem o conversație confidențială. Odată ce ne vom căsători, va trebui să-ți intri mai bine în rolul de valet. Nu-ți pot permite să dai peste noi în dormitorul conjugal, cu atât mai puțin să-ți bagi nasul în confidențele conjugale.

– Cum doriți, spuse Prufrock alunecând deoparte fără să se uite măcar înapoi.

– Cred că l-ai jignit, spuse Linnet. Ce valet ciudat ai!

– Spionul tatălui meu. Prufrock nu-și permite să fie rănit în orgoliu, din moment ce încasează bani din două locuri. Ascultă, vreau să înotăm mâine.

Ea dădu să zică ceva, dar el i-o luă înainte.

– Dacă sari în apă și te îneci, lumea va bârfi. Vor spune că am făcut-o doar din plăcerea de-a te diseca.

Linnet strâmbă din nas.

– Și cine are să te învețe să înoți dacă nu o fac eu? Nu că aș crede că ai să ajungi în apă. De cum o să-ți vâri un deget în ea, ai să țipi și ai să țopăi înapoi pe potecă.

– Nu se cade.

Piers oftă.

– Pentru o domniță care mai înainte își făcea de cap cu regalitatea, ești teribil de pudică. Nu prezint nici un pericol pentru castitatea ta. În plus, putem pleca devreme, de dimineață, când însoțitoarea ta încă sforăie. Ah, stai! Tu nu mai ai însoțitoare.

Ea zâmbi. Nu surâsul acela miraculos, cu gropițe, ca atunci când încerca să-i manipuleze pe bieții bărbați care îi cădeau în plasă, ci modest, aproape secret. Doar o mică arcuire a buzelor și un zâmbet adânc în ochi.

– Bine, spuse el, ridicându-se de la masă.

– Dar nu am luat nici măcar felul doi încă.

– Sunt pacienți care mor la etaj, să știi.

Și cu asta își luă rămas-bun. Simțea că-și pierde mințile, uitându-se în ochii ei. Era absolut necesară o retragere strategică. În fond, el nu avea de gând să se căsătorească. Niciodată.

capitolul 9

Linnet adormi cu gândul la crestătura adâncă dintre sprâncenele lui Piers. Era din cauza durerii constante sau a temperamentului său meschin? În ciuda rațiunii, ceva din felul feroce în care o privea și liniile de suferință din jurul gurii o făceau să-și dorească să-l tachineze, să-l facă să zâmbească, să-l forțeze s-o asculte.

Ceea ce era absurd.

Era un bărbat care luase deja decizia de a-și petrece viața singur și părea că nu regretase niciodată acea hotărâre.

Și totuși, se gândea în continuare la sprâncenele lui și adormi închipuindu-și un Piers a cărui față se netezea de veselie, un Piers care nu era Piers.

Se trezi cu acele sprâncene încruntate deasupra ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar n-ai tresărit când am intrat în dormitorul tău bocănind cu bastonul. Ți-am vorbit de două ori și tu nu făceai altceva decât să stai acolo cu zâmbetul acela ciudat pe buze.

– Cât e ora? murmură ea somnoros, dându-și părul din ochi.

– Răsărit, spuse Piers, așezându-se pe marginea patului ei de parcă erau vechi amici. Mă doare piciorul de-mi vine să mă urc pe pereți, așa că te-aș ruga frumos să te pregătești pentru înot. E singurul lucru care îmi mai alină durerea.

– Înot, murmură ea întorcându-se pe-o parte, cu o mână sub obraz. Era încă pe jumătate adormită și avea senzația că bărbatul se materializase din visul ei. Crezi că merg să înot cu tine?

Piers tocmai își înfigea unghiile în gambă de durere.

– Grăbește-te, răsare soarele.

– Chiar atât de tare doare?

– Masajul ajută, rosti el, printre dinți. Ce frumos miroși!

– Caprifoi, răspunse ea cu veselie la complimentul lui. Deja începea să se trezească. Să știi că n-ar trebui să fii la mine în cameră.

– De ce nu? Dacă dă cineva peste noi, în cel mai rău caz am fi forțați să ne căsătorim, iar noi deja se presupune că trebuie să ne căsătorim. În circumstanțele de față...

Ridică din umeri. Circumstanțele de care vorbea erau, cel mai probabil, lipsa lui de bărbăție. Avea dreptate să creadă că nimeni nu ar putea-o considera stricată dacă bărbatul cu pricina ar fi incapabil să provoace stricăciuni.

Se întoarse pe spate și începu să se întindă lasciv.

– De fapt, e destul de distractiv.

– Ce, să ai un bărbat în cameră? Reputația ta m-a făcut să cred că e ceva firesc.

– Reputația ta m-a făcut să cred că ești isteț, așa că amândoi suntem surprinși.

Se ridică și se așeză lângă el, pe pat.

– Ai avut vreodată bărbați în cameră? întrebă el curios.

– Nici unul. Nici măcar pe așa-zisul tată al presupusului meu copil. Sincer, nu mi-am dorit să mă aflu singură cu un bărbat. Chiar atunci când te relaxezi îndeajuns ca să devii mai prietenoasă, poți să fii sigură că va sări pe tine.

– Eu nu am avut parte de asemenea experiențe, spuse el sec. Te îmbraci, te rog? Promit să nu sar pe tine.

– Care-i graba?

– Mareea. Bazinul e plin și soarele tocmai a răsărit. Crede-mă, e momentul perfect pentru înot.

– Refuz să-mi dau jos toate hainele.

– Cum vrei, spuse el ridicând din nou din umeri. Dar dacă ai de gând să porți fuste, eu nu mă scufund ca să te salvez de pe fundul bazinului.

– Am să port doar cămașa, rosti Linnet, simțindu-se brusc emoționată. Iar tu... ei bine și tu va trebui să porți ceva.

– Voi purta lenjerie dacă vrei, spuse el total dezinteresat.

Linnet sări în spatele micului paravan din colțul camerei ei, găsind că era foarte ușor să stea în preajma lui Piers. Era chiar plăcut, știind că nu se afla pe punctul de-a o săruta sau de-a cădea în genunchi în fața ei, sau chiar să-și piardă controlul și să înceapă o adevărată luptă.

– Știi, strigă ea de după paravan, trăgându-și o rochie de dimineață peste cap, nu vreau să te sperii, dar ești exact genul de bărbat cu care m-aș vedea căsătorită.

El mormăi.

– Niciodată nu am avut senzația că salivezi deasupra mea, încercă ea să explice. Știu că n-o să-ți lingi buzele sau să joci o scenă din Scufița Roșie.

– Nu eu trebuia să fiu lupul, și tu fetița?

– Știi la ce mă refer, răspunse ea răsărind de după paravan. Poți, te rog, să mă ajuți să-mi închei rochia? E mai greu decât credeam, fără ajutorul servitoarei mele.

Îi întoarse spatele, iar el o ajută să-și închidă nasturii. Din nou fu cuprins de un sentiment de libertate pe care nu-l mai avusese niciodată.

– Nimeni nu m-a avertizat vreodată că e atât de distractiv să fii o stricată. Nu mi-e deloc teamă că ai să-mi rupi nasturii.

– E chiar mai distractiv decât atât. Întotdeauna vorbești așa mult? Pentru Dumnezeu, haide odată!

După ce Piers așeză semnul roșu în poziție verticală, următoarea cotitură din potecă îi aduse la destinație. Marea era de un albastru mai închis astăzi. Bazinul arăta la fel de liniștit ca un gazon proaspăt tuns, doar că marea nu mai era verde, ci turcoaz. Lumina soarelui lovea apa, aurind micile valuri dintre bazin și mare.

– E atât de frumos, exclamă Linnet.

– Și rece precum sânul unei vrăjitoare, la ora asta, spuse Piers.

El se dezbrăcă de haină. Linnet își îndreptă cu oarecare greutate ochii spre bazin. Nu ar fi corect ca ea să... să se holbeze la el în timp ce el, desigur, nu i-ar face ei așa ceva. Un moment mai târziu, îi era imposibil să nu se uite din nou la el.

Își dăduse jos cămașa. Jos. Cămașa. Se afla în prezența unui bărbat aproape dezbrăcat. Într-adevăr, nu era așa cum părea, dar... era atât de frumos. Pentru prima oară în viața ei, în privința asta cel puțin, trebuia să recunoască faptul că mama ei avea dreptate.

Mușchii aceia...

Se afla cu spatele la ea, iar felul în care i se mișcau umerii, felul în care trupul lui se subția până în talie, iar...

El își scoase cizmele!

Linnet nu putea să-și ferească privirea. În mod ridicol, o voce subțire din mintea ei începu să nareze întreaga scenă. *Se apleacă... Da! Își va da jos lenjeria. Acum îi cade de pe șolduri. Hmmm... Fundul lui este... Vocea părea ușor sugrumată. Este diferit de al meu. Musculos. Oare...* Vocea tremura de emoție. *Oare se va întoarce cu fața la mine?*

– La naiba, ți-am promis c-am să rămân în lenjerie, nu-i așa?

În momentul în care Piers scuipă printre dinți acele cuvinte, Linnet tresări de parcă ar fi tras cu pușca. Trebuia să-și revină. Omul era incapabil, pentru numele lui Dumnezeu! Iar ea se uita la el într-un fel care... de parcă ar fi la acel bordel de care îi povestise mătușa ei.

Se simțea îngrozitor. Perversă, de-a dreptul.

Își aruncă pantofii fără să desfacă măcar șireturile, dându-și jos ciorapii în același timp. Trebuia să se gândească la asta întocmai cum ar fi fost dacă s-ar fi îmbăiat cu un frate. Atâta tot. În fond, își păstra cămașa pe ea, iar el, lenjeria. Aruncă o privire pe furiș înspre el.

–M-ai putea ajuta din nou cu nasturii?

Veni în spatele ei, iar pielea parcă îi luă foc la atingerea lui. Ar fi intrat în pământ de rușine dacă Piers ar fi aflat.

–Deci, cum se înoată? reuși să spună într-un final. Dacă sar pur și simplu înăuntru, mă descurc?

–O să-ți arăt eu. Va fi rece. Nici bine n-ai să-ți vâri degetul și hop, fuguța la castel.

Nu avea de gând să facă asta. Îi pria ideea unei băi răcoritoare. Temperatura ei internă o luase razna și avea senzația că era roșie ca o sfeclă. Cu toate acestea, tremura.

–Atunci o să sar înăuntru..

Înainte ca el să mai spună ceva, sări de pe bolovanul pe care i-l arătase cu o zi înainte și căzu în apă. Pentru o clipă, simți un val amețitor de aer. Cămașa i se ridică și – o, Doamne! – în viața ei nu mai simțise asemenea frig. Frigul o mângâia, de parcă întreaga-i piele era acoperită de gheață, și chiar și oasele îi erau înghețate.

Un moment mai târziu, un braț puternic se încolăci în jurul taliei ei, și apa alunecă în cealaltă direcție. Când ieși din apă trase aer adânc în piept, nevenindu-i să creadă că era încă în viață.

–Nebuno! urla Piers.

Era vie. Nu, era doar parțial vie, pentru că nu mai simțise un asemenea frig în viața ei. Singura senzație de căldură din întreaga lume venea de la trupul de lângă ea.

–Îngheeeț, murmură încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și lipindu-se de el. Era o senzație extrem de plăcută. El urlă din nou, dar urechile ei erau pline de apă și nu auzi mai nimic. Se simțea mai bine așa, cu brațele și picioarele încolăcite în jurul lui. Și el o ținea încă de brâu.

Brusc, își dădu seama ce încerca să-i spună.

–Dar nu vreau să-ți dau drumul! rosti ea, scuturând din cap pentru a-și da părul din ochi fără a-și lua mâinile de pe el. Am să înghet. Sau am să mă înec. Tu ești cald.

–Am venit să înotăm, nu? Dinții lui păreau încleștați, deci probabil că îi era frig. Dar nu se obișnuise deja?

–Știu că am venit să înotăm. Spune-mi cum se face, și... și am să mă mai gândesc.

De fapt, nu avea de gând să-i dea drumul până nu se vedea ieșită din bazin, dar el o îndepărtă fără nici o milă. În clipa în care frigul o străbătu din nou, începu iarăși să tremure din toate încheieturile.

–Trebuie să înveți să plutești.

Era ceva sumbru în tonul lui. Învăță repede să facă pluta.

–Aș putea să mor exact așa, nu? rosti ea cu fața acoperită de apă și cu dinții clănțănindu-i zgomotos.

–Cred că ar trebui să ieși acum, spuse el exasperat.

–În... încălzește-mă întâi.

Cu o înjurătură surdă, o trase din nou lângă el. Era la fel de minunat ca întâia oară. Oftând ușurată, își propti capul pe umărul lui și lăsă căldura incredibilă a corpului lui să-i intre în toți porii. O clipă mai târziu însă, brațele sale puternice o așezară la marginea bazinului.

–Prosoapele sunt acolo, se răsti el.

Ea se uită la el atât de concentrată încât, inițial nici nu-și dădu seama despre ce vorbea. Piers se simțea ca acasă în apă, era în elementul lui. În timp ce-l privea, se desprinse de peretele de stâncă, se scufundă și ieși la suprafață undeva la jumătatea bazinului. Întâi cu un braț, apoi cu celălalt, se îndepărtă simțitor, lăsând valuri în urma sa.

Erau trei prosoape. Linnet își înfășură unul în jurul pieptului ca să se-ncălzească, după care luă încă unul pe care și-l puse în jurul capului. Apoi se întoarse la stâncă pentru a vedea cum Piers aluneca prin apă în nenumărate

ture de bazin. Din moment ce nu dădea nici un semn că s-ar opri curând, se duse înapoi și luă și celălalt prosop, cu care își încălzi gleznele și picioarele.

Rămase multă vreme acolo, acoperită în întregime de prosoape, uitându-se la spatele și la umerii lați ai lui Piers în timp ce acesta își tăia calea de-a lungul bazinului.

Încet, trupul ei se încălzea datorită prosoapelor și soarelui. Doamna Hutchins ar leșina dacă ar vedea-o. Sau poate ar face o criză de apoplexie. Nu numai că stătea lângă apă, îmbrăcată într-o biată cămășuță, udă leoarcă, dar mai era și un bărbat aproape dezbrăcat la nici un metru de ea.

În această situație, câțiva pistrui nu mai contau foarte mult, așa că își lăsă capul pe spate pentru a absorbi lumina soarelui și albastrul cerului. Părea atât de înalt încât nu-și putea imagina capătul. Sus, departe, o pasăre de mare făcea cercuri leneșe, probabil căutând un pește.

Piers atinse marginea, completând cincizeci de lungimi de bazin. Nu se opri, ci se întoarse pe spate și începu să înoate în direcția opusă. Corpul lui se lupta cu o înflăcărare ce putea fi diagnosticată și fără a avea cunoștințe medicale.

Șaizeci de lungimi. Era epuizat, dar șuvoiul de lavă îi curgea în continuare prin vene.

Într-un târziu, ieși din apă și-și aținti ochii spre ea.

Avea capul înclinat, iar gâtul căpătase culoarea palidă a spumei de mare în lumina soarelui. Prosopul îi alunecase de pe păr, care se unduia în bucle roșii pe pânza albă.

Piers se chinuia încă să-și adune gândurile, când ea deschise ochii.

–Îmi pare rău că era cât pe ce să te înec, spuse cu acel zâmbet secret pe care el...

Ei bine, pe care el îl îndrăgise.

–Nu voiam să fac asta, dar ești mult mai cald decât mine, adăugă ea.

Bineînțeles că era, atunci când avea un corp luxuriant de femeie atârnat de el ca o liană.

–Pari bine încălzită acum, mormăi el, dându-și seama de tonul aspru cu care-i vorbise. Din fericire, n-avea cum să ghicească pricina furiei sale. Ce noroc cu reputația lui!

Ea clipi surprinsă.

–Am luat toate prosoapele! Cred că îngheți.

Atât de tare se grăbi să se ridice, încât toate prosoapele îi căzură. Ce sacrilegiu era să numești acei sâni glande mamare! Erau glorioși, rotofei, doritori. Cămașa ei era străvezie din cauza apei. I se lipise de gambe, de locul minunat și întunecat dintre picioarele ei.

–Uite, ia unul.

Îi aruncă un prosop pe care el îl prinse cu greu, apoi și-l înfășură în jurul taliei.

–Știi..., se uită la el, roșind ușor.

–Ce anume? întrebă el, aranjându-se discret și înfășurând prosopul mai strâns.

–Ai să râzi de mine, medic fiind, dar mi-a spus mama ceva, mai demult...

–Ce?

Trebuia să-și poată controla corpul, întotdeauna. Era o aberație.

–Mi-a spus că bărbații atârnă.

–Atârnă? repetă el.

Dacă se concentra la chipul ei, își dezlipea privirile de la pânza subțire ce i se lipea de sâni și de șolduri. Nu voia să se gândească la pofta intensă pe care o simțea în vintre. Era doar o nevoie biologică, nimic mai mult.

–Atârnă, chicoti ea din nou. În față. Tu nu atârni, din câte văd, spuse, arătând cu mâna vag în direcția taliei lui. Nu te superi că spun asta, nu? Aveam în minte imaginea

dezgustătoare a ceva care atârnă și... ei bine, nu atârni deloc. Ești cât se poate de ridicat.

El izbucni în râs.

– Știu, spuse râzând și ea. Mă simt ca o proastă.

Cu neliniște în suflet, simți că, în realitate, el era prostul.

capitolul 10

Linnet petrecu un ceas în baie, bând ciocolată caldă și terminând de citit romanul lui Fanny Burney, *Camilla*. Dar când se sfârșiră și ciocolata, și paginile romanului, se hotărî să iasă.

– Mă-ntreb dacă există o bibliotecă în castelul ăsta, îi spuse slujnicei sale, Eliza. N-am împachetat decât cinci romane și le-am citit pe drum, în trăsură.

– De ce nu le mai citiți o dată? sugeră Eliza, oferindu-i prosopul. Nu-i păcat să le răsfoiți doar o singură dată? Cumperi o panglică, gândind c-o vei purta de multe ori.

– Aș putea să-l recitesc pe ăsta, rosti Linnet, făcând semn spre *Camilla*. Un roman bun. Am citit de două ori *Doamna Butterworth și baronul nebun*. De trei ori, dacă stau bine să mă gândesc. Se așeză la măsuța de toaletă.

– E ciudat, domniță, cum sunteți în stare să citiți atâta, comentă Eliza, pieptănându-i părul umed. De-ar ști domnii din Londra că sunteți așa o femeie prețioasă!

– Nu văd cu ce-ar schimba situația.

– Nimănui nu-i place o femeie care are mai multă minte decât păr, rosti Eliza, puțin bosumflată. Pe de altă parte, n-am mai întâlnit până acum o femeie cu ambiții josnice care să citească romane cu atâta nesaț. Poate asta le-ar da o palmă tuturor celor care au zis că prințul s-a jucat cu dumneavoastră.

– Mă îndoiesc. Cred că presupusul meu copil de viță regească e un subiect mult mai captivant decât lecturile mele.

– Știu că avem o bibliotecă. Domnul Prufrock a menționat asta, la cină.

– Ești mulțumită de găzduire?

Sub imperiul culpabilității și știind că n-o putea însoți el însuși, tatăl ei îi trimisese, pe lângă Eliza, un alai întreg de însoțitori: patru valeți, doi servitori și un camerier.

–Oh, da, domniță. Ne-au instalat în aripa de vest, alături de bolnavii de cangrenă și altele asemenea. Ne-au spus să nu intrăm în aripa de răsărit, unde sunt ținuți cei cu infecții. Cu transmitere, vreau să zic. Au câte-o intendentă în fiecare aripă, și una care are-n grijă tot castelul. Azi-noapte, un bolnav se văita cât îl ținea gura, de-am crezut că n-o să mai pun geană pe geană, dar într-un târziu a tăcut. Domnul Prufrock mi-a zis că, dacă se mai întâmplă așa ceva, să anunț repede ca să-i închidă gura.

–Cum naiba să-i închidă gura, dacă omul e în culmea agoniei?

–Cu ceva doftorie, îmi închipui. De ce nu stați lângă foc, până vi se usucă părul?

Linnet oftă.

–Pentru că nu am ce să citesc. N-ai putea să dai o fugă până la bibliotecă și să-mi aduci vreo două cărți?

–Aș putea să rog un valet să meargă. Știu unul chipeș, cu un nume tare amuzant. Îmi zicea aseară că doctorul l-a amenințat c-o să-i taie capul, să vadă dacă se poate plimba cu el la subraț.

Eliza se întoarse după zece minute cu un teanc de cărți.

–Sunt nespus de multe, anunță ea. Dar n-am găsit nimic ce cred c-ar fi pe placul dumneavoastră.

Într-adevăr, nu erau neapărat pe gustul ei, dar o femeie disperată citește orice.

–Știai că pepenele vindecă bubele sau umflăturile?

–Chiar așa? Poate doar la degetul de la picior. Tatei i se umfla nasul ceva de speriat când trăgea prea mult la măsea. Lăsați cartea din mână, domniță, să vă pun corsetul.

Linnet se supuse, dar fără tragere de inimă.

–Auzi aici: ceapa servește la împrospătarea respirației.

–Baliverne, rosti Eliza.

Strânse corsetul și trase o fustă peste buclele ondulate, prinse acum deasupra capului cu panglici înflorate. Când începu să-i închidă nasturii, Linnet ridică din nou cartea.

–Mătușa mea bea cantități enorme de Elixir Daffy[1], îi spuse Linnet. Are impresia că îi menține silueta. Cartea ne sfătuiește să încercăm supă din gușă de vită.

–Revoltător, făcu Eliza, apoi adăugă cu un aer meditativ: poate din același motiv.

–Mă-ntreb ce părere are lordul Marchant despre panacee, rosti Linnet. Oare unde-o fi acum?

–Din câte-am înțeles, e mai mereu alături de pacienți. Nu vă mai mișcați, domniță, mai am un nasture de prins. Gata. Mai e un ceas până la clopoțelul de prânz.

Linnet își cercetă silueta în oglindă, atât din față cât și din profil.

–Nici urmă de bebeluș, rosti Eliza entuziasmată. Sunt curioasă când va observa și ducele. Umblă vorba că visează zi și noapte la regalitate. Va fi tare mâhnit când va afla că nu sunteți tocmai fleandura pe care a dorit-o pentru fiul său.

–Dumnezeule, a aflat toată casa deja?

–Ferească sfântul, domniță, doar ai noștri au aflat. Dar în camera slujitorilor se pun deja rămășaguri. Domnul Prufrock nu e nici pe departe la fel de înțepat ca Tinkle al nostru. Domnul Tinkle n-ar fi permis niciodată o asemenea năzdrăvănie.

–Și care-i ținta rămășagului? Dacă port sau nu un copil?

–O, nicidecum! Noi, vreau să zic cei din casa noastră, știm că l-ați rugat pe Stubbins să vă plimbe prin Londra cu trăsura și-ați insistat să nu oprească la palatul prințului.

[1] Medicament cu proprietăți curative miraculoase, în vogă în Marea Britanie în secolele al XVIII-lea – al XIX-lea (n.tr.)

Se pariază pe cine va ceda primul, domnița sau lordul Marchant.

–Sper din tot sufletul că n-ai pariat toți bănuții, rosti Linnet, îndreptându-se spre ușă.

–Noi, din casa noastră, am pariat cu toții pe dumneavoastră. Cei de-aici au pariat pe dumnealui. Sunt îngroziți de el. Nu-l socotesc întru totul om.

–Au și de ce, îmi închipui. La urma urmei, au intrat în slujba lui. O să-ți pierzi banii, Eliza, lordul Marchant și cu mine am hotărât deja că nu ne potrivim.

Eliza rânji.

–De ce nu mergeți până sus, să-l întrebați de gușa de vită cu murături sau ce spuneați adineauri?

Se repezi la Linnet și îi trase corsajul puțin mai jos.

–Acuma-i perfect.

Linnet urcă la etajul trei și aruncă un ochi în infirmerie, dar nu zări picior de medic, nici măcar piciorul lui Piers. Bolnavul din ziua precedentă își ridică ușor capul și rosti ceva neinteligibil. Eliza se apropie de patul lui.

Arăta ca un câine jigărit, de felul celor care colindă pe străduțele întunecate, puturos și demn de milă.

–Boala dumneavoastră de piele pare foarte dureroasă, rosti ea. N-am avut ocazia să facem cunoștință. Eu sunt domnișoara Thrynne.

–Do'nu Hammerhock, murmură bolnavul.

Avea limba umflată.

–Pot să vă ajut cu ceva? Să vă aduc un pahar cu apă?

–Nenea doctoru' a zis că nimeni nu-l mai poate ajuta, glăsui cineva în spatele ei.

Linnet se întoarse și descoperi că în patul de lângă el zăcea un băiețel. Era numai piele și os și arăta la fel de jigărit ca domnul Hammerhock, cu părul castaniu zburlit în toate părțile. Doar nu era unul dintre muribunzii de care pomenise Eliza.

–Asta nu înseamnă că nu poate să bea un pahar cu apă. Pe tine cum te cheamă?

–Gavan, rosti el, ridicându-se în pat. Hammerhock, vedeți, ieri au descoperit că are un soi de febră. Acuma infirmiera vine o dată pe zi și îi pune un prosop umed pe față și îi dă o doftorie.

Hammerhock încuviință în tăcere.

–Și unde-i infirmiera acum?

Adevărul e că se simțea depășită de situație.

–E în pauză. O ia cu amețeli dacă stă prea mult în preajma muribunzilor.

–Cum adică? Vrei să spui că ești pe moarte?

Pe chipul lui Gavan înflori un zâmbet afectat.

–Doctorul zice că *toți* suntem pe moarte.

Domnul Hammerhock scoase un vaiet înfundat, atrăgându-i atenția fetei. Făcu semn către paharul cu apă, iar Linnet îl ajută să soarbă o înghițitură. Bărbatul se lăsă pe spate și închise ochii. Linnet aruncă o privire în sală, dar majoritatea bolnavilor erau stăpâniți de apatie, așa că se așeză pe pat, alături de Gavan.

–Cum de-ai ajuns tu aici?

–M-a adus mama, rosti el, bosumflat. Și nu s-a mai întors.

–Locuiești departe de castel?

–Nu chiar așa departe. Bine, nu-i chiar la o aruncătură de băț.

–Doctorul va avea grijă să te vindeci, ca să te poți întoarce acasă.

–Nu se poate. Nu pot să mă-ntorc acasă pentru că sunt bolnav și trebuie să rămân în patul ăsta. Și mama a zis să stau aici fiindcă am așternuturi... și mâncare... câtă mâncare vreau.

Ușa din spatele lui Linnet se deschise și o turmă de oameni năvăliră înăuntru. Înainte să-și întoarcă privirea, auzi mugetul lui Piers:

–Iată cine-a venit aici să-și lustruiască aureola.

Linnet îl urmări pe Gavan cum își săltă trupul, rânjind prostește.

Auzi bastonul lovind ritmic podeaua și, în câteva clipe, Piers apăru de cealaltă parte a patului.

–Cauți tovărășia muribunzilor și a nǎpârstocilor?

–Ce-i aia *năpârstoc*? Ai văzut-o pe domnița? întrebă Gavan dintr-un foc.

Piers arcui din sprânceană.

–Am văzut-o pe domnița. Ce părere ai despre ea? Plănuiam să mă însor cu ea.

Gavan dădu aprobator din cap.

–Tăticu' zice că..., dar se opri, temător.

–Hai, dă-i drumul, porunci Piers.

–Zice că arată ca o domniță, dar nu e.

Linnet îi aruncă o privire ofensată.

–Tăticu' zice că cele mai strașnice femei au pepeni, rosti Gavan și-și aținti ochii spre pieptul ei, urmat de Piers, firește. Eu zic s-o iei, îl sfătui el. Unele n-o să te vrea, că șchiopătezi.

Piers se aplecă asupra pepenilor în discuție, fără a da importanță privirilor ei mânioase.

–Ești sigur? Mereu m-am închipuit alături de-o tânără cu părul ca pana corbului și cu figură de țigăncușă.

Gavan îi aruncă o privire scârbită.

–Chiar nu știi nimic despre femei?

–Poate nu atât de multe ca tine.

–O bucată care-arată ca o țigancă, bag mâna-n foc că-i țigancă. Și dacă te însori cu ea, va trebui să dormi prin păpușoi, pentru că astea nu stau într-un singur loc pentru multă vreme.

–N-aș putea s-o las în voia ei?

–Nu, dacă sunteți căsătoriți, rosti hotărât Gavan. Că sunteți legați cu lanțuri. Așa zice tăticu' tot timpul.

–Cum te simți azi? schimbă Piers subiectul. Te-ai dat jos din pat?

–Asistența m-a lăsat la oala de noapte. Dar m-am făcut că ratez și am stropit-o pe pantof, și atunci ea mi-a zis că-s un drac de copil și m-a trimis în pat.

Avea râsul cristalin și vesel al copilăriei.

–Unde e asistenta? întrebă Linnet. Gavan crede că au apucat-o amețelile.

–Cu atâția morți în jur, nu-i de mirare, rosti Gavan vesel.

–A dat, probabil, iama prin rezerva mea de coniac, își dădu Piers cu părerea. Și eu aș face la fel, dacă mi-ar urina Gavan toată ziua pe pantofi. Gavan, tu ești un băiat bun. Nu-i așa c-o să-mi spui dacă apare sora Matilda pe-aici, beată turtă?

Gavan aprobă energic.

–Îți place de ea? întrebă Linnet.

–Nu-mi dă voie să cobor din pat. Zice că, dacă nu-s cuminte, o să dea patul altcuiva.

Un icnet înăbușit se-auzi din patul de alături.

Piers și micul său alai vizitau alți bolnavi, așa că Linnet se apropie de domnul Hammerhock.

–Da?

–Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, pleacă de-acolo, tună o voce în spatele ei. S-ar putea să aibă o infecție, creier de gâscă ce ești!

Linnet nu-l luă în seamă și plecă urechea la șoaptele stinse ale bolnavului.

–Asistenta e o scorpie, bolborosi el în cele din urmă.

–Chiar vrei să te măriți cu doctorul? o întrebă Gavan. E foarte răutăcios. Îi spurcă pe toți. Până și sora zice că-i lucrătura diavolului.

Parcă pentru a-i întări spusele, Piers se burzului la tinerii lui asistenți.

–Dacă l-ar auzi mămuca, l-ar snopi în bătaie, spuse Gavan. Dacă te măriți cu el, va trebui să-l snopești tu în bătaie.

Priviră amândoi la chipul impunător al lui Piers.

–Deși n-o să fie așa de ușor.
–Sunt de acord cu tine. Vrei să cobori puțin din pat?
–Nu pot. O să-mi pierd locul. Sunt atâția bolnavi care vor să fie primiți aici.
–N-o să-i las să-ți fure patul, rosti Linnet, încurajată de privirea aprobatoare a lui Hammerhock. Dacă te simți slăbit, o să te ducă un servitor până afară. Cred că erai tare zvăpăiat înainte să te-aducă aici.
–Ieri n-am putut să merg la toaletă singur, rosti Gavan neîncrezător. A trebuit să mă sprijin de brațul sorei, de parcă ar fi fost o creangă.
–Groaznic, spuse Linnet. Hai să mergem.
Sună din clopoțel. Piers perora în capătul opus al încăperii și nu-i dădu importanță tânărului servitor pe nume Neythen care-l luă pe Gavan în brațe, cu tot cu pătură, și-l scoase afară, urmat de Linnet.
–Unde vreți să mergem, domniță? o întrebă Neythen peste umăr.
–La piscină.
–Ce-i aia piscină? întrebă Gavan.
Ochiul lui deschis strălucea de încântare.
–Te referi la bazinul cu pești? Că am mai văzut din alea. Am...
Și o ținu așa până ajunseră la piscină, unde căscă ochii, iar cuvintele-i rămaseră înțepenite în gât.
–Așa-i că e frumoasă? rosti Linnet cu un surâs. Neythen, așază-l, te rog, pe piatra aia mare, da?
–Ce mare e, exclamă Gavan, și Linnet observă că privirile lui se pierdeau în largul oceanului. Nu știam că e așa mare. Unde merge toată apa aia?
–Pe ici, pe colo, spuse Linnet.
Pentru o vreme, priviră cu toții spectacolul valurilor.
–Câți anișori ai, Gavan?
–Șase ani și trei sferturi. Vezi cum face soarele potecă pe mare?
O dungă aurie tăia suprafața apei și se pierdea în zări.

–E ca un drum. Ca drumul spre ceruri, de care povestea mămuca.
Neythen se foi puțin.
–Trebuie să te-ntorci la castel? dori să știe Linnet.
–Domnul Prufrock va înțelege situația, răspunse el. E un om de treabă.
Se aplecă deasupra lui Gavan și îi strânse pătura mai bine pe umeri.
–Cred că n-o să ajung în rai, făcu Gavan.
Nu părea să fie prea îngrijorat din pricina asta.
–Ei, cum să nu? Dar sper că nu în viitorul apropiat, rosti Linnet.
–Mă gândesc că nu te lasă înăuntru dacă nu crezi în toate înfloriturile. Norișori, harfe și toate cele...
–Nu trebuie să crezi în ele, rosti Linnet cu hotărâre în glas. Când vei avea nevoie, porțile se vor deschide.
Îl cercetă pe Gavan din priviri. Să fi fost măcinat oare de-o boală nemiloasă? I se rupea sufletul numai gândindu-se la asta.
Gavan oftă.
–Nu sunt câini pe-aici?
Linnet se întoarse spre Neythen.
–Am văzut un câine la grajduri. Dar e o potaie bătrână, fără stăpân.
–Aș putea să-i fiu eu stăpân, se oferi Gavan. Fratele meu are un câine, dar eu vreau unul să fie numai al meu.
În mod clar, gândul îi fugise de la discuțiile filosofice despre viața de apoi.
–Asistenta ar putea fi îngrijorată de absența ta.
Gavan îi asigură că asistenta nici măcar nu băgase de seamă că lipsea. Și dacă observase, era, probabil, în culmea fericirii.
–Zice că-s un ghimpe în coasta ei, mărturisi el. Vă rog, nu putem să vedem câinele?
În scurt timp se aflau toți trei în grajd, încercând să ademenească o potaie cenușie, ale cărei singure trăsături

notabile erau ochii negri, strălucitori, și nimbul de murdărie cu care era înconjurată.

Dintr-odată, auziră bastonul lui Piers.

–Iată unde erai, rosti el arțăgos. Dumnezeule mare, sora crede că l-a furat cineva pe băiat.

–N-a dat patul la altcineva, nu? se smiorcăi Gavan.

Încercă să se ridice, dar își pierdu brusc echilibrul și doar mâna sigură a lui Neythen îi împiedică prăbușirea.

–Cum să-ți dea patul, când e plin de puricii tăi?

–Dar n-am purici, se apără băiatul. Crezi că...

–Bineînțeles că nu, se oțărî Piers. Ce faceți cu potaia aia jigărită?

–Va fi al meu, spuse Gavan. O să-l dresez și o să doarmă cu mine în pat.

Îl încolțiseră într-un staul, dar nu se lăsa deloc ademenit de rugămințile băiatului:

–Cuțu, cuțu, hai la mine.

–Nu cred că-l cheamă „Cuțu", rosti Piers zeflemitor, fără a-i arunca măcar o privire lui Linnet.

De cum auzise loviturile bastonului, bătăile inimii i se întețiseră, spre iritarea ei. În curând avea să pândească bastonul lui cu sufletul la gură, aidoma unui nefericit în dragoste.

–Cum îl cheamă? întrebă Gavan cu nerăbdare. A fost al tău?

–Normal că n-a fost al meu. Dacă vrei să iasă de-acolo, ademenește-l cu niște cărniță. Apoi, către Neythen: Te caută Prufrock. Spune-i unde ești, apoi întoarce-te și du potaia asta sus.

–Păi dacă nu-i al tău, pot să-l iau eu, hotărî Gavan. Am să-i spun Rufus.

–Mai bine Pepene, rosti Piers, aruncându-i o privire vicleană lui Linnet. Ca să-ți amintească de povețele înțelepte ale tatălui tău.

–Nu-i bun, clătină Gavan din cap. Ăsta nu-i nume de câine. Arată mult mai mult a Rufus. Hai, Rufus, strigă, și începu să agite un băț spre el.

Linnet îl lăsă pe băiat într-ale lui și se ridică în picioare.

–Iar ție ce-ți veni, pentru numele lui Dumnezeu, i se adresă Piers? Ai ratat prânzul.

Păși semeț lângă ea, într-un chip teribil de enervant.

–L-am scos la o plimbărică, atâta tot. Sau preferi să-mi petrec tot timpul în bibliotecă, răsfoind tratate medicale?

–Fă ce faceți voi, femeile, toată ziua, dar stai departe de pacienții mei.

–De ce?

–Pentru că ți-o spun eu!

–Ți-e teamă de asistenta ta, pufni ea.

–Nu mi-e teamă de sora Matilda. E un munte de disciplină.

–Atunci cum se face că te-ai târât până aici, în grajd, să ne găsești?

–Poate pentru că mi s-au aprins călcâiele după tine, cum au impresia toți slujitorii mei.

–Nu-i adevărat. Ai mei cred asta.

–Am aflat de rămășag. O să pierdeți o grămadă de bani, rosti el cu satisfacție în glas.

–Sper că-i plătești îndeajuns, altfel nu vor avea de unde să plătească, i-o întoarse Linnet, strâmbându-se la el.

Gavan se apropiase de staul și Rufus îi adulmeca grijuliu mâna.

–Nu poți să-l lași pe bietul copil să moară în brațele acelei scorpii, înconjurat de bolnavi.

Piers râse zgomotos, atrăgându-și mânia ei.

–Sunt un nemernic indiferent, nu-i așa?

–Așa-i.

Se sprijini mai tare în baston.

– Stăm aici toată ziua să purtăm discuții constructive despre îngrijirea bolnavilor sau pot să mă întorc?

– De ce nu te așezi tu frumos pe băncuța aia?

– De ce nu mă întorc eu în castel?

– Pentru că vreau să vorbim despre pacienții tăi, care-și așteaptă sfârșitul în paturile alea sordide.

– De ce dracu' aș discuta cu tine treaba asta? Nu cred că frumusețea ta îți conferă și titlul de medic.

– Nu trebuie să fii expert în medicină ca să-ți dai seama că nu e normal să lași un băiat muribund alături de toți bolnavii ăia. Stă toată ziua în pat. Asistenta nu-i dă voie să iasă afară.

– Pentru că așa i-am poruncit, rosti Piers zâmbitor. Eu îi plătesc leafa, deci face precum îi spun.

– Ce tâmpenie! Nu-ți închipui cât de fericit a fost când a văzut marea.

Își întoarse privirile spre băiat. Rufus se ridicase în patru labe și părea să urineze pe picioarele lui desculțe.

– Matildei n-o să-i surâdă treaba asta, rosti Piers cu voioșie. Pe tine o să dea vina.

Linnet ridică din umeri.

– Neythen ar putea să-i clătească picioarele în jgheabul cailor, înainte să-l ducă sus.

– Și ce consideri că ar trebui să fac cu aripa de vest?

– Să-l faci un loc mai vesel.

– E vorba de moarte, nu-i așa? o iscodi Piers, apropiindu-se de ea. Ți-e teamă de moarte.

– Nu-i vorba de moarte, îl repezi Linnet.

– Perfect. Fascinantă discuție, dar piciorul meu sucombă sub greutatea cuvintelor.

Se întoarse și dădu să plece.

Linnet miji ochii. Sângele-i clocotea de furie.

– Ai de gând să pleci și să mă lași aici?

Piers o privi cu coada ochiului.

– Ce să fac? Dacă plec? Firește că plec.

Linnet țâșni pe lângă el și se propti în ușă.

– De ce nu vrei să mă asculți?

– Pentru că ești o naivă.

– Ar fi trebuit să-i vezi chipul când mi-a vorbit despre rai, rosti ea, transpusă. Mi-a zis că soarele și oceanul îi creează impresia...

– Din partea mea, putea să aibă mutra unei vaci muribunde, i-o tăie Piers. Nu văd ce importanță are.

– Are, pentru că băiatul e pe moarte, idiotule.

– Cu toții suntem.

– Dar Gavan e un biet copil. Mult prea tânăr să moară.

– Cine știe când o să moară? ridică el din umeri. Țin să te informez că sunt mai mari șanse să o mierlești înaintea lui. Chiar și ținând cont de longevitatea femeilor, el are șase și tu ai vreo douăzeci și cinci.

– N-am decât douăzeci și trei, se încruntă ea.

– Din ce-am văzut și la maică-sa, pun rămășag că va muri la adânci bătrâneți. Strașnică femeie, maică-sa, și tare isteață. Nici bine n-a căzut copilul din pod, că l-a și adus aici, cu dublă fractură.

– Dublă...

– Fractură. Și-a rupt piciorul, o ajută Piers. Acum, dacă nu te superi, o să mă târăsc înapoi în castel, să anunț că pacientul a fost descoperit, ce-i drept, plin de urină și de purici. Matilda o să turbeze de furie.

– Credeam că e pe moarte. Zicea că l-ai forțat să stea în pat.

– Așa-ți trebuie, dacă ești naivă. L-am obligat să rămână în pat. Am încercat o metodă inovatoare de a trata fractura: i-am pus piciorul în ghips. Spre surprinderea tuturor, a dat roade. Nu vreau să mă repet, dar mă doare piciorul de-mi vine să strâng o prostituată de gât.

– De ce trebuie să fi așa de...

– Necioplit? Intri în infirmeria mea. Scoți din pat un băiețel care a scăpat de ghips în urmă cu doar trei zile. L-ai plimbat de colo-colo și acum abia se mai târâie. Nici

măcar nu se poate ține pe două picioare. N-ar fi putut să meargă dacă...

–Uitați-vă! strigă băiatul din spatele lor. Uitați-vă la mine.

Cei doi se întoarseră.

Gavan stătea în picioare, iar Rufus sărise în brațele lui, lingându-l pe obraz.

–Cred că mă place.

capitolul 11

Linnet optă pentru o ținută sobră la cină. Aflase că nu toți pacienții din aripa de vest erau pe moarte. Se simțea ca o gâsculiță proastă, dar indignarea nu o părăsise. Piers se îngrijea de trupurile pacienților săi, dar nu-i păsa câtuși de puțin de condițiile în care trăiau acei năpăstuiți.

Oricum, nu era cazul să se amestece ea. Nu se potriveau defel, și râdea la simpla idee că ar fi putut să se-ndrăgostească de el în două săptămâni. Căsătoria nici nu mai intra în discuție.

Prin urmare, îi scrisese ducelui o scrisoare, cerându-i să pornească la drum a doua zi. Trebuia să aleagă o cale în viață, dar întâi trebuia să se-ntoarcă acasă. Apoi o călătorie... poate pe continent.

Urma o aventură solitară, dar singurătatea o însoțise de la moartea mamei sale.

Supărată că se văicărea ca un copil mofturos, își aruncă din nou privirile-n carte, dar nu reuși să se concentreze pe tratamentele durerilor de dinți. Ceva îi spunea că ducele va amâna plecarea.

N-avea nici cea mai vagă idee de ce Piers și tatăl său nu-și vorbeau de ani buni, dar expresia de pe chipul ducelui spunea totul. Era fericit să fie în preajma fiului său, cu toate că el se comporta tot timpul ca un ticălos.

Stătea la măsuța ei de toaletă, citindu-i Elizei bucăți din tratatul medical, în timp ce servitoarea îi aranja părul, când, deodată, auzi un zgomot în curte.

–Ce naiba a fost asta? întrebă Linnet.

Eliza lăsă jos un pieptene incrustat cu pietre prețioase și se repezi la fereastră.

–Tocmai a tras o caleașcă la poartă. Galbenă și strălucitoare ca un dovleac. Linnet ajunse la geam la timp pentru a zări o gleznă gingașă susținută de-un condur cu tocul extrem de înalt coborând din caleașcă. Posesoarea condurului purta un costum de voiaj purpuriu și o pălărioară elegantă din care se desprindeau nu una, nu două, ci trei pene.

–Superbă, oftă Eliza. Trebuie să fie de la *Belle Assemblée*. Are acel *je ne sais quoi*. Se vede cu ochiul liber.

Linnet se așeză din nou la măsuță.

–O potențială rivală la mâna lordului Marchant, își dădu ea cu părerea.

–Cred mai degrabă că e bolnavă, spuse Eliza, luând pieptenele. Servitorii spuneau că vin oameni din tot regatul să-l vadă. Din toată Anglia, ba chiar și de mai departe. Poate chiar din Scoția.

Linnet nu dorea să-l vadă pe Piers ca pe un medic priceput, mai ales după ce râsese de ea. În ochii lui se citea o răutate pură. Știuse că Linnet judecase greșit condiția lui Gavan, dar nici că-i păsase.

–Sper că e o candidată pentru titlul de ducesă. Mi-ar plăcea s-o văd închipuindu-și cum ar fi să trăiască alături de bruta aia toată viața.

–Gata, spuse Eliza, după ce-o pieptănă.

Linnet se ridică în picioare și se târî spre ușă, deși nu avea nici un chef să coboare în salon. Mai ales după ce Piers își bătuse joc de ea, și o făcuse să se simtă ca o toantă.

–Ce-ar fi să...

–Nu, se împotrivi Eliza. De-ar fi și diavolul în persoană, așa cum umblă vorba, n-o să vă ascundeți în dormitor. Confruntați-l și face-ți cumva să-i cădeți cu tronc.

Linnet gemu.

–Noi contăm pe asta, adăugă Eliza, împingând-o pe ușă afară.

Linnet coborî încet scările, numărând posacă fiecare treaptă în parte. Se simțise umilită când o întreagă sală îi întorsese spatele. Cine-ar fi crezut că un nemernic de doctor ar fi putut s-o înjosească și mai tare? Un cor de glasuri entuziasmate se înălță din salon. Prufrock stătea lângă ușa deschisă, ieșit complet din rolul majordomului.

–Deci? rosti ea când ajunse la baza scărilor.

–Tocmai a sosit ducesa, vreau să zic fosta ducesă, pentru a-i face o vizită fiului ei.

–Adică mama lordului Marchant? Știam că trăiește în țări străine.

Vestea îi stârnise puțin curiozitatea.

–A stat în Andaluzia câteva luni, apoi s-a plictisit și a hotărât să-i facă o vizită inopinată fiului său, în Wales.

–Ca, întâmplător, să dea peste duce în persoană. Fascinant!

–Ducele nu a coborât încă, așa că bucuria ei s-ar putea să mai țină o vreme.

Majordomul deschise larg ușa, intră și anunță:

–Domnișoara Thrynne.

Discuțiile din salon încetară și toți ochii se întoarseră spre ea. Linnet poză pentru câteva clipe, maimuțărind-o pe Zenobia. În aceeași secundă, un val de oameni se năpusti spre ea: marchizul Latour de l'Affitte, trei medici..., dar nu și Piers. Îi întinse mâna vărului Sébastien, care făcu o plecăciune adâncă, așa cum îi șade bine oricărui franțuz. Dar privirile îi rătăceau prin încăpere. Iată-l! Stătea sprijinit de pian, cu ochii pierduți, complet nepăsător la ce se petrecea în jur.

Își înălță privirile, așa cum era de așteptat. În ochii lui se citea batjocura... și încă ceva. Acel ceva îi provocă un fior pe șira spinării. Linnet se întoarse spre marchiz și îi surâse cuceritor.

–Te conjur, povestește-mi despre ziua dumitale. Ți-a spus lordul Marchant cât de tare l-am înfuriat ieri, când

am scos unul dintre pacienți din infirmerie, fără știrea lui?

Sébastien avea acel șarm franțuzesc de care te îndrăgosteai imediat, iar ochii lui erau mereu veseli.

– Eu îi stârnesc furia de-atâtea ori încât mi-e greu să-i citesc dispoziția. Urmează-mă, te rog. Cum Piers e prea necioplit să se ocupe de-o asemenea sarcină, te voi prezenta eu mamei sale, respectiv mătușii mele. A sosit în urmă cu un ceas.

Câteva clipe mai târziu, Linnet făcea plecăciuni în fața micuței ducese, care radia eleganță.

– Doamnă Bernaise, rosti Sébastien. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Thrynne. A venit în Wales pentru a-l întâlni pe fiul dumneavoastră, după cum probabil ai auzit.

Ducesa nu dădea semne de oboseală în urma călătoriei. Dimpotrivă, era mai frumoasă decât își închipuise, cu o piele catifelată și un păr strălucitor care-i ascundeau vârsta.

– *Enchantée*, o întâmpină ea cu un surâs indolent, care-i amintea de fiul ei.

Spunea totul despre ea și, totuși, nimic.

– Am înțeles de la scumpul meu Sébastien că vei fi soția fiului meu.

– Posibila soție, o corectă Linnet.

– N-am mai fost în Anglia de foarte multă vreme, spuse lady Bernaise, fluturând mâna. Iartă-mi neatenția. Și vrei să te măriți cu fiul meu?

– Dacă nu dorești, voi fi încântat să-ți cer eu mâna, râse Sébastien, deși vocea lui trăda seriozitatea propunerii.

Linnet îi zâmbi pe sub gene. Sébastien era taman opusul vărului său. Politicos, manierat, delicat. Și purta niște veșminte minunate.

– Mă tem că eu și fiul dumneavoastră nu ne potrivim.

Lady Bernaise deschise evantaiul și-și acoperi chipul, până la linia ochilor.

– Și cum ai ajuns la această concluzie?

– A stat în preajma lui mai mult de cinci minute, se oferi să explice Sébastien.

– Mi-a spus-o chiar el, răspunse Linnet. Și sunt de-acord. Mi-e teamă că mereu îi stârnesc bietului om furia, ceea ce n-ar fi deloc plăcut într-o căsnicie.

– De când am ajuns eu un biet om? rosti Piers din spatele ei.

– Cum ai putea fi considerat altfel, având în vedere felul în care te îmbraci, *mon chèr*, îl dojeni mama sa. Unde-ai găsit vestonul ăsta, la groapa de gunoi?

– Nu într-un coș de gunoi. Deci, *maman*, ți-am pomenit, din întâmplare, că și dragul meu tată, care se bucură de disprețul unora, e oaspetele meu?

Lady Bernaise miji, pentru o clipă, ochii.

– Ai fost prea încântat să mă vezi după atâtea luni și ți-a scăpat.

– Cu siguranță. Asta și memoria mea proastă. Vai mie, ar trebui să coboare dintr-o clipă în alta.

Lady Bernaise tuși puțin, afectată.

– Nu, nu mai consumă opiu, o ajută el.

Sébastien îi oferi un surâs melancolic.

– Vezi, domnișoară Thrynne, poți spune că faci deja parte din familie.

Linnet încerca să înțeleagă ce se discuta. Oare durerea îl determinase pe duce să apeleze la opiu? Părea foarte în putere pentru vârsta lui. Nu avea cu mult peste cincizeci de ani.

– E dependent, o lămuri Piers, ghicindu-i nedumerirea.

– Opiul este un analgezic și, prin urmare, creează dependență. A luat de câteva ori și nu s-a mai putut opri. Totul a început, fără îndoială, cu o banală durere de dinți. Obișnuia să înconjoare casa de mai multe ori, oferindu-ne mie și mamei mele un spectacol de zile mari.

Lady Bernaise închise evantaiul și îi aruncă fiului său o privire tăioasă.

–Nu-ți permit să-l ponegrești pe tatăl tău de față cu mine.

–Până într-o zi când *Maman* a fugit în Franța – m-a luat și pe mine, slavă Domnului – după care au divorțat. A dat sfară-n țară că i-a pus coarne și că a fugit cu un grădinar. Nu erau decât baliverne, firește. Grădinarul nostru trecuse de optzeci de ani și nu cred că ar fi făcut față emoției.

–Speli rufele în public, îl apostrofă maică-sa, cu mânie în priviri.

–Linnet nu face parte din public. Până ce unul dintre noi nu va face cunoscută anularea legăturii în *Morning Post*, e logodnica mea.

–Tatăl meu se va ocupa de această chestiune după ce mă întorc la Londra. Plecarea e mâine.

–Chiar trebuie să pleci? Ești o domnișoară *ravissante*, îi spuse lady Bernaise. Te-ai descurca de minune în Franța. Deși cred că, dacă ai încerca și alte culori în afară de alb, ai fi și mai seducătoare. Poate ar trebui să te măriți cu Piers tocmai pe acest temei.

–Dacă mi-ai da mâna, te-aș duce la cei mai mari creatori de modă, se băgă Sébastien. Piers și-ar pune mai degrabă capăt zilelor decât să îndeplinească o asemenea sarcină.

–Așa-i, dar Piers e mai în vârstă cu un an decât tine. El se cade să se însoare primul.

Până să găsească un răspuns potrivit, lady Bernaise își ascunse din nou chipul în spatele evantaiului.

Toate privirile se întoarseră spre ușă, chiar și cele ale tinerilor medici care sporovăiau întruna, ba chiar și ale servitorilor de la bufet. Ducele era palid și părea să fi îmbătrânit în câteva ceasuri, dar cu toate astea săgetă încăperea, fără a se osteni să împartă zâmbete politicoase în jur. Purta pantaloni de catifea și un sacou foarte elegant, tot din catifea, ce sporea senzația de efigie romană pe care

o avea din profil. Nu arăta deloc ca un opioman. Dar ce știa Linnet despre treburile astea?

–E tare chipeș, nu? îi șopti Piers la ureche, apăsând pe fiecare silabă.

–Așa e.

–Permite-mi să nu împărtășesc admirația ta cu *maman*. Și nici faptul că ducele te-ar lua de soție în caz că te-aș refuza eu. S-ar putea să mai aibă un dram de iubire pentru bătrânul vulpoi.

Ducele se aplecase să-i sărute mâna fostei sale consoarte. Lady Bernaise își coborâse evantaiul, dar chipul ei era împietrit.

–Doamne, n-ar putea să-și ascundă puțin dorul și durerea? mormăi Piers. E o rușine pentru întreg neamul bărbătesc. Cred că va trebui să te mulțumești cu mine. Sau cu altcineva, dar nu cu el.

–Poate se căiește pentru trecut, rosti Linnet în șoaptă. Crezi că mama ta îl va ierta?

–Pentru opiu? Tot ce-i posibil. Pentru că toată Londra a aflat ce monstru ține în castelul lui, încrucișare între episcopul Cyprian și ultima zdreanță? Slabe șanse.

Lady Bernaise era țeapănă ca o scândură.

–Spune-mi, Robert, rosti ea cu răceală în priviri. Ce-ai făcut în toți anii ăștia de când am părăsit Anglia?

Fiecare cuvânt rostit părea să fie un pumnal îndreptat spre inima ducelui.

–Uf, făcu Piers.

–De acord cu tine, ar trebui să ne-ndepărtăm.

–De ce? E chiar liniștitor să-l văd cum suferă. Într-o bună zi, dobitocul a avut o criză indusă de opiu și a dat-o pe ușă afară, dar cred că i-a părut rău mai târziu.

Linnet se-ntoarse și-l privi în ochi.

–Cum se comportă un opioman?

Piers se întunecă la chip.

–La început, opiomanul se simte minunat, dansând în jurul casei, doar în chiloți, de parcă l-ar fi bătut soarele-n

cap. Și dintr-odată vomită. O afecțiune nu foarte curată și deloc plăcută ochiului.

– Când erai mic, înainte să pleci cu mama ta în Franța, înțelegeai ce se-ntâmplă?

– Eram prea mic. Dar am învățat iute semnele intoxicației. Copiii opiomanilor știu să se teamă de bolboroseală, de zăpăceală și de ochi injectați.

– I-ai putut citi în ochi?

– Nu la acea vreme. Acum mi-ar fi foarte ușor. Folosirea îndelungată a opiului cauzează contractarea pupilelor.

– Pentru un copil, lucrurile astea n-au nici o noimă, spuse ea, prinzându-l cu delicatețe de braț. Îmi pare rău.

Piers îi aruncă o privire impenetrabilă.

– Eu chiar mă bucur.

– De ce? Că ai plecat cu mama ta în Franța?

Căldura din brațul lui o trimise în mod prostesc cu gândul la dimineața în care-i zărise mușchii.

– Pentru că m-a determinat să mă fac medic. Dacă n-ar fi fost dependent, la ora asta aș fi stat într-un club londonez, jucând șah și gândindu-mă să-mi trag un glonț în cap, de plictiseală.

Lady Bernaise se săturase de compania fostului ei soț. Se apropie de Linnet și rosti:

– Dragii mei, mă cam doare capul.

– O durere de cap conjugală? făcu Piers. Credeam că trebuie să fii căsătorit ca să-ți dea de furcă.

– Mereu glumești, rosti ea, făcându-și vânt cu evantaiul. Viața nu e o glumă, mereu o glumă. Tatăl tău ar putea să-mi pricinuiască dureri de cap și din capătul celălalt al pământului.

– Îmi cer scuze, se auzi glasul ducelui. Te rog, nu te retrage în apartamentele tale. Voi pleca eu.

– Nu, mai bine rămâi aici cu fiul nostru, îi răspunse ea, fără să-l privească. Ați stat atâta vreme separați... pe motive întemeiate, bineînțeles, dar cred că acum ești conștient de greșeala pe care ai comis-o.

– Da, încuviință ducele, dar nu se uită la Piers, ci la fosta lui soție, la chipul său miniatural, la formele ei perfecte, la strălucirea părului ei, la eleganța cu care îi întinse mâna lui Piers, și apoi lui Linnet.

– Cred că Excelența Sa a făcut o alegere minunată pentru Piers. Da, a făcut și el ceva bun, rosti ea.

După tonul vocii, era clar că ducele o surprinsese cu această manevră reușită.

Apoi, ea părăsi încăperea.

– Vino-ți în fire, îl repezi Piers pe tatăl său. Arăți ca un câine care-a pus ochii pe un os mare și delicios. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit să-ți găsești o altă soție până acum. Ea s-a recăsătorit, tu de ce n-ai putut? Am fi avut acum o ducesă care s-ar fi dat rotundă pe lângă *maman*. *Asta* da spectacol interesant!

Ducele înghiți în sec.

– Pentru mine nu există alta. Am rănit-o așa de tare tocmai pentru că o iubeam nespus. La vremea aceea însă, n-am înțeles. Am rămas la decizia mea, la omul care am fost.

– Parcă ar fi protagonistul unei melodrame de doi bani, rosti Piers sec.

– Șșșș, făcu Linnet.

– Domnișoară Thrynne, am primit bilețelul dumitale în care anunți că pleci mâine.

Părea disperat.

– Dacă mai rămânem câteva zile... poate vă liniștiți și discutați puțin. Nu e nici o grabă.

– Știam eu, rosti Piers, răsucindu-se teatral. Te-ai prefăcut până acum că nu vrei să te căsătorești cu mine.

Linnet îi aruncă o privire și izbucni în râs.

– Într-adevăr, m-ai făcut să realizez ce minunăție de bărbat ești. Visul oricărei femei.

– Ar fi foarte drăguț din partea ta, rosti ducele. Deși n-aș vrea s-o înfurii și mai tare.

–Oh, minunat, făcu Piers. Logodnica nedorită și rubedenia și mai nedorită au hotărât dintr-odată...

Dar nu apucă să termine, căci Linnet îi trase un ghiont în stomac.

–Vom rămâne aici cât doriți, îl asigură ea pe duce. La urma urmei, n-ar strica să chibzuiesc mai bine la perspectivele mele matrimoniale. Poate fiul dumneavoastră nu-i așa de rău precum pare.

Îi aruncă o privire malițioasă lui Piers.

–N-ar trebui să-i fac vânt cu una, cu două. Poate doar pare un bicisnic copilăros sau poate doar se comportă astfel, dar sub învelișul ăsta se află un bărbat care abia așteaptă să iasă la iveală.

–Și dacă rămân un copil bolând pentru restul vieții, tot voi fi duce. Iar ofertă mai bună de-atât n-ai să primești, decât dacă te măriți cu tatăl meu.

–Asta e o invitație? rosti ea cu glas suav.

–Nu, invitația a lansat-o deja tatăl meu. Deci, Excelență, rămâi ca să-ncerci să-i intri în grații iubitei mele *maman*? Te asigur că e cu neputință.

Linnet îl ciupi.

–Firește că e cu putință. Mai ales când poate conta pe sprijinul și pe înțelepciunea fiului său.

–Pot să-l ajut dacă are hemoroizi. Dar am auzit că mulți preferă durerea-n fund unei căsnicii.

Ducele îl privi lung, clătinând din cap.

–N-ai să te-nsori niciodată, nu-i așa?

Lui Linnet i se făcu milă de el.

–Va hotărî asta la vremea cuvenită. Și va trebui să-și găsească el o nevastă.

–Asta-i floare la ureche. Nici nu vă închipuiți câte domnișoare se perindă pe-aici, unele buboase, altele chioare, altele vomitând... fiecare ispititoare în felul ei.

–Dacă asta-i pepiniera, de-aici va trebui să-ți alegi, spuse Linnet, ridicând din umeri.

–Poate chiar ar fi indicat te păstrez.

–Nu te saturi odată să te comporți ca un copil? întrebă Linnet.

Apoi, întorcându-se spre duce:

–Nu-l luați în seamă. Într-o bună zi se va trezi cu o domnișoară borțoasă în prag, și-atunci va trebui să se însoare, pentru că așa e indicat.

–Indicat doar dacă sunt sigur că e băiat. Or, în treburi de-astea, nu poți fi niciodată sigur.

–L-ai putea înlocui cu unul dintre ceilalți copii ai ei.

Piers slobozi un hohot de râs. Pe buzele ducelui înflori un surâs înghețat.

–Râdeți voi de chestiunea primogeniturii, dar familia mea a purtat acest titlu generații la rând.

–Până nu ți-ai terfelit tu numele și ai devenit un opioman, rosti Piers, întorcându-se brusc. Se apropie ora cinei. Prufrock, ce dracu' mai aștepți? Sună din clopoțelul ăla odată, până nu ne sfârtecăm unii pe alții.

Linnet îl luă de braț pe duce.

–A fost o zi dificilă, îi spuse ea.

Ducele o bătu ușor pe braț.

–Am făcut bine că te-am ales. Dar înțeleg unde bați.

Piers ieșise deja din încăpere, fără a da importanță etichetei, care cerea ca tatăl său să intre primul în sala de mese, dacă nu și Linnet.

–Ați observat, probabil, că nu port un copil în pântec, se încumetă Linnet.

Se simțea vinovată că mințise pentru a ajunge în Wales.

Ducele păru mai mult decât stingherit și dădu din mână.

–Cred cu adevărat că fiul dumneavoastră se va însura într-o zi.

Deși nu fusese cu totul sinceră, nu-și putea închipui femeia care l-ar tolera pe Piers fără să-l înfrunte mereu.

–Poate... cine știe... am tras nădejde..., dar acum văd că semănați unul cu celălalt.

– Excelența Voastră, iertați-mi franchețea, dar mă simt puțin jignită, rosti Linnet cu zâmbetul pe buze.

– Departe de mine acest gând. Și ce-ai de gând să faci în continuare?

– Vreau să mă întorc la Londra. S-ar putea să traversez canalul. Sau să mă duc țintă la lady Jersey și să-i arăt că nu sunt grea. Pe urmă îl voi sili pe prinț să admită că nu s-a întâmplat nimic între noi. Și mă voi căsători cu cineva.

– Foarte bine, rosti ducele. Ai întreg sprijinul meu. Cred că opinia mea va cântări mult în ochii doamnei Jersey.

Ea îi zâmbi.

– Mulțumesc.

capitolul 12

Linnet avu un vis în care mama ei stătea la marginea patului și râdea cu poftă în timp ce azvârlea cu cireșe în ea. Ținta ei lăsa de dorit, și o cireașă i se lovi de umăr și căzu pe podea. Alta căzu pe pat.

– Mamă! protestă ea. O să faci mizerie. O să pătezi așternuturile.

Mama ei râse.

– E distractiv, scumpete. Trebuie să...

Cuvintele ei se pierdură în negura visului, căci Linnet fu trezită brutal din somn. Privi prin perdeaua de păr zburlit, și constată că nu maică-sa, ci Piers stătea pe marginea patului, complet relaxat, de parc-ar fi fost fratele pe care nu-l avusese niciodată.

Și totuși... o singură privire asupra chipului său uscățiv, umbrit de barbă, îi fu de-ajuns ca să simtă că nu se afla lângă o rubedenie. Nu purta sacou, iar cămașa albă fără mâneci se mula pe umerii lui puternici. Linnet se îmbujoră toată.

– Bună, rosti ea.

Era absurd! Era... ei bine, neputincios, și ar fi râs de ea până-n mormânt dacă ar fi știut cât de mult îi plăcea trupul lui. Așa și era. Admira frumusețea fizică, nimic mai mult.

– Ai de gând să te trezești azi? întrebă Piers, cu același glas plin de sine. Ți-am adus o ceașcă de ciocolată caldă. Mă simt ca o menajeră sau, ca să fiu mai precis, asemenea eunucilor care stau mereu în preajma împăraților.

Nu arăta ca un eunuc, cu toate că nu văzuse unul în viața ei. Se întinse și luă ceașca de ciocolată caldă. Avea un gust bogat și puternic, aproape iute.

Înțelegea acum de ce unora le surâdea ideea căsniciei. Era plăcut să ai cu cine sporovăi dimineața, la un pahar de ciocolată caldă. În plus, îi plăcea să-l admire, și putea s-o facă în voie, urmărindu-i jocul mușchilor, căci el nu-i dădea importanță.

Trupul bărbătesc era atât de diferit de-al femeii, dar în egală măsură ispititor. Îi trimise o scuză nerostită mamei sale. *Ai avut dreptate*. Piers își întinse brațele, iar cămașa se lipi pe umerii săi musculoși.

De-abia acum, pentru prima dată, înțelese licărul din ochii mamei sale, când pleca la întâlniri.

Apoi, brusc, se dezmetici și-l văzu așa cum era. Piers ținea bastonul în mână și se apleca înainte. Linnet urmări bastonul și sări cu un țipăt scurt, aproape vărsând ciocolata caldă.

– Oprește-te! Acum!

Piers lovi ușor cu bastonul.

– Mi-era greu să te trezesc, și am zis că puțină artilerie grea n-ar strica.

Îi așezase caseta cu bijuterii chiar pe marginea măsuței. Încă o lovitură și urma să cadă.

Linnet așeză ceașca pe noptieră.

– Dă-mi-l! strigă ea, prinzând bastonul și lăsându-se pe spate. Nu cumva să te atingi de caseta mea de bijuterii, copil mare ce ești! Am moștenit-o de la mama. E făcută la Veneția. E incrustată cu sidef...

Piers se aplecă spre ea, așezându-și mâinile de-o parte și de alta a coapselor ei.

– Asta-i a doua oară când mă faci copil. Bărbații s-au duelat pentru lucruri mai rele.

– Nu e și cazul tău! Ești olog.

A urmat o secundă de tăcere

– Acum ești chiar nemiloasă, rosti el suav, apropiindu-se.

– Nu la fel de nemiloasă cum ești tu când le vorbești oamenilor, zise ea, conștientă de tonul ei vesel.

Piers se aplecă și își așeză mâinile în jurul taliei lui Linnet, stând atât de aproape de ea, încât îi simțea căldura. Linnet îi prinse bastonul, nereușind să-și înăbușească un zâmbet. Îi plăcea să-l tachineze, deși era... periculos.

Piers îi confirmă exact temerile.

– N-ai aflat că mi se spune Bestia?

Linnet strâmbă din nas.

– Ție și tuturor pruncilor de doi ani. Și ce-ai să-mi faci, o să-mi dai porecle? Nu te mai obosi. Toată Londra m-a făcut cu ou și cu oțet.

– Iată un lucru pe care tu și mama mea îl aveți în comun. Ghemuit la sânul tău de femeie ușoară, m-aș simți ca-n copilărie.

Linnet reuși, în mod bizar, să întoarcă bastonul și să-l împungă în piept.

– Te rog, păstrează distanța. E cât se poate de necuviincios.

Piers nu se clinti. În ochii lui se citea un amestec de sentimente ce depășea cu mult hotarele cuviinței.

Brusc, Linnet descoperi că se înșelase în privința lui. Își închipuise că un bărbat neputincios era... ei bine, incapabil de o asemenea dorință.

Dar era limpede că Piers nu avea probleme cu dorința.

De asemenea, și el știa ce gândea ea. Privirile lui coborâră încet pe chipul ei, șovăiră asupra buzelor, apoi pe gât...

Unde încremeniră.

Linnet observă că rochia de noapte i se lipise de trup, diafană, dezvăluind rotunjimea sânilor și sfârcurile rozalii. Aruncă bastonul cât colo și-și acoperi pieptul.

– N-ar trebui să mă sorbi așa din priviri.

– Ești logodnica mea, rosti el cu glas răgușit și amenințător, dar lipsit de orice undă de sarcasm.

– Nu mai sunt, îi răspunse ea, trecându-și limba peste buze.

–Cred că ar trebui să chibzuim mai bine la problema logodnei. S-ar putea să fi acționat în pripă.

Se aplecă și mai mult asupra ei, lăsându-și mâinile pe pernă. Chipurile lor erau la o palmă distanță.

–Am fost sărutată de un prinț, chițăi ea, deși se strădui să pară mieroasă.

–Competiția? făcu el, cu ochi scăpărători. Nu ți-am spus că ador competiția?

Se aplecă și îi linse buza de jos cu o mișcare abilă.

–Prințul Augustus câștigă, îndrugă ea.

–Dar nici măcar n-am început. Știi ce? Ar trebui, probabil, să-mi iau un răgaz, să-mi îmbunătățesc tehnica. Eventual să consult niște cărți. Să-mi dezvolt o strategie.

Linnet răsufla din greu și-și miji ochii, așteptând sărutul lui...

–Ce? chițăi ea.

Cum de reușea să-i risipească, atât de ușor, șarmul înnăscut?

–Ai gust de ciocolată, mârâi el, deasupra ei.

Linnet închise încet ochii. Da... te rog...

Simți răsuflarea lui mentolată, cu iz de ciocolată și se înfioră.

–Dacă ai fi o bomboană, te-aș ciuguli toată.

Piers se aplecă și o... ciupi? Nu, o mușcă de buză. Un fior de plăcere îi străbătu trupul, sfidând orice logică.

Brusc, ochii ei se deschiseră.

–Cred că ar fi trebuit să consulți o carte întâi. N-ai mai sărutat o femeie până acum? Dacă ce-ai făcut tu se poate numi sărut.

Piers se îndreptă de spate și se scărpină în bărbie.

–Hmmm, stai să-mi amintesc... Nu! Nu ești prima. Dezamăgită?

–Nu că mi-ar păsa.

Piers se ridică.

–Ce naiba ai făcut cu bastonul meu? Ah, iată-l. Bun, hai, scoală-te și ia-ți ceva haine, să mergem la bazin.

Dar ceva se schimbase. Piers era la fel de sardonic și de indiferent, însă Linnet îl privea cu alți ochi. Pur și simplu nu se putea ridica din pat după acel sărut. Sau jumătate de sărut.

Piers o săgetă cu privirea și înțelese la ce se gândea ea:

–În primul rând, nici măcar nu te-am sărutat. În al doilea rând, n-aș fi putut să ajung la deflorare, după câte știi, chiar *dacă* aș fi mers mai departe. În al treilea rând... nu mai există, dar cred că punctul doi e suficient de explicit.

Linnet își drese glasul.

–Mă îmbrac dacă stai acolo, făcu ea semn către scaun. Cu fața la perete.

–Și cum îți închipui că voi înota? Dacă mă-ntorc cu spatele, o să te-neci, rosti el sec. Dacă asta-i soluția ta, eu am plecat. Trebuie să înot în fiecare dimineață, ca să scap de durerile astea îngrozitoare.

–Nu! îl imploră ea. Vreau să învăț să înot.

Își pregătise de cu seară o rochie, cu tot cu ciorapi și cămașă, special pentru o ocazie ca asta.

–Mă gândeam eu. Îmbracă-te odată și hai să plecăm, până nu se face prea târziu. Mai trebuie să arunc și un ochi la pacienții mei. Au obiceiul enervant de-a muri peste noapte.

Licărul din ochii lui dispăruse complet și arăta la fel de indiferent ca întotdeauna. Linnet țâșni din pat și se vârî în spatele paravanului din colț.

–Tocmai citeam o carte din biblioteca ta. Un tratat de medicină.

–Zău? Care? rosti el fără urmă de curiozitate.

–*Observații și cercetări medicale*, de dr. Fothergill. Foarte interesantă.

–Un maldăr de rahat. Nu-ți umple capul cu tâmpeniile alea. De fapt, nu-ți umple capul cu nimic din ce găsești în bibliotecă. Majoritatea au fost scrise de idioți fără seamăn.

Linnet se ivi din spatele paravanului.

– Vrei să zici că extractul de narcise *nu* cauzează impotență? Ce păcat!

– Văd că ai planuri mari, spuse Piers, dându-și părul din ochi. Pentru viitorul tău bărbat... ah, norocosul!

– Păi, funcționează sau nu? întrebă ea și dispăru în spatele paravanului.

– Slabe șanse. Ai nevoie de ciorapul ăsta care tocmai a căzut pe podea?

– Da, te rog.

Ciorapul de mătase zbură peste paravan și ateriză pe umărul ei.

– De ce-ți mai bați capul cu ciorapi? Oricum o să-i dai jos în câteva minute.

Linnet își lega jartiera.

– Cum să ies fără ciorapii?

– În câteva clipe vei fi afară, doar în cămașă.

– Nu pot să apar în public fără ciorapi, rosti ea îngrozită, deși hotărâse deja că va renunța la corset.

Era mult prea complicat să-l prindă.

– Mă poți ajuta cu nasturii?

Piers stătea cu privirile pierdute pe fereastră.

– Soarele e aproape la amiază. Ar trebui să mă întorc la infirmerie.

– Nu. Mergem să înotăm! rosti ea hotărât. Încheie-mi nasturii și hai să mergem.

Deși la fel de violent, șuvoiul înghețat de apă care-i luă în primire fața și trupul n-o mai surprinse. Piers o luă în brațe și ea se cuibări la pieptul lui, plângându-se în șoaptă.

– Doamne Dumnezeule, vai mie!

Piers își încolăci brațul puternic în jurul ei.

– Ți-ai găsit răsuflarea? o întrebă la ureche.

Ea scutură din cap. Nu voia să-i dea drumul, dar Piers îi făcu vânt, fără milă.

– Fă pluta.

Linnet se supuse.

– Bravo. Acum la fel, dar pe burtă.

Linnet nu se clinti, și îl privi cu spaimă în ochi, așa că Piers o răsuci. Se scufundă imediat, dar el o trase la suprafață.

– Pe burtă, îi spuse la ureche. Închide ochii și fă pluta pe burtă. E la fel de simplu ca pe spate.

– Întâi încălzește-mă, rosti ea, clănțănind de frig.

Piers își lipi pieptul de spatele ei și o prinse de mijloc. Brațul se îndoia chiar sub sânii ei și, în pofida frigului, Linnet simți un șuvoi de sânge cald străbătându-i trupul din creștet până-n tălpi, electrizându-i pielea care deveni conștientă de corpul lui musculos și de acea parte tare, despre care mama ei spunea că...

Dar numai gândul că Piers și maică-sa împărțeau un cotlon din mintea ei o făcu să se cutremure.

– Bine, rosti ea, trăgând aer în piept.

El îi dădu drumul, iar ea plonjă înainte, într-un soi de plută.

– Aproape că înoți, îi strigă el.

Linnet încercă să-i răspundă și luă o înghițitură de apă sărată.

– Puah! scuipă ea. Puah!

– E cazul să ieși din apă. Ți s-au învinețit buzele, ca să nu mai vorbim de degete. Și anumite părți din mine. Nu mai pot să stau în loc.

Tremurând din toate încheieturile, Linnet se împiedică în grămada de prosoape și se prăvăli cât era de lungă în iarbă. Apoi se așeză la marginea piscinei și-l urmări pe Piers cum înota.

Soarele dogorea și mai puternic azi, și, cu toate că prevedea o explozie de pistrui, lăsă razele să-i mângâie chipul. După o vreme, se întoarse pentru a-și bronza gâtul și umerii.

Își desfăcu prosopul de pe cap și-și întinse părul pe stânca fierbinte. Făcu același lucru cu prosopul înfășurat în jurul picioarelor, pentru a-și zvânta cămașa.

Când Piers ieși din bazin o găsi cuibărită printre prosoape, picotind în razele soarelui.

– Gata? întrebă ea, încercând să se dezmeticească.

– Așa se pare. Ai luat din nou toate prosoapele.

– Îmi pare rău. Uite, ia-l pe ăsta.

I-l înmână pe cel de sub cap.

– Mi-e teamă că-i umed încă.

Piers îl luă fără să scoată un cuvânt și începu să se șteargă. Linnet se lăsă pe spate și savură spectacolul. Nici prin gând nu-i trecuse că bărbații pot fi atât de... ispititori. Atât de...

Poate îi semăna mamei sale mai mult decât și-ar fi închipuit. Gândul acesta îi dădea amețeli, așa că se ridică.

– Nu te ridica, porunci el. Întoarce-te.

– Nici vorbă!

– O să te-nvăț pe uscat cum să înoți. E mai lesne așa decât să-ți tot urlu indicații în timp ce tu tremuri ca varga.

– Ah...

Se întoarse într-o poziție comodă și îi aruncă peste umăr:

– Bun. Și acum ce trebuie să fac?

capitolul 13

Pierce admira trupul superb al logodnicei sale – al presupusei sale logodnice – și înțelese că dăduse de belea.

Întrezărea un viitor sumbru și întunecat, precum crăpătura ce se întindea...

Pentru numele lui Dumnezeu, fusese alegerea tatălui său. Nu trebuia să se-ncurce cu ea, chiar de-ar fi fost cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Ceea ce chiar era, îi șopti o voce în creier. Nu văzuse în viața lui o femeie așa de strașnică. Nici nu-și imaginase că există, ca să fie sincer.

Îngenunche lângă ea, înăbușindu-și dorința de a-i mângâia spatele neted și catifelat, fundul bombat, picioarele lucioase...

– Întinde-ți brațele, rosti el cu glas răgușit, de parcă ar fi fumat țigări de foi de la cinci ani.

Se aplecă și mai mult pentru a-i arăta bătaia.

– Întâi cu dreapta, apoi cu stânga, uite-așa. Când lovești într-o parte, îți întorci capul în cealaltă parte ca să tragi aer.

Ea îi respectă cu sfințenie indicațiile.

– Perfect, o încurajă el, pironindu-și privirile pe posteriorul ei. Ții picioarele întinse și bați ușor apa.

Până la urmă, de ce să nu-și bucure ochii cu trupul ei? Sau, mai bine zis, de ce să nu se supună acestei torturi? Linnet era cea mai teribilă femeie pe care o văzuse, și la viața lui văzuse câteva sute bune. Poate chiar o mie. Își dezvăluiseră sânii, fundul, zonele intime, iar el nici măcar nu clipise.

Dar acum, trupul lui era zguduit de dorință. Piers se ridică în picioare și își înfășură prosopul sufocant de strâns

la brâu. Blestemat să fie dacă se lăsa târât de taică-său, de acel om detestabil și abject, într-o căsătorie aranjată de el. O privi cum dădea din brațe, încercând să nu se lase ispitit de senzualitatea ei. Părea să aibă un ritm bun.

Firește că avea un ritm bun, îi șopti aceeași voce.

Ar învăța-o ritmul potrivit, iar ea...

Alungă din minte gândul.

–Trebuie să mergem, rosti el aspru, răsucindu-se pe călcâie. O aripă întreagă îmi așteaptă sosirea, printre care și câteva leșuri, bag de seamă. Nu vreau s-aștept până se descompun. Nu e politicos.

Linnet țâșni în picioare și-și trase iute rochia pe ea.

–Stai puțin, strigă ea în urma lui. Ai uitat să-mi închei rochia.

Piers făcu stânga împrejur și o văzu la marginea bazinului. Buclele roșcate și umede i se revărsau peste umeri, obrajii erau îmbujorați de la efort și rânjea. Era un rânjet adevărat, nu acela prefăcut cu care le topea inimile studenților săi.

–Nu mă pot întoarce așa la castel. Recunosc, nu am însoțitoare. Dar dacă nu vrei să ne vadă toți servitorii dezbrăcați, te conjur să-mi închei rochia.

–Nu fi gâsculiță! Servitorii știu prea bine ce facem noi aici și n-au decât să se obișnuiască cu ideea.

–Tatăl tău ar fi șocat să ne vadă așa.

Piers mârâi ceva în surdină, pentru că nu voia să-i spună cât preț punea pe părerile tatălui său.

–Bine, vino aici. Nu vreau să mă cațăr pe-acolo cu bastonul.

Linnet clipi și fugi înspre el.

–Iartă-mă. Când văd cât de grațios înoți, uit că ai probleme cu piciorul. Cum s-a întâmplat?

Se întoarse cu spatele și așteptă să-i încheie nasturii. Spatele unei femei poate fi extrem de delicat, după cum aflase Piers după multe inspecții de trupuri frânte. Spatele ei era însă un model de perfecțiune, iar oasele pe care le studiase în tinerețe arătau diferit sub pielea ei albă.

–Unde ți-e cămașa? întrebă el brusc.

–Ah, am dat-o jos. Era udă și îmi făcea pielea de găină.

Își ținea părul în coc pentru a nu i se prinde în nasturi, iar gâtul ei catifelat se unduia înaintea lui asemenea unei ramuri înflorite. Încet, cuvintele ei prinseră înțeles în mintea lui Piers. Cât stătuse el cu spatele, Linnet își dăduse jos cămașa. Fusese, chiar și pentru o clipă, goală-goluță.

–Ce-ai pățit la picior, Piers?

–S-a întâmplat demult, nu mai țin minte, spuse el, în timp ce încheia ultimul nasture.

Linnet pufni, dar se aplecă să-și ia hainele ude, apoi îl luă de braț. Abia atunci își dădu Piers seama că o așteptase încremenit să-și petreacă brațul subțire în jurul mâinii sale.

–Ai mai primit pacienți azi-noapte? rosti ea, cu chef de vorbă. Îmi explici cum sunt organizate camerele pacienților? Eliza mi-a spus aseară că aveți secții medicale în ambele aripi.

–Împărțim pacienții după ce boli au, răspunse el, gândind că, odată sădită în oase, politețea va rămâne acolo pe vecie.

–Cum?

–Bolile infecțioase într-o parte. Restul, în cealaltă. Împărțirea se face și după sex. Femeile stau separat de bărbați. Unii nu-și pot ține poftele-n frâu și ne trezim cu ei în toiul nopții...

–Sunt mai multe femei decât bărbați sau invers?

–Femeile sunt pe locul întâi.

–De ce? Ne îmbolnăvim mai des?

–Nu, dar sexul vostru e mai dispus să solicite ajutorul medicilor. Bărbații din Wales preferă să moară în câmp,

oricât de tare i-ar durea. E un mod decent și curat de a pune capăt celor lumești, și-l recomand.

–Copii aveți?

–Uneori. Majoritatea sunt secerați de gripă înainte să ajungă aici.

Linnet se cutremură.

–Ce groaznic!

–Așa merg lucrurile.

–Deocamdată e Gavan. Mai sunt și alții?

–Două fetițe. Tocmai au fost la toaletă.

Linnet rămase tăcută, dar Piers îi ghici gândurile.

–Nu încerca, o avertiză el.

–Ce?

–Știi tu mai bine. Ai aerul ăla ciudat al quakerilor. Orice-ar fi, o să mă enerveze la culme.

–Nu am de gând să fac nimic, rosti ea pe un ton politicos, care trezea imediat suspiciuni. Urmează să termin *Observațiile* lui Fothergill, pe care tu le consideri stupide. Am dat o raită prin biblioteca ta și am observat că nu ai romane de ficțiune.

–Asta faci tu în general? Citești ficțiune?

–Nu sunt suficiente. Citesc și ghiduri de călătorie, și teatru.

Ea ridică din umeri.

Piers se întoarse și o cercetă cu privirea, încercând să nu zăbovească prea mult pe pielea ei catifelată sau pe genele ei întoarse, ci să descopere ce se afla în spatele lor. Găsi indiciile unei minți agere. Cum reușise taică-său? Unde o găsise?

–Unul dintre cei mai buni medici pe care i-am întâlnit era o femeie din Catalonia.

–Ce ciudat! Nu știam că în Spania sunt admise și femeile la facultatea de medicină.

–Știi unde e Catalonia?

–Ți-am spus că mă pasionează ghidurile de călătorie, rosti ea, ușor iritată.

–Tatăl ei e unul dintre cei mai buni medici din țară. A învățat-o meserie apoi i-a forțat s-o admită la facultatea de medicină. A intrat cu mai multe cunoștințe decât medicii rezidenți, dar măcar de dragul diplomei...

Urcară în liniște treptele castelului, iar Prufrock le deschise ușa.

–Ne așteptai, nu-i așa? îl întrebă Piers.

–Au sosit trei pacienți. Pe doi i-am instalat la etaj, iar pe unul l-am dus în camera armelor, cu marchizul și cu ceilalți doctori tineri.

–Camera armelor? întrebă Linnet.

–Am aruncat demult armele și am transformat-o în centru de diagnosticare, rosti Piers, dându-i drumul la mână. Îmi pare rău, dar va trebui să te târăști singură pe scări. Eu am treabă. În primul rând, trebuie să ajung în sala pompelor, înainte ca Sébastien să-mi omoare pacientul.

–Dacă cineva pare grav bolnav, îl ducem în sala pompelor, explică Prufrock. Dacă există riscul să aibă o boală infecțioasă.

–Dar cum de...

Zăngănitul ușilor închise îi acoperi ultimele cuvinte.

capitolul 14

Câteva ceasuri mai târziu, Linnet își strecură capul în infirmerie și îl găsi pe Gavan în pat. Băiatul zâmbi cu gura până la urechi, dezvăluindu-și nenumăratele carii, și strigă:

– Bună ziua, domnișoară!

Din patul de alături se auzi un geamăt.

– Cum vă simțiți, domnule Hammerhock? se interesă Linnet.

– I-a mai trecut febra, o informă Gavan. Da' tot umflat la față e și nici cu limba n-o duce bine. A venit dom' doctor și l-a tot bătut la cap să zică „așa-i", pentru că-i place cum îl spune.

– Poftim? făcu Linnet, zăpăcită.

– Păi zice „assai", nu-i așa, domnule Hammerhock? Îl amuză teribil pe dom' doctor. Și pe mine.

Domnul Hammerhock gemu.

– Oricum o să supraviețuiască, așa a zis dom' doctor.

– Mă bucur să aud asta. Vezi, Gavan, nu toți cei de-aici...

– Mă scoți afară, te rog? o întrerupse el. Am tot așteptat să vii. Cine știe pe unde umblă Rufus! Trebuie să-l găsim.

– Nu cred că ar trebui să cobori din pat, spuse Linnet.

– Doctorul zicea că de azi poate să meargă, se auzi o voce aspră în spatele ei.

Linnet se ridică iute în picioare.

– Soră Matilda?

Asistenta purta un șorț de piele care-i ajungea până la genunchi. Părul negru îl purta în coc, avea nasul borcănat și o bărbie proeminentă. Pe scurt, avea o înfățișare fioroasă.

– Doamna Havelock, rosti ea pe un ton glacial.

– Îmi cer scuze, se bâlbâi Linnet. Lordul Marchant vorbea de o anumită soră Matilda, dar firește, cu atâția pacienți, are mai multe asistente.

– Impertinența și nesăbuința îl determină să mă numească astfel, răspunse doamna Havelock. Nu se mai obosi să adauge: „însă dumitale nu-ți permit". Nu sunt o menajeră oarecare, ci intendenta pe aripa de vest. Dacă vrei să-l scoți pe tânărul Gavan afară, nu-l duce în apropierea grajdului. Nu vreau să găsesc nici măcar un purice pe el. Băiatul ăsta e un magnet de purici.

– Stăm departe de purici, rosti Gavan cu glas pițigăiat. Domnișoara mă duce la bazin să ne uităm la apa frumoasă.

În ochii lui se citeau dorința și fervoarea pelerinului în fața porților raiului.

Doamna Havelock mârâi, deloc impresionată de entuziasmul băiatului.

– În mod normal te-aș refuza, dar le face zile fripte bolnavilor. Să nu-l mai văd pe-aici.

– Să nu dai patul meu altcuiva, rosti Gavan cu ochi rugători.

Linnet îl chemă pe Neythen, care aștepta în ușă.

– Ia-l te rog pe tânărul domnișor, ca să-i ușurăm ziua doamnei Havelock. Sunt convinsă că nu-și mai vede capul de griji.

Doamna Havelock o săgetă din priviri, iar Linnet realiză numaidecât ce mult diferă un șorț de piele de o rochie matinală galbenă, împodobită cu panglici vișinii.

Îi răspunse cu un surâs sfidător. Nu era vina ei că se născuse într-o familie în care dimineața îți permiteai să faci vizite, după-masa, să aranjezi panglici, iar seara, să petreci cu nobilimea. Cum, de altfel, nu era vina doamnei Havelock că se născuse într-o familie care-i permitea – sau poate o forța – să lucreze în spitalul lui Piers. Nu era câtuși de puțin invidioasă pe destinul asistentei.

– Te ocupi de toți pacienții din această aripă?

– Firește că nu, spuse doamna Havelock. Nu se cuvine așa ceva. Mă ajută servitoarele și infirmierii.

În mod cert, nu dădea doi bani pe Linnet, căci se întoarse fără nici un cuvânt. Nu merseră la bazin, ci îl lăsară pe Gavan în grajd, iar Neythen se întoarse la treburile sale, promițând să revină într-o oră. Linnet se așeză pe o bancă de lemn, privindu-l pe băiat cum se hârjonea cu Rufus.

– Arată diferit, își dădu Gavan cu părerea. Nu crezi că e mai fericit acum, că mă are pe mine?

Linnet se uită la câine. Rufus nu mai avea multă blană, dar era foarte sârmos. O ureche stătea la pândă, iar cealaltă părea că fusese smulsă pe jumătate, într-un trecut îndepărtat. Avea coada puternic îndoită spre dreapta și nici când se mișca nu trecea în partea stângă.

– E urât.

– Ba *este* frumos, se împotrivi Gavan. Nu te uiți cum trebuie la el.

– Și cum trebuie?

– Trebuie să-i vezi părțile câinești.

Rufus se întinse la pământ și gâfâia.

– Păi are o limbă de-un cot, observă Linnet.

– Ai văzut? E roz. Așa-i cel mai bine la câini. Eu zic să-i facem o baie. Știi că lu' doamna Havelock nu-i plac puricii. Și cred că e plin de ei. Vezi cum se scarpină?

Ce-i drept, se scărpina cu multă plăcere.

– Are nevoie de-o baie. Nu vrei să-i facem o baie, domniță?

Pentru o clipă, Linnet își închipui scena îmbăierii.

– Nu cred că ar trebui să te uzi, încă te recuperezi. Poate găsim un slujitor cu inimă bună.

– Bună dimineața, domnișoară Thrynne.

Nu era Piers. Firește că nu era el. Piers avea treburi importante. Era curios cât de mult se asemăna cu tatăl

său la glas, și cât de puțin la chip. Și era nu ciudat, ci de-a dreptul stupid ca inima ei să tresară la auzul acelui glas.

Linnet sări în picioare și făcu o reverență înaintea ducelui.

– Ce mai faceți, Excelență? Să vi-i prezint pe Gavan și pe câinele său, Rufus.

Gavan privi înspre ei.

– Ce nume ciudat, Excelența Voastră.

– Ăsta e titlul lui, explică Linnet.

Gavan dădu din cap și-l scărpină mai departe pe Rufus.

– Mi-e teamă că altundeva nu putem sta, se scuză Linnet, așezându-se pe bancă.

Lecția de înot o istovise.

– Ați venit să vedeți în ce formă sunt caii?

Ducele se așeză la celălalt capăt al băncii.

– A trebuit să ies puțin.

Linnet își închipui că lady Bernaise tocmai intrase în salon, dar nu-și găsi cuvintele. Ducele își îngropase fața în palme, așa că îl atinse cu blândețe pe umăr.

– Îmi pare rău.

– Eu am greșit, mie ar trebui să-mi pară rău.

O lacrimă se strecură printre degetele lui încleștate.

Un glas puternic biciui aerul, făcând-o pe Linnet să-și întoarcă brusc privirile.

– Ce drăguț!

Cum de confundase glasul lui Piers cu cel al ducelui? Se asemănau ca ziua cu noaptea. Al lui Piers era sumbru, puternic, bărbătesc, inteligent.

– Gavan colecționează niște purici, iar dragul meu tată colecționează prieteni. Suntem atât de fericiți cu toții! Tu ești de vină, Frumoaso!

– Nu-mi spune așa! rosti ea cu năduf.

– Firește că tu ești de vină, repetă el, lovind pământul cu bastonul.

– Ticălosule, îi răspunse ea.

Ducele trase aer adânc în piept și-și lăsă mâinile să cadă pe lângă trup. Avea ochii lucioși și umflați.

–Mi-ai spus să nu-ți mai cer vreodată iertare. Dar...

–Și crezi că m-am răzgândit?

Piers renunțase la masca indiferenței, era de-a dreptul furios. Linnet privi cu coada ochiului spre Gavan, care se târâse până-n colțul grajdului și-i șoptea ceva lui Rufus la ureche, fără să dea vreo importanță adulților.

–Știu că nu s-a schimbat nimic, spuse ducele, aproape să izbucnească în plâns. Dar nu pot să-mi pun stavilă șuvoiului de sentimente. M-am uitat aseară la tine și la maică-ta și mi-am dat seama că am avut la un moment dat tot ce mi-aș fi putut dori. Și am dat cu piciorul la tot. Am dat cu piciorul la căsnicie și, mai rău, te-am rănit pe tine...

–Taci, rosti Piers, cu răceală în glas. Ți-am spus că nu te pot ierta și, chiar de m-aș strădui, n-ai cum să ștergi trecutul cu buretele.

Ducele își îndepărtă încă o lacrimă.

–Nu ne-ai dat afară din casă. Ai hotărât, în chip cât se poate de legitim, că preferi euforia indusă de droguri obositoarei vieți familiale. Cine poate să-ți găsească vreo vină, până la urmă? Eu, unul, n-am fost niciodată ispitit să împart dormitorul cu aceeași femeie, vreme de ani. Și cu atât mai puțin să mă reproduc într-un homuncul zgomotos și soios.

–Termină, strigă Linnet, sărind în picioare.

Piers își miji ochii.

–Atenție, urmează o doză puternică de compasiune feminină.

–Cine-a zis ceva de compasiune? Observ doar că te faci de râs, ceea ce nu-mi insuflă câtuși de puțin compasiune, dat fiind că am crescut în aceleași condiții. Când îi tot dai înainte ca o moară stricată nu stârnești compasiune, ci dispreț.

–Dacă și tatăl tău a fost un plângăcios, știu prin ce treci.

–Tu ești neghiobul! Tatăl tău a luat prea mult opiu. Și-a pierdut familia. Ți-a zdrobit inima...

Se opri.

–Of, of, ce trist, o batjocori Piers.

–Tocmai asta voiam să spun și eu, rosti ea, afișând un zâmbet înveninat, menit să-l scoată din sărite. Diploma asta de medic te-a determinat să rămâi la mentalitatea unui băiețel isteric?

–Nu, chiar sunt curios. Explică-mi, te rog.

Ducele se ridică, bălăbănindu-se ușor.

–Vă rog, scuzați, e numai vina mea.

–Aici suntem de acord cu toții. Nu-i nevoie să mai dezgropi subiectul.

–Întocmai, ce vă mai obosiți, când fiul dumneavoastră e un gropar de prima mână? i-o întoarse Linnet.

–Crezi că te prinde sarcasmul? rosti Piers, ușor uimit.

–Nu. Sunt o domnișoară bine-crescută, dar tu reușești să scoți la iveală ce-i mai rău din mine.

–Voi pleca, rosti ducele hotărât. Vreau să zic, vom pleca. Nici măcar n-a vrut să-mi vorbească azi-dimineață. Ne vom înapoia la Londra, domnișoară Thrynne. De-abia acum am înțeles că fiul meu nu va accepta în veci o mireasă propusă de mine.

–Chiar așa? vru Linnet să știe, punându-și mâinile în șolduri.

Piers ridică din sprânceană.

–Preferi să fii respinsă pe propriile tale realizări? Sau, ca să fiu mai precis, nerealizări?

–Nu plecăm niciunde, rosti ea cu tărie. Vom sta aici până sunt sigură că nu vreau să mă mărit cu un tiran copilăros, mucalit și egocentric.

–De mine e vorba? chițăi Gavan.

–Nu. Vezi-ți de câinele tău.

– Voi încerca să merg, anunță Gavan. Mă va ajuta Rufus.

– Bună idee, spuse Piers. Sora Matilda n-o să te țină o veșnicie în patul acela.

Gavan se ridică în picioare și ieși din grajd, clătinându-se ușor. Rufus nu se desprinse de glezna lui. Îl urmăriră cu toții cum străbătu lungimea grajdului.

– Mai faci o tură și apoi te trimit în grija drăguței de Matilda.

– Iertați-mă, vă rog, spuse ducele. Mă voi întoarce în casă.

Se îndreptă de spate și făcu o plecăciune cuviincioasă, dar în ochi i se citeau tristețea și oboseala.

Linnet așteptă ca ducele să se îndepărteze suficient, apoi spuse:

– Trebuie să-l ierți.

– De ce? făcu Piers, trădând un oarecare interes.

– Nu-ți face bine nici ție.

– Nu știu dacă-ți dai seama, însă lași impresia că delirezi. Cine-a mai auzit așa ceva: *nu-ți face bine nici ție*. Stai! Am mai auzit asemenea expresii la un țicnit din Familia Iubirii.

Linnet îl fixă cu privirile, dar nu spuse nimic.

– N-ai de gând să mă-ntrebi ce-i cu Familia, să dai repede fuguța și să te alături lor?

– N-am realizat că urma replica mea. Când Hamlet monologhează, o face de unul singur.

Piers îi aruncă o privire scârbită și plecă. Linnet ridică vocea.

– Trebuie să-l ierți pe tatăl tău pentru că ura e distructivă și te face un medic mai prost.

– Culmea, mă face un medic mai bun. Observ mult mai repede când cineva îmi toarnă gogoși și, crede-mă, urechile medicilor sunt magneți pentru minciuni.

– Nu-i adevărat. Soțiile aud și mai multe.

Piers izbucni în râs.

– Tatăl tău se căiește pentru tot opiumul pe care l-a luat, pentru că a divorțat de maică-ta și a alungat-o în Franța.

Pe chipul lui Piers înflori un zâmbet animalic.

– Opiomanii se căiesc adesea pentru faptele lor. Aș putea să-ți spun la povești...

– Și familiile îi iartă.

– Nu zău? Ce știi tu despre asta?

– Părinții mei au fost puși deseori în situația de-a se ierta reciproc.

Piers se târî spre ea și o prinse ușor de bărbie.

– Dar tu i-ai iertat?

Linnet clipi, surprinsă de întrebarea lui. Piers își coborî mâna.

– Mă gândeam eu. E mult mai ușor să dai sfaturi decât să le urmezi.

– Firește că i-am iertat, rosti ea cu glas șovăitor.

– Tatăl tău n-ar fi trebuit să te însoțească? întrebă Piers. La urma urmei, mi s-a dus buhul de bestie. Te-a trimis în pustietatea asta fără nici o strângere de inimă?

– M-a însoțit tatăl tău. Un duce.

– Amândoi avem rubedenii nesăbuite, ca să nu mai zic nepăsătoare, rosti el cu satisfacție. Gata cu pălăvrăgeala asta drăguță. Am venit să-ți spun că e ora prânzului.

– Nesăbuința și refuzul de-a iubi nu merg mână-n mână, și ești un prost dacă crezi asta. Tatăl meu mă iubește, dar n-ar reuși în ruptul capului să se desprindă de confortul londonez. Tatăl tău te iubește, fără îndoială, pentru că îți tolerează toate măgăriile și, în general, lipsa de afecțiune.

– Să-nțeleg că n-ar trebui să-mi fac speranțe, pentru că nu suntem de acord asupra acestui punct.

De-abia acum realiză Linnet cât de aproape era de ea. Izul de prospețime bărbătească îi pătrunse în piept și-i accelera bătăile inimii.

–Cred că ne leagă ceva mai puternic decât incompetența parentală, spuse Piers. Își trecu bastonul în cealaltă mână.

Linnet nu se clinti. Pur și simplu, așteptă.

Piers îi mângâie obrazul, apoi își strecură mâna în părul ei. Linnet așteptă în tăcere. Părea că toată lumea încremenise, forfota din grajd, zgomotul pașilor lui Gavan care se clătina pe alee, fornăitul cailor, scârțâitul lemnului... totul se mistui sub privirile lui stăpânitoare.

–Ochii tăi..., începu ea, dar el îi înăbuși cuvintele.

Buzele lui erau asemenea coniacului, ca o beție ce-i răpi răsuflarea și-i dădu fiori pe șira spinării. Și limba lui... ce scârbă, ce groază îi fusese când prințul îi vârâse limba în gură. Doar manierele pironite în ea de cea mai severă guvernantă din tot regatul o împiedicaseră să-i tragă o palmă lui Augustus. Însă acum...

Piers nu-și vârî limba adânc, ca Augustus, ci urmări linia buzelor ei, cu o mișcare atât de delicată, încât Linnet deschise gura și îl pofti înăuntru. El nu dădu curs invitației, ci zăbovi la suprafață, savurând fiecare milimetru, trezindu-i pofta.

Inima ei gonea din ce în ce mai iute și îl dorea... îl dorea... Limbile lor se întâlniră și se jucară pentru o clipă, ea gustând esența lui Piers.

El, în sfârșit, o trase mai aproape de trupul lui puternic, felin, și se înclină ușor, dar Linnet, ale cărei simțuri erau mai treze ca niciodată, simți schimbarea și pricepu intenția lui.

Sărutul lui nu era dulce, ci înflăcărat, clocotitor, plin de dorință. Mâinile ei se încolăciră instinctiv în jurul gâtului lui. Gustă ceaiul afumat de la micul dejun și încă ceva: dorință.

Era genul de sărut pe care un gentleman nu l-ar fi dat niciodată unei domnițe.

Linnet îl adora.

capitolul 15

Seara

Piers își închipuise că tatăl său îl va incomoda în timpul lucrului. În realitate, Linnet era cea care îi răpea toată atenția. Piers se holba la abdomenul umflat al femeii care tocmai sosise la castel, dar n-avea ochi decât pentru ea, pentru chipul ei care trecuse de la supărare la... altceva.

Era dorință sexuală, firește. Același morb care transforma milioane de bărbați în măgari. Linnet era nespus de frumoasă, iar el... numai Dumnezeu știa de ce îl dorea atât de tare. Sau cel puțin așa i se părea.

Dintr-odată, auzi vocea lui Sébastien.

–Cam plinuță pentru cinci luni, doamnă Otter. Ați avut vreodată gemeni în familie?

O pipăi atent pe burtă.

–Arăți de parcă ai încerca să alegi un pepene bine pârguit, îi aruncă Piers. N-are cum să aibă un singur copil, decât dacă s-a întreținut cu un urs.

Doamna Otter pufni indignată.

–Doamne, iartă-mă!

–Nu vorbește serios, o liniști Sébastien. Așa glumește el.

–Uite și fundulețul, rosti Piers, făcând semn spre o umflătură micuță. Uite și una acolo, deși ăla s-ar putea să fie capul. Greu de zis. Ați avut vreodată gemeni în familie, doamnă? Păi, eu zic că ar trebui să faceți rost de două leagăne.

–Mătușa... și mama... amândouă au pierdut gemenii la naștere, rosti ea cu tremur în glas. De-aia am venit la dumneavoastră, fiindcă gemenii lor s-au născut morți.

–S-au născut morți sau au murit după naștere? vru să știe Piers.

–Au murit pe urmă. Cred. Erau mult prea mici. Zicea mama că aveau mânuțele ca două nuci în coajă.

–Ai dumneavoastră trăiesc deocamdată bine mersi. Duceți-vă acasă și trageți un pui de somn. Pentru următoarele patru luni.

–Poftim?

–Mergeți și culcați-vă, rosti Piers rar. Ridicați-vă din pat doar când aveți o nevoie la toaletă... ba nici chiar atunci.

–Cum să fac una ca asta? Soțul meu are nevoie de mine. Și tata socru stă la noi. E bătrân și trebuie să...

–Mergeți la doamna Havelock și spuneți-i să vă dea un pat în aripa vestică. Pentru câteva luni. Vom încerca să ajutăm copilașii să se dezvolte sau măcar să treacă de faza nucă.

–Un pat? mai că țipă ea. Vreți să rămân aici?

–O să vă simțiți ca acasă, îi spuse Sébastien. Toți pacienții sunt încântați. Avem o asistentă... pâinea lui Dumnezeu, vă spun sincer. Stă să fie canonizată dintr-o clipă în alta.

–Dar nu pot să zac la pat atâta vreme! Soțul meu are nevoie de mine, unde mai pui că sunt în fruntea cercului de țesătoare și a comitetului de întrajutorare...

Expresia lui Piers o făcu să amuțească.

–Înțeleg că sunteți o femeie de toată isprava și o binecuvântare pentru întreaga comunitate, dar ca să aduceți pe lume două ființe vii eu vă sugerez să rămâneți la pat pentru câteva luni. Pe de altă parte, gemenii sunt o povară de nedescris, așa că nu v-o iau în nume de rău dacă doriți să mergeți acasă. Îndrăznesc să spun că mama dumneavoastră a dormit mult mai bine doar cu dumneavoastră în burtă, decât cu doi plozi.

Femeia clătină din cap.

–Sunteți sigură? E limpede că mamei dumneavoastră i-a fost mult mai ușor a doua oară. Bine atunci, urcați la etaj, spuse Piers, văzând că doamna se holba la el, pierdută.

Se îndreptă apoi spre ușă, ștergându-și-o din minte.

–Atâta pentru azi? Doar nu m-am gătit de cină pentru atâta lucru.

–Nu-mi place cazul ăla de febră care a sosit azi-dimineață, rosti Sébastien, venind în urma lui.

–E febră aftoasă, cel mai probabil. E o epidemie în regiune.

Mintea îi zbura la bazinul cu apă sărată. A doua zi, în zori.

–Nu pare aftoasă. Cred că e mai grav de-atât.

–Cum adică mai grav? Jumătate dintre bolnavii de aftoasă mor, și nici măcar nu le iau sânge. Unde mai pui că tu nu te pricepi la diagnostice?!

Sébastien clătină din cap.

–Omul ăla e foarte bolnav. I-am spus intendentei să-l izoleze.

–Bine, spuse Piers, oprindu-se câteva clipe să-și mai odihnească piciorul, înainte să coboare treptele.

–Ce-ți mai face piciorul? întrebă vărul său.

Piers îl străfulgeră cu privirea.

–Ce-ți mai face rămurica aia prăpădită pe care-o porți în pantaloni?

–Nu mă doare, răspunse Sébastien vesel. Ceea ce n-aș spune despre piciorul tău. Te clatini mai rău decât un bețiv la festivalul iernii.

–Rahat, scuipă Piers, bocănind pe trepte. Ai văzut-o cumva pe maică-mea?

–Se vântură prin castel în căutarea tatălui tău, ca să-l tortureze cu tăcerea ei. Și s-a aranjat de parcă ar urma să aibă o întrevedere cu regina.

Piers se opri o clipă, pentru a se sprijini de balustradă.

–Cred că întreci măsura cu înotul, spuse Sébastien. Las-o mai moale. Mergi și tu din două în două zile.

Nici vorbă. Nu acum, când avea o tovarășă de joacă.

–Mă mai gândesc, spuse el și o luă din loc.

–Crezi că mama vrea să se împace cu el?

Sébastien chibzui preț de câteva clipe.

–Și-a pus un corset care-i scoate în evidență pieptul, ceva de speriat.

–Perversule, cum să ai asemenea gânduri cu mătușa ta?

–N-am spus-o cu vreo intenție necurată, protestă el. N-aș putea spune același lucru despre tatăl tău.

–Nu face decât să-l necăjească, rosti Piers cu jumătate de gură.

–Probabil că-l vrea înapoi. N-ar fi rău. Și-ar recăpăta titlul de ducesă și ar rămâne în Anglia. Aș putea s-o trimit și pe mama la Londra.

–De ce...

Dar nu mai avea cu cine să vorbească. Sébastien țopăia pe scări asemenea unui cerb venit la adăpat. Fără doar și poate că înțelegea femeile mai bine decât Piers, mai ales că și el era în felul lui o femeie, judecând după broderiile de pe vestă.

–Dar nu-l va primi înapoi dacă nu te împaci cu el, îi aruncă Sébastien peste umăr. Deocamdată, are motive să fie furioasă și pe tine, nu numai pe el.

–Rahat, rosti Piers.

Sébastien coborî scările și se-ndreptă spre salon. Glasul său voios ajunse la urechile lui Piers.

–Ah, *ma tante*, arătați mai fermecătoare ca niciodată.

–Rahat! îi spuse lui Prufrock, pe care spectacolul părea să-l amuze.

Într-adevăr, maică-sa se vârâse într-o rochie ce-ar fi stat strâmt pe-o femeie cu pieptul de două ori mai mic.

–*Maman*, spuse el, sărutându-i mâna. Unde e ducele?

–Cine? întrebă ea cu dispreț.

–Știi tu, nas acvilin, pomeți înalți, figură sobră. Obișnuiam să trăim în preajma lui.

Lady Bernaise își umezi buzele cu vin.

–Văd că nu gustă un aperitiv înainte de masă. Și am înțeles că va pleca mâine în zori. Vom rămâne doar noi în castel, rosti ea, surâzând, dar Piers observă îndoiala din ochii ei.

La naiba, Linnet avea dreptate. Probabil și Sébastien.

–Unde e logodnica mea? întrebă el, cu privirea roată.

Doctorii se întrețineau la un pahar de *Jerez*, firește. Sébastien se chinuia să întrețină focul, primejduind lustrul perfect al pantofilor.

–Nu știu, spuse mama sa. Poate își supervizează servitoarele care-i împachetează bagajele.

–Nu mai pleacă, o informă el, în timp ce Prufrock îi oferea un pahar de coniac. Încearcă să-mi stârnească furia, cochetând cu ideea măritișului. Nu că i-aș fi cerut mâna.

Lady Bernaise îl privi cu milă.

–Nu se va mărita cu tine, dragă. Linnet ar fi în stare să întoarcă tot palatul lui Napoleon cu susu-n jos. Toată tevatura asta despre reputația ei... nimeni n-o să bage de seamă.

–Vrei să zici că nu-i de nasul meu?

–Nu știu mare lucru despre nasul tău, rosti mama lui, făcându-și vânt cu evantaiul. Dar, cu siguranță, e mult prea frumoasă. Trebuia să te căsătorești cu ea de cum a sosit, înainte să aibă ocazia să te cunoască.

Prufrock traversă iute încăperea și Piers își întoarse privirea, știind că aleasa lui avea să-și facă intrarea. Linnet avea o rochie croită în stil clasic, și totuși diferit. Se zvonea că matroanele romane nu purtau lenjerie sub tunică, iar Linnet părea să țină mult la aspectul istoric al vestimentației sale.

Țesătura rochiei era foarte străvezie, dezvăluind genunchiul tinerei. Prufrock se proțăpi în ușă, pentru a anunța

sosirea ei. Cât despre țesătura din jurul pieptului... nu prea lăsa loc închipuirii.

Câte-un petic de dantelă ici-colo și o salbă de perle care încerca, în chip subtil, să atragă privirile de la sânii ei. Un rânjet curios îi încolți pe buze. Maică-sa nu le știa pe toate. Rochia aceea avea menirea să-i atragă lui atenția. Începu să șchioapete spre ea, dar Sébastien i-o luă înainte, aruncându-i un „scuze, dar mă grăbesc" peste umăr.

Piers încetini. Nu avea rost să se ia la întrecere cu crăișorul de văru-său, care tocmai luase un pahar de șampanie de pe tăvița lui Prufrock, ca s-o întâmpine cum se cuvine pe domnișoara Linnet. Când îi sărută mâna, Piers se întoarse dezgustat și se duse la bufet pentru a-și recupera paharul de coniac.

Urma să vină ea, într-un final. Nu că ar fi contat. Era doar o hârjoneală. Nu jocul, ci asemănarea dintre ei îl amețea.

Într-un fel, era copia lui feminină. Prea frumoasă, prea inteligentă, prea iute de limbă.

Nu că el ar fi fost frumos.

Nu veni la el, ci preferă să se delecteze cu clămpăneala lui Sébastien, trezindu-i furia. Peste cinci minute își făcu și tatăl lui apariția, obosit și tras la față, un portret al renunțării, pe care Piers îl găsi și mai revoltător decât privirile lui înamorate.

Într-un târziu, Sébastien o aduse pe Linnet la bufet.

– Am presupus că n-ai observat când a intrat în salon logodnica ta.

– Bună seara, dragă logodnică.

– Domnule Belzebut, răspunse ea cu o scurtă plecăciune. În ochii ei lucea o poftă secretă.

– Am căzut în grad, rosti el a lehamite, lăsându-se pe blatul bufetului. Mi se spunea Lucifer în trecut. Belzebut era doar locotenentul său, dacă nu mă-nșel.

– Cred că faci o confuzie. Din câte știu, Belzebut e doar o altă denumire a Necuratului.

– Perfect. Sunt extrem de competitiv. Cred că ți-am mai spus asta.

– Hai să punem capăt acestei discuții fermecătoare, se băgă Sébastien. Dacă vreau să văd doi câini arătându-și colții, mă duc la lupte.

– Ei, hai, hai, spuse Piers. Doar nu vrei să spui că Linnet e o cățea. Îți promit că, de cum aruncă propunerea tatălui meu pe fereastră, e numai a ta. Dar nu și dacă o insulți.

Sébastien nu rată ocazia să mai facă o plecăciune și să-i sărute mâna, afirmând sus și tare că Linnet e cea mai fermecătoare, cea mai neprihănită, cea mai aleasă reprezentantă a sexului slab, *et caetera, et caetera*. Piers îl privi, mirat că vărul său nu-și dădea seama cât de mult disprețuia Linnet asemenea lingușeli sfruntate.

Nu-i vorbă, îi zâmbea și îi oferise mâna. Dar zâmbetul de care făcea atâta uz nu se potrivea privirii glaciale.

Sébastien nu părea să bage de seamă. Piers îl știa de mic copil și putea să jure că nu-l mai văzuse niciodată într-atât de încântat.

– Destul, îi spuse lui Linnet. Dacă asta ar fi o luptă canină, Linnet ar fi dogul englez, iar tu, Sébastien, un biet cocker spaniel. Păstrează-ți gloanțele pentru adversari mai redutabili.

Sébastien îl privi nedumerit.

– Ce tot îndrugi acolo, Piers? Vorbești mai alambicat ca de-obicei.

Linnet îl luă de braț pe Sébastien și izbucni în râs.

– Lasă-l că e gelos, rosti ea, deși ochii ei spuneau cu totul altceva. Ești atât de elegant, milord. Mi-e greu să cred că voi doi ați crescut împreună.

– Iar eu sunt oglinda modei, afirmă Piers.

Cei doi se uitară la el. Purta aceleași straie ca de obicei: un veston simplu, cu nasturi obișnuiți, pantaloni obișnuiți și un papion înnodat la repezeală. Prin contrast, manșetele

vestonului lui Sébastien erau mai mari în circumferință decât rochia lui Linnet. Ca să nu mai punem la socoteală că erau de un galben țipător.

–Delirezi, rosti Sébastien.

–Exact, *oglinda* modei, repetă Piers, răbdător. Fără mine nu ai străluci asemenea unui soare, n-am dreptate?

–O metaforă cam forțată, comentă Linnet. Dar înțeleg încotro bați. Lângă o biată potaie, ogarul pare mai nobil. Așa-i?

–Și pudelul mai stupid, replică el.

–Împroașcă-mă cât vrei cu noroi, spuse Sébastien.

Se hlizea la ea cu un amestec de înfumurare și de insolență. Linnet era obișnuită cu asemenea măscărici și nici nu-i mai lua în seamă.

–În ce privește îmbrăcămintea, vă deosebiți ca ziua de noapte.

–De ne-ai fi văzut pe când eram băieți. Eu abia puteam să merg, așa că Sébastien alerga de două ori mai iute ca mine. Când am mai crescut, se îmbrăca de două ori mai elegant ca mine, ca să compenseze aspectul meu neîngrijit.

–Dar amândoi ați fost pasionați de medicină. Cum de-ați reușit să vă urmați chemarea? Nu știu un singur gentleman în toată Londra care să aibă vreo tangență cu meseria asta.

–Au vreo tangență cu ceva?

–Știu să danseze.

–E limpede: eu nu sunt în stare să dansez, așa că m-am specializat pe disecții.

–Și cum nici cu disecțiile nu se descurca prea bine, m-am oferit să le fac eu în locul lui, se grăbi Sébastien să adauge.

Linnet râse. Râsul ei era mult mai captivant decât zâmbetul ei studiat. Era, deopotrivă, aspru și dulce ca mierea.

–Nu glumește, rosti Piers, luând încă o înghițitură de coniac.

–Și eu care credeam că tu erai *vestitul* doctor.

–Eu mă pricep să-i diagnostichez. Problema e că mă descurc cel mai bine după ce dau ortul popii. Pe de altă parte, Sébastien se pricepe de minune la operații, când pacientul e încă în viață și ar dori să rămână așa.

Linnet îi oferi tânărului încă un zâmbet, iar Piers observă cum i se-nmuiau genunchii.

–Bine de știut că ești prin preajmă, în caz că va trebui să fiu operată, gânguri ea.

–Așa e. Dacă vrei să ți se reteze un picior, să apelezi neîntârziat la el.

–Ar fi mare păcat, rosti Sébastien, cu glas catifelat.

La naiba! Piers începea să se simtă vinovat. Bietul Sébastien nu-și putea imagina ce ispită ținea la braț. Dac-o ținea tot așa, mai devreme sau mai târziu i-ar fi frânt inima.

–Oprește-te, îi porunci lui Linnet.

Ea se mulțumi să zâmbească.

–Și nu-mi mai arunca zâmbetul ăla. Îmi face greață, și n-aș vrea să-ți murdăresc perlele incrustate pe conduri – ce risipă de bani!

Sébastien îl privi cu dispreț.

–Așa vorbești de față cu o domnișoară, vere? Ești mai mojic decât credeam. Domnișoara Thrynne e o floare delicată și-ar trebui tratată cu tot respectul cuvenit. Iar tu vorbești de amputări și de vomă.

Piers o privi cu subînțeles.

–Îmi pare rău, spuse ea. Domnia lui a observat cu multă perspicacitate că eu practic flirtul, al cărui dușman neîmpăcat e.

–Drăguț, spuse Piers, cu-adevărat impresionat. Să fiu al naibii dacă n-ai cea mai afurisită gură din câte cunosc. Ajutată, firește, și de artileria din dotare.

–Te referi la zâmbetul meu? Îl găsesc foarte util. Ar trebui să-ncerci și tu o dată.

Sébastien începea să înțeleagă că Linnet nu era tocmai întruchiparea purității, și descoperirea îl înfurie vizibil.

–Nu-i poți ține piept, îi spuse Piers. E o adversară redutabilă. Nu-i de mirare că toată Londra e de părere că-l are pe prinț la degetul mic.

–Moștenire de familie, ce să-i faci? rosti ea, pe un ton aproape sfios. Aș fi încântată să aflu mai multe despre meseria ta, îi spuse lui Sébastien. Spuneai că nu poți evita o eventuală infecție. Ce-ați încercat?

Piers știa că vărul său era cam prostănac, dar nu-l subestima niciodată cunoștințele în chirurgie. Nu cunoștea un chirurg mai priceput ca Sébastien și îl admira pentru ambiția și îndemânarea lui.

–Dacă nu s-ar ivi problema infectării, am reuși, probabil, niște operații ce depășesc închipuirea medicilor din ziua de azi. De pildă, avem o femeie în aripa de vest cu stomacul umflat. E, probabil, o tumoare canceroasă de mărimea unui măr sau chiar mai mare.

–Fără îndoială, o tumoare, confirmă Piers. Cât despre mărime, vom afla, bineînțeles, peste câteva luni.

Linnet clipi, dar spre meritul ei, nu se strâmbă și nici nu scânci, așa cum făceau majoritatea femeilor când erau puse în fața crudelor realități medicale sau a poveștilor despre disecții.

–Dacă am putea ține infecția sub control, aș putea s-o tai și să-i extirp tumoarea, spuse Sébastien. Așa, ar mai avea ani buni de trăit.

Piers trebuia să admită că vărul său avea un farmec aparte când vorbea despre chirurgie. O șuviță de păr îi alunecă pe frunte, iar ochii îi scăpărau puternic.

Ar fi fost înțelept să dirijeze discuția spre altă zonă. Linnet era numai ochi și urechi pentru el.

–Ați încercat cu alcool? întrebă ea. Am citit că soldații toarnă coniac peste răni, ca să limiteze riscul infecției.

–N-ajunge, spuse Piers. Când eram mai tineri și mai puțin morbizi, am încercat tot ce se putea. Dar pacienții noștri mureau într-un ritm alarmant.

–Mai toți, confirmă Sébastien.

Pe chipul lui se citea acum acea suferință tandră care mergea la inima femeilor. Piers n-ar fi putut să facă așa o mutră nici dacă i-ar fi atârnat sabia deasupra capului. Sébastien era sincer însă, și moartea pacienților săi îl întrista cu adevărat.

–Așa că n-am mai încercat, spuse Piers. Sébastien n-a mai rezistat presiunii.

–Membrele sunt doar membre. Dar interiorul corpului uman e mult prea delicat.

–Biata femeie, spuse Linnet.

Piers uitase despre cine vorbeau.

–Asta e, măcar a venit aici. La cât opiu i-am dat, nu cred că mai simte ceva.

–E trează?

–Rareori. Ceea ce, în cazul ei, e foarte bine. Cancerul la stomac – dacă diagnosticul nu e greșit – pare a fi nespus de dureros.

–Și familia ei?

Piers ridică din umeri.

–N-am nici cea mai vagă idee. Poate că n-are familie.

–Nici unul dintre bolnavii ăștia n-are familie? Din câte-mi dau seama, nu se-nghesuie nimeni să-i viziteze.

–Sora Matilda știe mai multe despre asta. Eu n-am habar.

Linnet se încruntă.

–Doamna Havelock pare să aibă niște reguli foarte stricte. Nu m-ar mira să aflu că le-a interzis pacienților să primească vizite.

–N-ar face ea una ca asta, rosti Sébastien. Pare mai dintr-o bucată, dar are o inimă de aur.

Tipic pentru Sébastien să vadă doar latura frumoasă a oamenilor.

– Dacă prin inimă de aur te referi la compasiunea ei pentru oameni, cred că te înșeli amarnic, spuse Piers. E complet străină de orice sentiment uman, și ăsta-i singurul motiv pentru care n-am dat-o afară încă. Poate să țină în brațe un copil care țipă ca din gură de șarpe fără nici o problemă.

– Un copil care urlă ca din gură de șarpe? se cutremură Linnet.

Avea deci o slăbiciune.

– Gavan era să-mi spargă timpanele când i-am pus osul la loc. Și uite-acum la el. S-a oprit din urlat și poate să meargă din nou. În curând, se va întoarce acasă.

– Bine, dar de cât timp n-a fost lăsat să-și vadă mama? se încruntă Sébastien. Vă promit că o să cercetez mai îndeaproape problema, domnișoară Thrynne.

Îi aruncă o privire de smintit fără leac.

– Ce suflet nobil aveți! Eu și cu Piers ne-am petrecut luni în șir în salonul ăla și nu ne-am pus vreodată problema asta.

– Aveți atâția pacienți la care să vă gândiți, ca să nu mai vorbim despre boboci, rosti ea, arătând cu mâna prin salon. Aș putea s-o întreb eu pe doamna Havelock despre vizite.

– Boboci? întrebă Sébastien.

Piers chicotea deja.

– Neghiobii ăia, spuse el, făcând semn spre Penders, Kibbles și Bitts. Cei trei îi dădeau târcoale doamnei Bernaise, atrași, fără doar și poate, de nurii ei.

– Ah, pricep, rosti Sébastien. Bănuiesc că se țin de Piers ca de-o rățușcă. O rățușcă tandră și grijulie.

– Greu de închipuit o asemenea imagine, rosti Linnet.

– Îmi place zâmbetul ăsta, îi spuse Piers.

Surâsul îi dispăru de pe chip.

– Un zâmbet răutăcios și sarcastic, continuă el. A ieșit la iveală adevărata Linnet.

Ea își miji ochii și, pentru o clipă, Piers se văzu împroșcat cu un pahar de șampanie. Dar chiar în acel moment, Prufrock bătu gongul de cină, iar Linnet îi întoarse spatele și se îndreptă spre sala de mese, având grijă să-și strecoare brațul pe după cel al lui Sébastien.

După ce terminară de mâncat, mama lui Piers se ridică și rosti, cu un zâmbet sclipitor ce viza întreaga audiență:

– Vă propun să ne retragem în salon. Prufrock a avut bunăvoința să pregătească o mică surpriză.

O privire îi fu de-ajuns să știe că lady Bernaise urzise un plan diabolic.

– Dans! rosti el câteva clipe mai târziu, când găsi încăperea goală și pe Prufrock la pian, acompaniat de un tânăr uscățiv la vioară.

– Ce drăguț din partea ta, *maman*. Exact ce-mi doream.

Lady Bernaise se apropie grațios de el.

– Dragul meu, lumea nu se învârte în jurul tău și îmi pare rău dacă ți-am dat vreodată impresia asta. Stai mai bine jos și odihnește-ți piciorul. Sébastien va dansa cu mine, firește.

– Firește, o îngână Piers, luând loc pentru a admira spectacolul oferit de mama sa. Tatăl lui se așezase pe un scaun cu jilț, de cealaltă parte a divanului, și privea și el scena. Nici măcar nu-și masca intențiile. O urmărea intens cu privirea pe fosta nevastă, care valsa cu nepotul ei și râdea întruna.

– E la fel de grațioasă ca în tinerețe, comentă Piers după un răstimp.

Prefera să discute decât să se holbeze la dansatori. Pe deasupra, nu suporta să-l vadă pe Bitts sorbind-o din priviri pe Linnet. Oricât de slab pregătit ar fi fost, Bitts era doctor, nu un tânăr amorezat.

– Cine, maică-ta? întrebă ducele. N-ai văzut-o când avea șaptesprezece ani. Era mlădioasă ca o trestie și avea

scântei în priviri, de nu găseai bărbat să nu fie îndrăgostit de ea.

–N-o inviți la dans?

Tatăl său îi aruncă o privire scurtă și Piers își dădu seama, uluit, că împărtășeau același tic nervos al buzei.

–Stai liniștit c-o invit eu. A pregătit distracția asta și n-ar fi politicos din partea mea să n-o las să mă refuze. Pe vremuri, nu valsam, îți imaginezi.

–Pe vremuri? repetă Piers, ușor tâmp.

–Am încălcat aproape toate regulile societății. N-am așteptat să facem cunoștință, să-i cer mâna, la dans. Pur și simplu, am luat-o și am pus-o la podea.

–Păi ce mai aștepți, făcu Piers. Pune-o la podea.

–Acum n-ar mai vrea. Așteaptă cu nerăbdare să mă refuze.

Piers recunoscu acel surâs sarcastic. Era surâsul său.

–Iar ca să plătesc pentru păcatele mele, trebuie să-i dau această satisfacție, adăugă ducele.

Era posibil ca mama lui să refuze să danseze cu tatăl său, dar Sébastien n-ar fi pierdut ocazia s-o invite pe Linnet la dans, și n-ar fi îndurat, pentru nimic în lume, să-l vadă pe tânărul său văr șoptind vorbe dulci în urechea lui Linnet.

Se ridică din scaun, apoi ezită.

–Noroc, îi spuse tatălui său, înainte să plece.

–Prea târziu, răspunse ducele. Noapte bună.

capitolul 16

–Ești un porc, îi zise Linnet.

O trezise fluturând o panglică pe la nasul ei, gâdilând-o.

–Ți-am adus o ceașcă de ciocolată caldă.

–Asta te face să fii mai puțin porc, rosti ea, ridicându-se pentru a putea sorbi lichidul cald.

Și pentru a-l privi pe furiș, deși îi era greu să înțeleagă ce-o făcea să se comporte astfel. Dar o femeie care visase toată noaptea că un anume doctor o sărută nu avea nici o scuză.

–Nu fi atât de hotărâtă în privința lui Sébastien! rosti el.

Se ferea s-o privească în ochi, preferând să-și facă de lucru cu panglica, asemenea unui copil preocupat de jucăria lui.

–Îmi strici panglica și e printre preferatele mele.

–E de mătase? întrebă el, făcând încă un nod.

–Firește. De ce întrebi?

–Ne trebuie un material mai zdravăn cu care să-i legăm pe bolnavi de masa de operație. Deocamdată, folosim frânghii, care lasă urme, spre nemulțumirea lor. Poate că mătasea e mai bună.

Îi testă din nou rezistența, dar de data aceasta panglica se rupse în două.

–Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar era necesar s-o rupi? Îmbracă frânghiile în mătase, ce zici?

–O idee minunată. Ai auzit ce-am spus despre Sébastien?

–Da. Ți-e teamă c-o să-ți pierzi tovarășa de joacă?

Piers pufni.

–Aș vrea să fiu băiatul ăla pe care ți-l închipui tu.

–De ce?

–În treizeci-patruzeci de ani vom descoperi un leac împotriva infecțiilor. Va fi o revoluție în chirurgie.

–Păi tu ai în jur de treizeci, nu? Te văd operând la șaptezeci și cinci de ani, proptit de masă.

–Despicând nasul pacientului cu mâinile mele tremurătoare, își imagină el.

–Spun că ești copil pentru că te comporți ca un copil pe care l-au dezamăgit părinții, iar el e hotărât să le-o plătească.

–Îmi iubesc mama, spuse Piers, de parcă ar fi plecat urechea la spusele ei.

Apoi Linnet realiză că nu-i stătea în fire să ignore spusele altora.

–Bineînțeles că o iubești. Și nu doar pe ea, ci și pe tatăl tău. Iar el te iubește pe tine.

–Sentimentalismul ăsta matinal îmi dă dureri de stomac.

–Observ că nu-ți prea dă pace stomacul, rosti ea cu subînțeles. Poate ajungi pe mâna lui Sébastien peste vreo treizeci de ani.

–La naiba, sper că nu. E printre cei mai buni, dar nu-i o procedură plăcută. Hai să mergem, ce zici? Mi-e greu să fiu într-atât de intim cu o femeie cu care nu m-am culcat încă.

Linnet își termină ciocolata și sări vioaie din pat. O întrista gândul că Piers nu va putea niciodată să facă dragoste.

–Cum *te-ai rănit* la picior... și restul? rosti în timp ce se îndrepta spre paravan.

Își aranjase hainele acolo cu o seară înainte.

Nu primi nici un răspuns și se întoarse. Piers o cerceta cu privirile.

–Ce e? Am vărsat ciocolată pe mine?

–Cămașa ta de noapte e aproape transparentă, spuse el pe-un ton jos și mârâit. Aproape că pot să-ți văd posteriorul.

Sări în spatele paravanului, străbătută de un val de căldură, dar și de un strop de tristețe. Ea, care nu-și dorise niciodată să se culce cu un bărbat (dacă era să fie sinceră), ei bine, se putea vedea în pat cu unul. Piers. Piers, cel neputincios. Era cea mai crudă ironie a sorții.

–Nu-mi place cuvântul acesta, *posterior*, spuse controlându-și vocea ca să nu iasă la iveală nici o urmă de dorință. E cumva un cuvânt medical?

–Ce ai prefera? Fund? Șezut? Popou?

–Fund, cred.

–Eu parcă prefer *șezut*. Are așa un sunet rotund. Rotund și luxuriant.

Linnet își trase rochia peste cap și o lăsă să se așeze în jurul ei, apoi își apucă fundul cu mâinile.

Cu siguranță, era rotund. Spera că și luxuriant.

Ieși de după paravan și merse spre noptieră.

–Mai trebuie doar să mă piept. M-am hotărât să-mi împletesc părul azi, să văd dacă se mai încurcă așa de tare. Nu-i face decât probleme Elizei.

El veni lângă ea și începu să-i încheie nasturii fără să se lase rugat. Linnet își trecea peria prin păr și se opri când văzu imaginea lor reflectată în oglindă.

–De parcă am fi căsătoriți de zece ani, zise el zâmbind.

–Nu ai de gând să te căsătorești niciodată?

–Nu văd de ce-aș face asta.

–Cum așa? Apoi înțelese. Oh, pentru că nu poți să... adică, nu poți avea copii?

–Instituția căsătoriei e făcută exact pentru asta, spuse el. Altfel nu-și are rostul.

Ea deschise gura, dar realiză că nu voia să ia apărarea dragostei, nici măcar a atașamentului, în fața unui mizantrop. În plus, deja căzuseră de acord că dragostea și căsnicia

au puține lucruri în comun. Își legă funda în partea de jos a cozii și se ridică.

–Mergem? zise ea.

El se uită la ea din cap până-n picioare.

–Zici că ai paisprezece ani cu coada asta împletită. Și nu ți-ai luat ciorapi.

–Mi-am dat seama că nu are rost. Oricum, nu dăm niciodată peste alți oameni când ieșim din casă.

–Prufrock nu face parte dintre valeții care cred că lumea trebuie să fie trează în zori.

–E un valet foarte ciudat, spuse Linnet luându-l pe Piers de braț.

–Ți-am zis, nu e un valet, e un spion de-al tatălui meu.

–De ce ar vrea tatăl tău un spion la tine în casă?

Piers ridică din umeri.

–Nu mai face așa din umeri. Faci asta întotdeauna când încerci să eviți o întrebare. De ce are tatăl tău nevoie de un spion la tine în casă?

–Presupun că vrea să știe ce se petrece aici.

–Și spuneai că are unul și în casa mamei tale.

–Da.

–Încă e îndrăgostit de ea, să știi. Și sentimentul e reciproc.

–Sébastien mi-a zis același lucru. Ei trebuie să hotărască ce vor să facă.

Linnet se uită la chipul lui serios și înțelese că nu voia să mai continue cu acest subiect. În plus, chiar nu era treaba ei.

–Îmi spuneai că ați organizat camerele din castel în funcție de boli.

–Și în funcție de sex, spuse el, folosindu-se de baston ca să dea la o parte o piatră înainte de a păși. Pacienții au atâtea mofturi legate de decență și de pudoare!

–Atunci de ce e Gavan cazat lângă domnul Hammerhock? Mi-ai zis că domnul Hammerhock ar putea avea o infecție.

–E prea puțin probabil. Febra aftoasă pare a nu mai fi infecțioasă după ce se sparg leziunile pielii. Voiam doar să mă asigur că nu te îndrăgostești de el. Iritația lui șarmantă îl face un pericol pentru orice femeie. Ca să nu mai pomenesc de bâlbâiala simpatică pe care a dezvoltat-o. Deși, din păcate, pare să-i treacă.

–Cred că aerul e mai cald azi, spuse Linnet când trecură de ultima cotitură, după postul de pază, aproape de bazin.

–Nu-mi place cerul, spuse Piers încruntat.

–Dar ce-are? Nu e nici un nor. Linnet se întoarse cu spatele la el, ca să-i descheie nasturii.

–Culoarea asta mofturoasă spune că urmează o furtună. Poate.

–Poate? Ai ajuns să pui diagnostic și vremii? Își dădu jos rochia. Am exersat aseară, să știi.

–Zău?

–Da, pe podea. Eliza a intrat peste mine, fapt care i-a confirmat suspiciunile că am luat-o razna.

Linnet fugi până la piatra de lângă bazin.

–Mai încet, mă faci să mă simt neputincios.

–Și îți rănesc sentimentele inexistente? îl tachină ea.

Se duse chiar până la marginea stâncii. Un vânt ușor venea dinspre mare, aducând cu el un fel de căldură sărată.

Piers își dădea jos cizmele. Se uită la ea pentru o clipă, apoi continuă să se dezbrace. Ea se încăpățână să-i țină privirile ațintite asupra ei. Știa că vântul îi lipise cămașa de trup, urmând fiecare curbă. Voia...

Brusc, simțindu-se vinovată, își dădu seama cât era de meschină. Era urât din partea ei să afișeze în fața lui ceva ce nu va putea avea vreodată.

Se așeză, cu genunchii la piept. Piers își dădea jos cămașa, iar ea se uita la el, prefăcându-se că privește spre apă. Pieptul lui era superb, presărat cu păr care se îndesea

pe măsură ce cobora spre abdomen. Degetele ei doreau să-l atingă, să-i mângâie pieptul, spatele, până jos pe...

Fund. Sau poate cuvântul corect pentru posteriorul masculin *era* dos, gândi ea, uitându-se la el când era întors cu spatele, ca să-și așeze hainele.

Un moment mai târziu, amândoi săreau în apă. În loc să-i fie groaznic de frig, adora senzația căderii, felul în care apa o răvășea, de parcă ar fi dormit exact până în clipa în care atingea apa.

Apoi adora și felul în care Piers o trăgea lângă el. Dar nu o lăsa să stea mult acolo.

– O mână pe margine, strigă el. Încearcă să înoți.

Ea respiră adânc și se depărtă de marginea bazinului. Și se scufundă instantaneu.

O ridică și o aduse înapoi pe marginea bazinului.

– Plutește pentru o clipă, apoi dă din brațe, îi ordonă el. Nu uita să dai și din picioare.

Tremura atât de tare, încât nu-și imagina că s-ar putea mișca..., dar reuși. Cât ai zice pește, izbuti să se mențină la suprafață. Se deplasa încet, dar nu se scufunda. Piers rămase lângă ea, urlând instrucțiuni pe care, în mare parte, ea nici nu le putea auzi. Dar până la urmă, prinse ideea, felul în care brațele trebuiau mișcate separat, în sus și în jos, capul întors într-o parte, cum picioarele...

O apucă de picioare cu mâinile acelea pricepute de chirurg și i le ținu întinse ca să-i arate cum să le miște.

Slabă din fire, uită imediat de înot și dori ca el să-și miște mâinile în sus, tot mai sus.

El nu făcu asta.

În cinci minute, reuși să ajungă în celălalt capăt al bazinului. Inima îi bătea repede și nu se putea opri din râs.

– Te descurci să mergi înapoi la fel? țipă el.

Fără să-i răspundă, se îndepărtă de margine și începu lupta cu apa, făcând cale întoarsă. La jumătatea drumului, ochii o usturau, gura îi era plină de apă sărată, și brațele o dureau.

Un val îi trecu peste cap, iar ea ezită, îndeajuns încât să se scufunde.

Brațul lui Piers o prinse de mijloc.

– Destul de bine, îi șopti la ureche. Haide!

O trase pe margine și o lipi de trupul lui. Se încolăci în jurul lui în mod natural, ca un copil de mama sa. Însă felul în care îi simțea corpul puternic nu avea absolut nimic de-a face cu instinctul matern.

– Îți bate inima foarte repede, observă el. Prea mult efort pentru cineva care nu face altceva decât să danseze.

Nu avea de gând să-i spună adevăratul motiv pentru care inima i-o luase razna. Îl lăsă să o ridice din bazin și nici măcar nu se uită la el cum își luă avânt prin apă, dând la o parte valuri de parcă ar fi fost mici unde în cadă.

Linnet avea senzația că picioarele-i erau de gelatină. Poate că avea dreptate. Găsi teancul de prosoape trimise de Prufrock și se înfășură din nou cu toate.

Chiar că era cazul să-i spună lui Prufrock că aveau nevoie de un prosop în plus, special pentru Piers. Dar, stând pe piatră, își dădu seama că îi făcea plăcere să îi ofere unul încălzit pe trupul ei. Sau două.

Îl făcea să o privească. O făcea să se simtă vie, de parcă îi cânta sângele în vene.

Desigur, așa se explica și bucuria mamei sale, când pleca în câte-o vizită confidențială. O făcea să se simtă vie, probabil. Biata mama!

Linnet se întoarse pe o parte în cuibul ei de prosoape, amintindu-și de râsul mamei. Trebuie să fi fost dependentă de genul de senzație pe care o avea ea lângă Piers. La fel de clară ca și dependența de opiu a tatălui lui Piers.

La fel de simplu.

Și Piers avea dreptate, niciodată nu o iertase cu adevărat pe mama ei pentru faptul că voia să fie cu bărbați străini mai mult decât voia să fie cu propria-i fiică. Îndeajuns de mult încât, într-o noapte plecase să se întâlnească cu un bărbat necunoscut – niciodată nu aflaseră cine era –

și murise când caleașca ei se lovise de niște bolovani căzuți pe drum.

„Eu n-aș face asta niciodată, gândi Linnet. Eu nu aș... dar asta nu înseamnă că nu pot să o înțeleg." Mai ales atunci când atingerea lui Piers îi săgeta foc prin vene.

Undeva în jurul inimii ei, un gol la fel de rece ca apa dispăru.

– Te iubesc, șopti Linnet, spunând vântului, pietrei, mirosului de pește și de mare și amintirii mamei ei.

Piers apăru cu apa rece curgând de pe el.

– Ai de gând să-mi dai și mie un prosop? Asta pe lângă faptul că eu sunt cu mult mai mare decât tine.

Ea își dădu jos prosopul din cap și i-l dădu.

– Mai am nevoie de unul, spuse el, frecându-și părul.

Ea i-l dădu pe cel din jurul picioarelor.

– Știi câți oameni au boli care le cauzează pierderea degetelor? Aș mai vrea un prosop.

Linnet clipi surprinsă.

– Degetele mele sunt la locul lor.

Era ceva jucăuș în ochii lui, ceva primitiv, care îi făcu întregul corp să tremure. Instantaneu. Se simți ca o sclavă a unui rajah, lipsită de coloană și de voință.

– Încă un prosop, ceru el.

Se mișcă încet, trăgând colțul prosopului de pe umerii ei, rulându-l puțin într-o parte, desfăcându-l ca pe un cadou. Nu trebuia să se uite în jos ca să știe că sfârcurile îi ieșeau la iveală pe sub cămașa udă. Nu era nevoie să se uite în sus ca să știe că el devora priveliștea.

Aruncă prosopul înspre el și se întinse, cu brațele deasupra capului. Piers se ștergea și o sorbea din priviri, fără vreo urmă de regret sau de bun-simț.

– *Tu*, spuse el într-un final, legându-și prosopul în jurul taliei, ești...

Privirile lui țâșniră în sus.

– Drăcia dracului!

capitolul 17

Linnet se ridică în capul oaselor și-și îndreptă privirea spre Piers, apoi spre orizontul pe care el îl scruta. Spre ei se îndrepta o masă de întuneric, de parcă noaptea se lăsase din senin, căzuse peste mare și era...

Piers o trase în picioare, întinzându-și cealaltă mână spre baston. Apoi îi slobozi mâna.

– Fugi! Fugi la castel cât poți de repede.

Tânăra aruncă o privire peste umăr. Norul negru, învolburat, se îndrepta spre ei cu repeziciune. Dar, lucru ciudat, cerul era încă albastru în partea opusă, iar soarele încă strălucea.

Piers ajunsese deja pe potecă.

– Linnet! zbieră el, fără să privească în urmă. Fugi, netoato!

Țâșni pe urmele lui. Bărbatul dinaintea ei înainta cu neașteptată iuțeală, într-un fel de fugă pe trei picioare, cercetând terenul cu luare-aminte înainte să-și sprijine bastonul de pietre. Odată ce-l ajunsese din urmă, își întoarse capul din nou.

Norul avea mai degrabă o nuanță verde-albăstruie și parcă era însuflețit. Teama fu înlocuită de fascinație. Își reluă fuga după Piers.

– Ce e? Ce e chestia asta? întrebă ea.

– Vremea, veni din scurt răspunsul lui. Nenorocita asta de vreme galeză. Nu vrei cumva să fugi, te rog?

– N-am de gând să te las în urmă, spuse ea.

Un vânt se desprinse din nor și-i ajunse din urmă, luându-i cuvintele din gură.

Încă o privire peste umăr o convinse pe Linnet că nu vor avea timp să ajungă la castel. Orice ar fi fost în norul

acela, înghițea albastrul oceanului, îndreptându-se spre coastă precum o fiară turbată. Și totuși, în chip straniu, soarele încă strălucea pe cer chiar deasupra lor.

Piers înainta încă și mai rapid. Se împinse în piciorul său stâng, lăsând să se întrevadă forța ce sălășluia în el.

– Spre postul de gardă, strigă el, cuvintele abia auzindu-i-se în vuietul vântului.

Aproape că ajunseseră la cotitura de pe cărare dincolo de care se înălța micuța clădire.

Vântul îi împingea de la spate, iar Linnet simți dintr-odată ploaia rece înțepându-i umerii și spatele precum zeci de ace.

Cu un efort greu de imaginat, Piers grăbi pasul și o luă înainte. Ajunse la ușă, o deschise cu putere și o apucă de braț pe Linnet, care venea în urmă gâfâind, trăgând-o cu o asemenea tărie, încât picioarele i se desprinseră de pe pământ pentru o clipă.

Trânti ușa după ei.

O secundă, ochii lor se întâlniră în penumbra încăperii. Apoi, ca într-o salvă de împușcături, ușa de lemn s-a încovoiat sub rafalele într-atât de puternice, încât cadrul ușii tremura vizibil.

– Dumnezeule, șopti Linnet. Ce-i asta?

– Grindină, o lămuri Piers, întorcându-se și șchiopătând spre interiorul încăperii. De-aia ținem întotdeauna obloanele trase în casa asta.

Se opri, ciulind urechea.

– Cam de mărimea unor mingi de tenis, din ce aud.

– Nu am mai auzit așa ceva, exclamă Linnet.

Privea încremenită la ușa care se zgâlțâia ca și cum sute de pumni se năpusteau spre ea de afară, ca și cum niște săteni furioși, cu furci și coase, căutau să pătrundă înăuntru.

– Dar sigur ai auzit de celebra vreme galeză, nu? Se oprește în două, trei ore, presupun eu. Camerista ta știe că ai plecat să înoți?

Tânăra confirmă.

– Prufrock are să-i spună să nu-și facă griji. Lucrurile astea se întâmplă îndeajuns de des, așa că i-am poruncit să nu trimită pe nimeni să mă caute. Pacienții mei vor fi nevoiți să suporte îngrijirile gingașe ale lui Sébastien.

– Îl ajută și bobocii tăi, rosti Linnet, peste rafalele necontenite, în timp ce vântul așternea o pătură de grindină deasupra casei.

Fata se trezi că tremura, din pricina fricii și a frigului.

– Știi cumva dacă găsesc pe-aici niște haine de schimb sau o pătură? întrebă ea clănțănind din dinți.

Piers se întoarse și-i aruncă o privire disprețuitoare.

– Ți-ai uitat prosoapele, cumva?

– Înghet aici, suspină Linnet, cuprinzându-se cu brațele. Cum rămâne cu păturile?

Bărbatul îndreptă bastonul spre o ușiță la stânga șemineului.

– Fă un foc. Te rog.

– Precum îmi poruncești, i-o întoarse el.

Însă puse bastonul la o parte și luă un amnar de pe șemineu. Din fericire, în vatră se găseau deja cărbuni și câțiva bușteni.

Linnet deschise ușa și descoperi un mic dormitor. Nu era acolo decât un pat mare, lângă o fereastră ce dădea spre uscat, așa că obloanele nu erau izbite de grindină.

Găsi un șifonier în spatele ușii. Deschise ușile. Pe rafturi nu era nimic altceva în afară de o bucată de pânză ghemuită într-un colț. O scoase afară cu degetele tremurându-i de frig și observă că era o cămașă de bărbat. Nu era de mătase fină, genul de cămașă pe care ar fi purtat-o Piers. Era o țesătură nepretențioasă, din in.

O mirosi cu precauție și, spre ușurarea ei, descoperi că era curată, deși puțin șifonată. Scăpă într-o clipită de cămașa ei udă, pe care parcă se depuseseră sloiuri de gheață. Totuși, era încă udă leoarcă, așa că scoase capul pe ușă.

–Piers, pot să folosesc...

Doar ca să întâlnească o priveliște la care nu se aștepta. Piers Yelverton, duce de Marchant, era gol pușcă. Stătea pe vine, înaintea șemineului, lovind amnarul de o piatră.

–Prosopul tău?

–L-a luat vântul.

–Ți-a luat și slipul?

–Trebuie să fi uitat să-l iau pe mine. Sunt obișnuit să înot gol.

Își ridică ochii spre ea, ochi calzi precum un coniac franțuzesc. Simți căldura alunecându-i pe gât, spre sâni, spre stomac, mai jos, ca și cum ar fi băut acel coniac. Nu-și putea dezlipi privirile de pe trupul lui, de pe mușchii dăltuiți pe picioare, spate, umeri.

–Vrei să mă ridic ca să nu ratezi nimic?

Glasul lui părea amuzat, însă în el se ghicea ceva animalic, adânc masculin și primejdios.

Întregul trup al lui Linnet răspunse la chemare. Licărirea blândă, căldura de coniac se preschimbară într-o văpaie disperată ce i se aduna înspre picioare.

–Nu! răspunse cu glas sugrumat. Dacă n-ai prosop.., las-o baltă.

Îl văzu că dă să se ridice și se retrase instinctiv în cameră, închizând ușa după ea.

Simțea atingerea aspră a lemnului pe spate și pe fese. „Sunt goală, se gândi ea. Sunt goală și sub același acoperiș cu un bărbat gol și am nevoie să..."

Linnet trase cămașa pe ea în nici două secunde. Abia dacă-i acoperea genunchii, ceea ce era cât se poate de scandalos. Țesătura groasă îi ascundea trupul îndeajuns de bine, deși nasturii erau gata-gata să se descheie din pricina sânilor. Părea croită pentru un bărbat cu piept zvelt, ceea ce îi rezolva dilema dacă să-i dea lui Piers singura haină pe care o aveau la dispoziție. Pieptul lui numai zvelt nu era.

Se întoarse spre pat. Era acoperit cu o pătură aspră. O trase la o parte și sub ea găsi un cearșaf șifonat. Era îndeajuns să acopere trupul masiv al bărbatului din cealaltă cameră, iar asta era tot ce conta.

Trase cearșaful de pe pat, deschise ușa și îl aruncă peste prag fără să se uite. Vocea lui Piers se auzi clar prin ușa de lemn, în pofida vântului.

–Ce-i cu asta?

–Pune-o pe tine, strigă ea.

–Nu-i nevoie.

–Ba, e foarte nevoie.

Clanța se mișcă sub mâna ei.

–Și nu intra aici fără să porți cearșaful ăla.

Ușa se deschise, împingând-o în spate.

–Am găsit o față de masă.

Într-adevăr, avea o bucată de pânză albastră legată în jurul mijlocului.

–Cearșaful ar fi de preferat, rosti Linnet, cu ochii alunecând instinctiv pe pieptul lat al lui Piers. Privi mai jos și icni.

–Asta-i cu totul indecent!

Fața de masă era înnodată în chip oarecum nepăsător deasupra șoldului drept și abia dacă acoperea... chestia aceea.

–Nu poți să porți așa ceva!

–Păi, nu pot purta cearșaful. Doar dacă ești dispusă să dormi direct pe pătură. Arată de parcă are mai mulți purici decât are Rufus, adăugă el cu un surâs straniu jucându-i pe buze.

Linnet privi oripilată spre pat.

–Eu nu mă așez acolo.

–Nu avem alt loc în care să ne așezăm. E o lipsă nejustificată de mobilă în casă. Bănuiesc că a fost împrumutată de vecini. Foarte chibzuiți, galezii ăștia. Aparent, s-au gândit că o casă nu are nevoie de scaune sau de o masă,

de vreme ce nimeni nu locuiește în ea. Avem noroc că au lăsat patul.

Linnet aruncă o privire pe lângă umărul lui Piers și se convinse că în camera din față nu se găsea nimic în afară de un bufet masiv. Se uită din nou la pat.

–Din câte am înțeles, puricii nu pot trăi fără sânge mai mult de câteva săptămâni, rosti Piers, aruncând cearșaful pe pat. Poți să-l întinzi din nou? Piciorul meu n-a suportat prea bine țopăiala la deal, așa că fie am să mă așez undeva, fie am să mă prăbușesc. Aș face-o eu însumi, dar pe moment bastonul e singurul lucru care mă ține drept.

Linnet se îndreptă spre pat și începu să îndese marginile cearșafului pe toate părțile.

–E mai greu decât pare, spuse ea încercând în zadar să facă conversație, nu cumva să fie tentată să se uite la Piers din nou.

–Ar trebui oare să plătesc cameristele în plus, ca să facă patul?

Părea plictisit.

Linnet se dădu bătută la capătul de jos al patului. Probabil că băgase prea mult din cearșaf la capătul de sus, căci nu stătea nicicum.

–Ia loc, spuse ea, făcând un gest spre pat.

Piers se așeză, gemând.

–E mai bine? întrebă ea.

După un moment, se așeză și ea la capătul patului, lăsându-i la dispoziție destul spațiu. Oricât de necuviincios ar fi fost, nu putea să rămână în picioare pe întreaga durată a furtunii.

Piers își înfipse degetele în piciorul drept, masându-l cu putere.

–Orice e mai bine decât să stau pe el după o asemenea fugă, spuse el fără să-și ridice privirea.

–E așa de mult timp?

–Aproape de când mă știu.

–De ce nu se vindecă?

Bărbatul clătină din cap.

–Nu voi ști până când nu-mi fac o autopsie... Glumă proastă, știu. Cred că mușchiul a murit, înăuntru. Am avut pacienți care au suferit moartea unui mușchi în urma unui accident traumatic. În unele cazuri, durerea trece. În altele... nu.

–Nu e nici o șansă?

Îi privi degetele pentru o clipă.

–Nu ai nici măcar o cicatrice, din câte văd.

Își întoarse piciorul puțin spre exterior, iar ea tresări la vederea unei cicatrici urâte, care se întindea ca dinții unui ferăstrău, din partea de sus a coapsei până dincolo de genunchi.

–Cum ai supraviețuit?

–Probabil că nu ar fi trebuit, rosti el cu un calm neomenesc. În primul rând, din pricina enormului risc de infecție. Dar sunt un ticălos dur.

Într-un târziu, o privi și rânji la ea. Linnet nu-i putu răspunde cu un zâmbet. Era cutremurată de teribila durere ce se ascundea în spatele acelei cicatrici imense. Fără să gândească, întinse mâna și-și plimbă degetele pe pielea zbârcită.

–Te doare cicatricea în sine sau numai mușchii piciorului?

Piers nu-i răspunse, așa că privi spre el, găsindu-l cu ochii ațintiți spre degetele ei.

–Cred că ești prima femeie care m-a atins acolo, rosti el încet.

Pe chipul său nu se citea nici o emoție.

–Ce gând ciudat, adăugă el.

Evident că nici o femeie nu-l atinsese acolo, având în vedere condiția lui. Degetele ei păreau palide, lăptoase, în contrast cu peticul întunecat de piele. Linnet își dădu dintr-odată seama că pusese mâna pe coapsa interioară a unui bărbat, atât de aproape de...

Își trase brusc mâna.

–Mi-a plăcut, rosti Piers cu glas gutural.

Linnet se simți atât de stânjenită, încât obrajii îi erau, probabil, roșii ca racul. Aruncă o privire spre chipul lui. Recunoștea deja expresia aceea. Dorință. Trase adânc aer în piept.

–Am vrut doar să...

Se fâstâci. Părea că abia se stăpânea să nu izbucnească în râs, nemernicul.

–Încercam doar să arăt compasiune pentru starea ta.

Piers se rezemă cu spatele de tăblia patului și își duse brațele după cap. Ceea ce făcu să se miște întru câtva fața de masă, nu putu ea să nu observe. Nu părea să-l cuprindă prea bine.

–Nu am permis nici unei femei să-mi mângâie acea parte a piciorului.

–Desigur. Înțeleg foarte bine, încuviință Linnet.

Mâinile îi erau încleștate în poală, însă buricele degetelor încă o gâdilau de la atingerea pielii lui.

–Deși mi-a plăcut. Poate că ar trebui să-mi găsesc o domniță numai pentru asta. Ce crezi? Am putea s-o găzduim în aripa de vest, cu Gavan și cu pacienții pe moarte, dar care nu sunt infecțioși.

Linnet se sprijini cu spatele de stâlpul patului. Vaierul vântului în jurul casei îi dădea impresia că sunt singurii oameni rămași în întreaga lume.

–De ce? întrebă ea din pură curiozitate. Doar pentru ca doamna aceea să-ți maseze cicatricea din când în când?

–În nici un caz o doamnă, obiectă Piers. Asta-i ideea.

Ochii îi erau plini de voioșie. Voioșie și... altceva.

Doar dorință, își spuse Linnet. Dorință, pur și simplu. Își ridică picioarele și le ghemui într-o parte. Îi urmărea fiecare mișcare cu privirea.

–Ce-ar putea o asemenea femeie să facă pentru tine, iar o doamnă nu ar putea face?

–Doamnele vin cu prea multe complicații, rosti el, mișcându-se în așa fel încât piciorul său întins îi atinse tălpile lui Linnet.

–Complicații precum căsătoria? întrebă ea, mândrindu-se în sinea ei că nu avusese nici o reacție la atingerea lui.

–Printre altele, încuviință el. Precum ar fi să trăiești cu aceeași femeie pentru mult prea mulți ani. Nu-mi spune că nu te-ai gândit la neajunsurile unei asemenea situații.

Se gândise. Nimeni nu putea flirta cu un prinț pentru două luni fără a încerca să-și închipuie cum ar fi să-i vadă fața de cealaltă parte a mesei la micul dejun pentru tot restul zilelor. Iar dacă prințul în cauză era Augustus, îi era greu să evite senzația de cufundare care însoțea o asemenea viziune.

–Te-ai gândit, râse el. Nu sunt singurul lup singuratic.

–Ba ești! clătină ea din cap. Eu vreau să mă căsătoresc. Vreau să mă și îndrăgostesc, deși realizez că cele două nu sunt neapărat compatibile.

Piers pufni.

–Ești o romantică incurabilă, cu toate că nu prea pari să te sinchisești la gândul unui eventual adulter.

–Am citit prea multe romane siropoase pentru a fi altfel.

–Romanele nu au nici în clin, nici în mânecă cu viața adevărată.

–Sunt preferabile vieții, grăi Linnet. E foarte plăcut să vezi că oamenii răi primesc pedepsele ce li se cuvin.

–De ce nu te așezi lângă mine? Stâlpul acela nu pare prea confortabil, pe când tăblia patului e un spătar destul de bun.

Ce-i drept, nu era deloc confortabil. Dar... Îl cercetă bănuitoare.

–Furtuna nu se potolește prea curând, remarcă el. Suntem blocați aici pentru cel puțin câteva ore. Pe deasupra,

există câteva goluri în cunoașterea ta asupra vieții adevărate pe care am putea să le discutăm. Întotdeauna am vrut să sporovăiesc cu o femeie adulteră. Până să ajungă la mine, sunt de obicei ciuruite de sifilis și nu prea au chef să bârfească despre trecutul lor picant.

–Nu sunt adulteră, având în vedere că nici măcar nu sunt măritată. Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, s-ar cuveni să-ți atrag atenția că, în viața adevărată, aș fi compromisă de furtuna asta și că ar trebui să ne căsătorim, rosti ea, îndreptându-se spre căpătâiul patului și așezându-se lângă el.

–Nu renunța la speranță, o consolă Piers amical. Încă poți pune mâna pe un ducat. Doar că nu pe ducatul meu, de vreme ce nimeni din Wales nu dă două parale pe ce facem noi doi. Tatăl meu e, probabil, în castel, rugându-se pentru un miracol. Al tău e în Londra, gândindu-se că ești contesă, pe cale să devii ducesă.

–La ce miracol se așteaptă tatăl tău? întrebă Linnet.

–Ei, ca trecutul să nu se fi întâmplat vreodată. Ca mama să-l ierte. Ca leziunea mea să dispară.

–E foarte trist.

–N-are nepoți. Foarte dezamăgitor.

Linnet îl înghionti.

–Nu fi atât de urâcios. Știi la fel de bine ca mine că tatăl tău nu e un monstru. E stupid din partea ta să tot pretinzi că e.

–Sper că n-ai de gând să-mi spui că sunt pueril.

–Nu te deranjează să fii pueril, observă ea. Dar cred că ți-ar displăcea să afli că ești un idiot. Ești prea atent ca să nu-i bagi de seamă suferința.

–Ei bine, dacă o spui astfel...

–Suferă pentru că vă iubește – pe tine și pe mama ta.

–Observ că nu mai ai subiecte de conversație, rosti Piers neașteptat de calm.

–O să-i dau un pupic bătrânului nemernic, ce zici de asta?

Se întoarse spre el și-i zâmbi.

–Nu! protestă el, cutremurându-se și acoperindu-și fața cu brațul. Nu încerca să-mi otrăvești voința cu grimasa aia a ta. Aristotel credea în liberul-arbitru, și eu la fel!

Linnet izbucni în râs și îi trase brațul de pe chip.

–Uite.

Lăsă zâmbetul să i se răspândească pe întreaga față.

–Oare acum te am la degetul mic?

–Vai, n-a funcționat de data asta, spuse el batjocoritor. Poate că-ți pierzi îndemânarea.

Cu o mișcare rapidă, se răsuci deasupra ei.

Linnet fu uimită. Dintr-odată, se găsi întinsă pe spate, cu mâinile prinse deasupra capului.

–Mai zâmbește-mi o dată, să vedem dacă farmecele tale își fac încet-încet efectul sau dacă sunt imun la ele.

Cuvintele îi erau zeflemitoare, dar îndărătul lor se ascundea o dezmierdare, o dezmierdare aspră, insolentă.

Ea îi zâmbi. Însă nu era zâmbetul folosit pentru portretele de familie. Venea din alt loc, dintr-un ungher înfometat, pătimaș, sălbatic.

–Iisuse, făcu el. Cred că...

Simțea fiecare centimetru al trupului său musculos pe al ei.

–Ești la cheremul meu?

–Nu tocmai. Dar, pe toți dracii... ești bună.

Linnet deschise gura și-și trecu delicat limba peste buza de jos. Îi simțea răsuflarea adâncă, tremurătoare.

–Vreau să te sărut.

–Iar eu aș vrea să-ți sărut piciorul, răspunse ea, întrebându-se dacă o luase oare razna.

–Tu...

–Da?

–Ai face orice doar ca să câștigi, nu-i așa?

–Sunt foarte competitivă. Credeai că ești singurul? râse ea.

– Dumnezeule! mormăi el și într-un târziu își coborî capul spre ea.

O urmă de sare din apa mării îi stăruise pe buze. Iar sărutul conținea chintesența lui Piers: aspru și capricios, fără un dram de blândețe. Linnet se simțea din nou ca o sclavă căzută la picioarele stăpânului. Nu, nu la picioarele sale, de vreme ce întregul ei trup fremăta sub greutatea lui.

Întinsă sub stăpânul ei, supunându-se...

– Iisuse, oftă Piers, ridicându-și gura și cercetând-o din priviri. De ce am impresia că fac dragoste cu o păpușă de cârpe? Ieri păreai că știi să săruți.

Linnet își eliberă mâinile din strânsoarea lui și îi împresură gâtul.

– Nu facem dragoste.

– Da, sigur. Hai să ne întoarcem la observația mea inițială, fără să mai vorbim despre dragoste. De ce oare îmi bat capul să sărut o fleșcăită...

Ea își înăbuși un mormăit.

– Piers, mai taci din gură.

Într-o clipă electrizantă, ochii li se întâlniră. Apoi, ochii lui se întunecară, iar gura lui o găsi din nou pe-a ei.

Se descotorosi de fanteziile în care juca rol de sclavă și se concentră, în schimb, asupra gustului lui: arzător și masculin. Pe senzația pe care i-o evoca trupul solid de deasupra ei. Pe felul în care el o devora, pe felul în care ea îi răspundea la sărutări.

Sărutările îi făceau corpul să se topească sub al lui, își plimba mâinile pe spatele lui, urmând contururile mușchilor, al spatelui ce se curba spre mijlocul lui, oprindu-se la fața de masă.

Bărbatul își împingea genunchiul între coapsele ei, iar cămașa – ce se întâmplase cu cămașa? Trebuie că a...

Piers se eliberă din temnița gurii ei, iar buzele-i lăsară dezmierdări dogoritoare pe conturul obrazului.

Linnet căuta pierdută spre tavan, cu simțurile inundate de atingerea și de mirosul său. Simțea cămașa ridicându-se încă și mai mult, iar odată cu ea, atingerea pielii lui.

Capul lui coborî spre sânii ei și un geamăt se înălță din pieptul ei.

– La naiba, Linnet, ai cei mai grozavi sâni pe care i-am...

Nu mai înțelese ce urmă, căci Piers îi ținea sânul în palmă și-și puse gura pe sfârc. O învălui o senzație nemaipomenită, îmbătătoare și... Îi sugea sfârcul. Linnet suspină. Sau poate că țipase. Sau poate că fusese prea aspru pentru a fi un țipăt. Nu ar trebui să scoată asemenea sunete, ar trebui...

– Oprește-te, rosti el, ridicându-și capul și pironind-o cu privirea.

– Nu te opri, aproape că cerși ea.

– Iarăși ai început să gândești rațional. Și din nou ești rigidă.

– Nu.

Își trecu degetele peste pieptul său, întocmai precum își închipuise, peste mușchii lați și pe sfârcurile arămii.

– Ești frumos.

– Și tu ești țicnită dacă crezi asta, i-o trânti el.

Îi alintă unul dintre sfârcuri, la care el răspunse cu un geamăt. Mai făcu o dată la fel, mai ferm. Piers își dădu capul pe spate, lăsându-i ei loc să alunece sub el și să-și înlocuiască degetele cu gura.

Îl simțea fremătând, așa că încercă una-alta... lins, chiar și o mică mușcătură. Orice făcea trupul de deasupra ei să palpite. Jumătate din atenție era îndreptată asupra lui, cealaltă asupra senzației date de mișcările ritmice ale bazinului.

– De-ajuns, spuse el, rostogolindu-se pe spate și luând-o după el.

– Piciorul tău! Îmi pare rău, suspină ea.

Piers își împinse genunchiul între coapsele ei. Cuvintele i se prăbușiră pe limbă. Fiecare senzație din trupul ei ducea spre dulcele lăcaș dintre picioarele ei.

–Dumnezeule, gemu ea. Te rog...

Îl auzi chicotind înfundat, căci buzele îi erau din nou ocupate cu sfârcul ei, lingând, gustând, ospătându-se. Apoi se deplasară la celălalt sfârc, sugându-l până ce femeia fremăta pe genunchiul lui, scâncind pierdută. Îl apucă de umeri, cu ochii închiși.

–Mai vrei? întrebă el, cu glas jos și răgușit.

Îi frecă sfârcul cu degetul mare, iar ea scoase un geamăt prelung.

–Cred că te pot face să ai orgasm doar cu atât.

Linnet îi distinse tonul detașat, de medic și înțelese ce avea de gând. Se aplecă și-l mușcă de buză.

–Iarăși te comporți ca un idiot.

–De ce?

Mâinile se jucau cu sânii ei, stârnindu-i fiori.

–Observam, suspină ea. O faci când nu te simți în largul tău.

–Ha! Sunt foarte în largul meu. Ca să nu mai spun de-al tău.

Mâna îi alunecă pe abdomenul ei până între picioare. O împinse nițel în spate.

–Deși cred că-ți pot spori confortul în mare măsură.

Linnet căscă gura, dar nu scoase un sunet. Tremura din fiecare fibră a ființei ei.

–Mai ales dacă te pun pe spate, rosti el, întorcând-o de parcă era o clătită. Mai ales dacă te sărut aici – își puse gura pe sânul ei – în timp ce te ating *aici*.

Degetele-i pătrunseră între picioare, tachinând, dezmierdând.

Linnet nu-și dădea seama dacă-i cerceta reacțiile. Abia observă când gura lui îi părăsi sânul și își făcu drum spre stomac. Mâna aceea îi pricinuia reacții spasmodice,

șoldurile grăbindu-se să întâlnească atingerea degetelor, gemete ascuțite luându-și zborul de pe buzele ei.

Tocmai în acel moment, el îi despărți picioarele mai mult.

Îl urmări năucită cum își duce capul între picioarele ei.

–Ce faci? țipă ea, încercând să se tragă înapoi. Asta-i... ce... oprește-te!

Prea târziu. Buzele lui se năpustiră asupra dulcelui contur al coapsei ei interioare, pe care limba lui îl urmări cu delicatețe, din ce în ce mai aproape.

–Miroși așa de bine, spuse el visător. Esență de Linnet cu un strop de ocean. Și ai un gust...

Ea suspină.

–Precum cea mai dulce miere.

Se concentră din nou la ce făcea mai înainte. Îi ridică genunchii, iar limba lui o luă în stăpânire, o confiscă, o aruncă în foc.

Își bălăbănea capul dintr-o parte în alta, împotrivindu-i-se, țipând încontinuu, cu fiecare mângâiere.

Un deget pătrunse în interiorul ei, iar ea cedă, țipând atât de tare, încât auzi doar sunetul propriei ei plăceri, mai aprig decât vântul. Apoi auzi din nou vântul, dar și șoaptele lui Piers, care o săruta cu blândețe.

–Of, câtă delicatețe, aproape că fredonă el. Totul e perfect în cel mai mic detaliu.

–Mă examinezi! strigă ea, reușind să-și ridice capul de pe pernă ca să vadă ce face.

Se uită la ea, cu diavolul jucându-i în privire.

–Examinez cea mai rozalie – îi mai depuse un sărut, făcând-o să se înfioare –, mai dulce – încă un sărut – și mai încântătoare parte a lui Linnet.

capitolul 18

Linnet se trase înapoi, sprijinindu-se de tăblia patului. Imediat ce Piers îi dădu drumul la picioare, își trase genunchii la piept, încercând, din reflex, să-și acopere cele mai intime părți.

Abia îi venea să creadă că permisese să se întâmple așa ceva. Stomacul i se strânse de jenă.

–Ai făcut un lucru foarte indecent, declară ea, aruncând asupra lui o parte din vină. Sunt sigură că oamenii nu... unde ai învățat așa ceva?

–De unde știi tu ce fac sau nu fac oamenii?

Piers se întoarse într-o rână și-și sprijini capul pe mână.

–Ca doctor, pot să-ți spun că fac tot felul de chestii pe care tu sau eu nu le-am încercat încă. Te-a instruit cineva, vreodată, în legătură cu ce e decent sau indecent într-un dormitor?

Linnet clătină din cap.

–Mă gândeam eu, spuse el cu satisfacție. Având în vedere lacunele evidente din educația ta.

–Ce vrei să spui?

Împotriva oricărei rațiuni, trupul ei încă fremăta.

–Știi ce tocmai ți s-a întâmplat?

Un hohot de râs îi ieși din gură înainte să-l poată opri.

–O să iau asta drept un da, spuse el. Ei bine, prima regulă este că nimic nu e indecent între iubiți.

–Vorbești de parcă i-ai instrui pe boboci, protestă ea. Te-am auzit asaltându-i cu întrebări care erau menite să-i atragă în capcană.

–Crede-mă, niciodată nu m-aș gândi să le dau lecții în probleme intime. În primul rând, au mai mult păr pe piept decât îmi place mie.

Linnet își înfășură brațele în jurul genunchilor.

–Ești absurd.

–Nu mai absurd decât faptul că tu ești o tânără femeie care n-are habar despre sistemul reproducător.

Nu-l putea contrazice aici.

–Probabil că mama ta a murit înainte să-ți explice chestiile de bază.

–Știu chestiile de bază, protestă ea.

–A, da? Atunci de ce credeai că bărbaților nu li se scoală? Cum ar merge asta? Ca și cum ai umple un cârnat?

–O eroare minoră, spuse ea, cu ochii ațintiți asupra părții cu pricina. Fața de masă se desprinsese de mult. Evident că mama vorbea metaforic.

–Asta e o erecție, spuse el, trecându-și mâna pe întreaga ei lungime. Și, apropo, nu sunt neputincios, după cum ar fi trebuit să-ți dai seama când s-a sculat în loc să se culce.

Linnet simți un nod în gât. Ar fi vrut să-l atingă în felul acela cu mâinile ei.

–Un bărbat are erecție doar când vrea să fie în pat cu o femeie. Dacă nu, i se culcă.

–Aha. Deci mama a avut dreptate. Poți s-o faci pe a ta să se culce, să văd cum arată?

–Nu. Imposibil.

–Nu o poți controla?

–Nu în momentul de față și, spre surpriza mea, rareori când ești prin apropiere.

Linnet se simți mai bine auzind asta.

–În caz că te întrebi, nu sunt virgin. Nu că aș susține că am făcut dragoste cu o femeie. Am fost cu una sau două, sau cu mai multe. Dar tu ești, evident, virgină și una foarte neinformată. De ce nu-mi spui care crezi că-s principiile de bază, iar eu îți voi corecta presupunerile eronate, o provocă el.

–Ca să zbieri la mine cum faci cu bobocii când fac o presupunere greșită?

–Nu. Vrei să trecem peste teorie și să ajungem direct la practică? Mă ating.

Instinctiv, ochii ei se întoarseră la mâna lui și la ce făcea.

–Aș vrea să-mi dai o mână de ajutor.

–Chiar am crezut că ești neputincios, șopti ea. Credeam că nu poți face asta.

–Gândește-te bine. Bănuiesc că ai destule cunoștințe, încât să știi exact ce-aș vrea să fac cu ceea ce sunt dotat. Funcționează ca unsă.

Linnet trase adânc aer în piept, fără să-și dezlipească ochii de mâna lui.

–Nu prea cred că se potrivește, spuse ea, mă îndoiesc că poate să intre.

–Eu, unul, nu am nici o îndoială, răspunse el.

–Dar am crezut că, adică, tatăl tău mi-a spus... E adevărat că nu poți avea copii?

–M-ai întrebat o dată, de două ori cum m-am rănit la picior, spuse el, privind-o cu ochi mai întunecați decât cea mai neagră catifea.

–De trei ori, îl corectă ea. Poate de patru.

–Într-o zi, tatăl meu era în stare de euforie din cauza intoxicației cu opium. Am intrat în cameră – aveam șase ani – iar el a crezut că sunt un diavol venit să-i fure sufletul.

–A crezut că *ești* un diavol? La șase ani?

–Bizar, nu? Mulți oameni ar fi de acord cu el acum, dar te asigur că eram destul de frumos la vârsta aceea, fără urmă de sulf. Deși, aparent, eram de dimensiunile unui drăcușor, spre eternul meu regret. Oricum, m-a aruncat în șemineu, protejându-și sufletul în consecință. Ar trebui să mă bucur că e așa un bun creștin.

Linnet suspină, ducându-și mâna la gură.

–Din fericire, nu am luat foc, dar o pereche de suporturi de lemne forjate mi-au imprimat acest minunat memento.

Linnet se așeză lângă el.

–Groaznic. Trebuie să fi fost înspăimântat și în mari dureri. Ce cumplit trebuie să fi fost pentru tine! Pentru amândoi, de fapt.

–Nu-mi aduc aminte prea multe. Doar că am zburat prin aer și că am simțit ceva durere. Dar urmările... mi le amintesc prea bine. Pentru că durerea nu voia să mă lase.

–Așa că mama ta te-a dus în Franța.

–Și apoi în Bavaria. Aveau doctori mai buni acolo. Totuși, nimeni nu înțelegea de ce nu mi se vindecă piciorul. Nu s-a vindecat. Și nici nu se va vindeca. Câtă vreme am fost plecați, tatăl meu a demarat procedurile de divorț. L-a costat un sfert din moștenirea mea să se asigure că soția lui – mama mea – e declarată în mod legal drept adulteră.

–Nu era el însuși. Ca doctor știi asta, spuse Linnet mângâindu-i din nou piciorul. Degetele-i trecură peste pielea devastată.

–Ca fiu..., rosti Piers, clătinând din cap.

–Așa că i-ai spus că ai rămas neputincios! Pentru că e atât de mândru de istoria familiei sale. Știai exact ce-l va durea mai mult decât orice, ideea că el însuși e cauza stingerii viței sale.

–Rostit de gura ta, parcă nu mai pare un plan atât de inteligent.

Și el îi pusese mâna pe picior, înscriindu-i mici cercuri de foc pe coapsă.

–Iau în considerare o eventuală împăcare.

–Ar trebui.

–Prin asta voiam doar să-ți arăt că nu sunt cu adevărat impotent. Iartă-mă dacă nu izbucnesc în lacrimi și nu fug să-l consolez pe tăticu'.

Linnet își îndreptă atenția asupra piciorului lui, mișcându-și degetele de la cicatrice la pielea acoperită cu fire de păr, întinsă peste mușchi. Nu-l privi în față.

–Amândoi am fost de acord să punem capăt logodnei.

Piers încuviință.

–Asta înseamnă că trebuie să te hotărăști ce anume vom face în continuare. Eu nu am nimic de pierdut, pe când virginitatea ta e în pericol.

Tipic pentru Piers. Un alt bărbat ar fi mințit-o sau ar fi ascuns faptul că vrea să se culce cu ea, dar fără să o ia de soție. Nu și Piers.

–Și dacă aș refuza?

Degetele i se întinseră pe mușchii coapsei și ea deja știa că nu ar refuza. Ar putea fi unica ei șansă de a face dragoste cu un bărbat pe care îl dorea într-adevăr. Contele ridică din umeri.

–Ești o femeie inteligentă. Posezi un bun extrem de valoros pe piață, chiar mai valoros datorită frumuseții tale. De ce-ai fi dispusă să mi-l dai mie, pe gratis?

–Vorbești de parcă sunt de vânzare pentru cine licitează mai mult.

Piers nu răspunse.

–Ei bine, poate că am fost un obiect de licitație, dar licitația s-a anulat fiindcă toată lumea crede că nu mai posed acel bun atât de valoros. Dacă ți-l ofer ție, îmi poți garanta că nu va rezulta o sarcină?

– Nu. Casa aceasta nu are toate facilitățile pe care ți le-ai putea dori.

Licărul de amuzament din vocea lui îi trezi un zâmbet în priviri.

–Dacă rămân însărcinată?

–Ne vom căsători.

Linnet încuviință cu sfială.

Piers o trase la pieptul său.

–Cred că trebuie să ne dăm seama exact ce avem de gând să facem.

Își așeză buzele pe ale ei, agresiv și încântător.

–La urma urmei, îl auzi ea câteva minute mai târziu, cu glasul înăbușit fiindcă buzele încă-i alunecau pe piele, dacă se întrevede posibilitatea căsătoriei, trebuie să procedăm cu precauție. Trebuie să ne sfătuim. Să ne asigurăm că nici unul dintre noi nu are vreo umbră de ezitare.

Ea se lipi de el, neinteresată de deliberări și de precauții. Ca într-o beție, se simțea de parcă lichiorul îi curge prin vene, adunându-i-se între coapse.

Voia *mai mult*.

De fapt, singurul lucru de care era interesată era acum lipit de coapsa ei.

Piers încă vorbea, în felul acela sardonic care o enerva. Așa că-și coborî mâna între picioarele lui și-l apucă.

El tăcu imediat. Linnet ținea în palmă ceva cald și neted, pulsând de viață și mult prea mare.

–Mă ții ca pe un castravete de soi pe care vrei să-l culegi, zâmbi Piers.

Dar ceva în vocea lui dădea de știre că nu era atât de plictisit precum părea.

Ea strânse degetele și alunecă apoi cu ele în sus și-n jos, așa cum făcuse și el. Un geamăt frânt ieși dintre buzele bărbatului.

Felul în care pielea lui se mișca era fascinant... degetele i se încleștară din nou. Piers își dădu capul pe spate.

Era în același timp moale și tare, o stranie combinație pe care trupul lui Linnet o înțelese mai bine decât ea.

Își înfășură degetele mai tare și reîncepu să-l mângâie. Atingerea o făcu să se cutremure și, simțind că se sufocă, slobozi un suspin.

Patima o străfulgeră, luându-i răsuflarea.

–Cred că e de-ajuns, șopti ea, dându-i drumul și îmbrățișându-l. Nu am îndoieli.

–*De ajuns?*

Piers hohotea de râs din nou, însă ea era prea ocupată să-i guste gâtul, plimbându-și limba pe mărul lui Adam și aproape accidental atingându-și buzele de-ale lui.

– Haide, spuse Linnet, încercând să-l tragă peste ea.

– N-ar trebui să ne grăbim, șopti el, cu limba plimbându-se pe buzele ei, în vreme ce degetele-i făceau același lucru jos. Ești încă virgină. Ai un mic impediment înăuntru. Trebuie să fi auzit de durerea provocată de pierderea virginității.

Linnet abia îl auzise, într-atât era de captivată de modul în care el o dezmierda. Totuși, ce-și dorea ea nu erau mângâieri sau alintări, nici măcar sărutări. Așa că-l cuprinse hotărâtă de umeri.

– *Acum*, rosti ea sălbatic.

Piers se aplecă peste ea, cu fața încordată, aproape chinuită. Apoi îl simți *acolo*. Se arcui spre el instinctiv.

– Încet, șopti el.

Ea nu voia încet. Simțea o nevoie adâncă de căldură, de iureș și de posedare. Senzația era atât de intensă, că nu-și găsi cuvintele, doar suspină o dată, strângându-i umerii.

El știa... știa cumva la ce se gândește. Mâna-i puternică îi ridică șoldul mai sus, degetele îi mușcară în carne, iar apoi îi șopti printre buclele de păr.

– Ești sigură?

Linnet nu se obosi să-i răspundă, ci doar mormăi ceva la urechea lui, ca și cum și-ar fi pierdut capacitatea de a vorbi.

Aparent știa cum să-i interpreteze semnalele, întrucât se năpusti feroce asupra ei, răsucindu-se din șolduri.

– Te doare? o întrebă un moment mai târziu, cu buzele pe obrazul ei.

Nu era durere. Se simțea lărgită, ocupată, posedată... exaltată. Își arcui șoldurile, îl invită mai adânc.

– Ai putea...

Își pierdu răsuflarea când se urni, cascade arzânde coborându-i pe picioare.

– Mă pot opri, spuse Piers. Aștept să te acomodezi. Trupul tău se va obișnui cu mine, doar acordă-i câteva clipe.

Glasul său era mai gros ca niciodată. Linnet abia îl auzea. Se arcui din nou, încercând să regăsească senzația aceea, focul. Se simțea bine, dar... Îl apucă de umeri.

– Atâta tot? Apoi își dădu seama cum sunaseră vorbele ei. E foarte frumos. Chiar e. Foarte...

Piers îi luă graiul când împinse din șolduri.

Râdea din nou, un râs adânc și gâfâit. Își așezase coatele lângă urechile lui Linnet, care-i simțea freamătul trupului... ea deschise ochii și îl privi iritată.

– Nu cred că se cuvine să râzi.

– Mmm, făcu el, aplecându-se și mușcându-i buza.

Mișcarea lui îi trimise încă un fior, de la mijloc până la vârfurile degetelor. Închise ochii din nou.

– Te simți confortabil? întrebă Piers.

Asta era totul, într-adevăr? Sigur, se simțea confortabil, dar asta nu putea fi totul.

– Destul de confortabil, spuse ea, sărutându-i bărbia.

– Atunci, ar fi cumva cazul să pornesc?

– Să pornești? Unde să pornești?

Îl apucă instinctiv de umeri. Chiar dacă era întru câtva dezamăgită de actul în sine, cu siguranță, nu voia ca el să plece undeva.

– E deja gata?

Piers își îngropă fața în umărul ei, râzând înfundat.

– Nu mai râde de mine! se rățoi Linnet, gândindu-se că poate ar trebui să-l împingă de pe ea înainte să apuce să plece. Așa, i-ar arăta ea!

Își ridică genunchii și-și propti tălpile de pat. Mișcarea bruscă îi trimise unde lichide de plăcere în tot trupul. Respirația lui Piers îi atingea cu asprime urechea. Fără un cuvânt, acesta se îndreptă de spate și îi ridică un genunchi.

–Oh, răsuflă ea, înțelegându-i comanda tăcută și înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui.

Asta îi aduse mai aproape unul de altul, îl împinse cumva mai adânc în ea. Ceea ce îi plăcea. Chiar mai mult, după ce se legănă dintr-o parte în alta, în așa fel încât să se potrivească perfect.

–Ce bine e! Îmi place, spuse ea, sărutându-i bărbia.

–Am să mă pornesc acum, rosti el cu dinții încleștați. Perioada de acomodare pentru virgine s-a sfârșit.

–A, bine, făcu ea, dezamăgită, lăsându-și picioarele să se desfacă din jurul lui.

Fusese atât de bine! Întregul ei trup pulsa.

Piers se dădu înapoi. Sentimentul de pierdere pe care fata îl încercă era agonizant. Carnea ei în mod inconștient se agăță de el, jelind. Dar apoi îl simți cum se împinge din nou în ea. Un suspin își luă zborul de pe buzele ei, iar picioarele îi săriră ca niște arce în jurul șoldurilor lui. Trupul i se cambra, întâlnindu-l pe al lui.

–Ce..., abia îngăimă ea.

El nu-i răspunse. În schimb, se retrase, apoi își împinse iar corpul, din nou și din nou.

Linnet se agățase de el ca scaiul, lăsând plăcerea sălbatică să-i pătrundă în fiecare oscior. Se auzea scâncind, auzea răsuflarea aprigă a lui Piers. Încet-încet, un soi de căldură incandescentă se acumula în trupul ei, făcându-i degetele de la picioare să se îndoaie, iar cele de la mâini să-i străpungă umerii lui Piers.

–Linnet, mormăi el, după care tăcu.

Vocea aceea nu suna deloc a Piers, care se controla tot timpul și era atent la sine însuși, încât îl trase mai aproape, acoperindu-i cu sărutări umerii, bărbia și gâtul.

–Trebuie să...

–Ce e? întrebă ea, trezită brusc din uluială. Fac totul cum trebuie? Ar trebui să fac altceva? Poate să...

–Taci odată, îi șopti la ureche.

Nu era prea frumos din partea lui. Linnet s-ar fi simțit jignită, dar în momentul următor el își coborî mâna între ei, chiar în locul în care se contopeau, și o atinse acolo. O singură alintare blândă cu degetul mare și corpul ei reacționă ca un rug stins cu coniac.

Dădu glas unui țipăt sugrumat. Îl simțea ca pe o febră în sânge, gros, cald și posesiv.

Buzele ei slobozíră un murmur de satisfacție, și el împinse din nou. Linnet vedea stele verzi, de-a dreptul. Ceea ce făcea el cu mâna, combinat cu delicioasa fricțiune, îi făcea trupul să erupă cu febră.

–Piers! țipă ea. Piers!

Acesta renunță la orice urmă de stăpânire de sine, izbindu-se în ea cu atâta tărie încât sunetul patului lovindu-se de perete rivaliza cu cel al grindinei.

Linnet simți căldura mistuindu-i trupul, o plăcere atât de vie și de feroce, cum nu-și putuse imagina. Nu mai auzea, nu mai vedea, ci doar își simțea trupul lichefiindu-se, relaxându-se într-o arșiță delirantă ce-i vuia în sânge.

Auzi vag un muget sufocat, răgușit și animalic. Deschise ochii și văzu capul lui Piers dat pe spate, în vreme ce pulsa în ea o ultimă oară.

Expresia de pe chipul său – de abandon absolut, de nețărmurită plăcere – declanșă încă o cascadă de scântei încinse în trupul ei, făcând-o să freamăte în clipa când Piers scoase un ultim strigăt, parcă unul de victorie.

Apoi se prăbuși peste ea.

capitolul 19

Mai târziu în acea după-amiază

–Lady Bernaise s-a retras din pricina unei dureri de cap; ducele joacă șah cu marchizul, spuse Prufrock, urcând scările înaintea lui Piers. Am izolat un nou pacient într-o cameră. Bobocii sunt cu el.

Piers ridică din sprânceană.

–*Boboci?* Linnet te-a contaminat și pe tine.

Când dorea, Prufrock era capabil să afișeze un chip absolut nevinovat, iar aceasta era una dintre acele ocazii.

–Unde-i asistenta Matilda? întrebă Piers.

–În sufragerie, cu domnișoara Thrynne. După cum ați cerut, revizuiește responsabilitățile domnișoarei Havelock în privința pacienților. Când le-am văzut ultima dată, lucrurile nu păreau să meargă prea bine.

Piers ezită pentru un moment, apoi își alungă problema din minte. Până la urmă, ce mai conta? Imediat după plecarea lui Linnet, putea să-i permită intendentei să se întoarcă la obiceiurile ei. Pacienții tot ar fi murit, fie că aveau sau nu familiile lângă ei, în caz că el și Sébastien nu găseau o cale să-i țină în viață pentru un timp.

Intră în mica încăpere în care obișnuiau să izoleze noii pacienți până stabileau de ce boală suferă. *Dacă* reușeau să stabilească.

Bobocii – drace, împrumuta numele pe care Linnet li-l dăduse – erau adunați în jurul patului, certându-se.

Lovi cu bastonul în tăblia patului și se așternu tăcerea.

–Bitts, cine e pacientul nostru?

Bitts își îndreptă umerii.

–Domnul Juggs e un cârciumar în vârstă de șaizeci și opt de ani, din Londra.

–Șaizeci și opt? întrebă Piers, dându-l pe Kibbles la o parte, ca să-l cerceteze el însuși pe omul cu pricina. Se pare că ți-a mers bine la cârciumă; lasă câteva beri și pentru noi, ceilalți. De ce nu pui cepul la butoi și să te odihnești în pace?

Pacientul era dolofan și lipsit de orice urmă de păr, în afară de sprâncenele atât de stufoase, încât păreau două jivine gata să-i sară de pe față.

–Ei, gargară! rosti el cu un splendid accent cockney. Taică-meu a trăit pân' la nouășdoi și doar n-oi avea io plapumă de țărână mai degrabă decât el. Dacă ești așa de bun cum merge vorba.

–Ei bine, nu sunt. Bitts, simptomele?

–Nu aude.

–Prostii. Nu m-a făcut „plin de gargară“ mai înainte? Sper să-mi aud și un „Scutește-mă!“ Ai fost în Marină, Juggs?

–Doișpe ani caporal în regimentul 14 de cavalerie ușoară. N-aud tot timpul. O dată aud numa' bine, dup-aia se duce.

–Te-ajunge bătrânețea din urmă, spuse Piers. Luați-l din pat și puneți pe altcineva în el.

–La fel cu vederea. Se stinge încet, da' se-ntoarce ea, adăugă Juggs.

–Nu-i bătrânețea. Bitts, ce părere ai?

–Plămânii îi par sănătoși. Am folosit metoda acustică pe care o practicăm în ultimul timp. Are forță în membre și reflexele sunt normale.

–Voi doi, ceva de adăugat? îi întrebă Piers pe Penders și pe Kibbles.

–Și-a pierdut vederea de trei ori, răspunse Kibbles. Când a asistat la vizita regelui Norvegiei în Londra, la a șaizecea aniversare a soției sale și la o paradă militară. Ocaziile par să fie conectate cumva cu boala.

– Măi, măi, făcu Piers. Te-ai însurat cu o femeie mai tânără. Hoț de legănașe.

– Numa' cu opt ani, se apără Juggs.

– Ce diagnostic îi pui? îl întrebă Piers pe Kibbles.

– Bazându-mă pe cele trei ocazii în cauză, surescitare ducând la puls prea rapid.

– Și de când pulsul rapid cauzează pierderea vederii? se amestecă Penders. Cred că i s-a oprit inima.

– Un atac de cord nu cauzează pierderea vederii, obiectă Bitts.

– Se poate întâmpla, dacă nu i-a mai venit sângele la cap, răspunse Penders. Erați amețit în timpul acelor incidente, domnule Juggs?

– Nu. Doar mi-era al naibii de cald.

Ușa se deschise în spatele lui Piers. Știa că era Linnet chiar dinainte să intre fiindcă îi recunoscuse mirosul, ca de flori proaspete cu un strop de lămâie. Începu să se întrebe dacă glandele olfactive sunt mai receptive într-o stare de excitație sexuală.

Inflexiunile fermecătoare ale vocii Matildei îl aduseră din nou la realitate.

– Doctore, sunt profund ofensată de ceea ce s-a întâmplat astăzi, aparent cu permisiunea dumitale, dacă nu chiar cu încurajarea. Profund ofensată. Și cu toate că-mi pare rău să te întrerup, chestiunea aceasta nu suportă întârziere.

– Pacientul a trecut printr-o posibilă stare febrilă în timpul episoadelor, care a dus la pierderea vederii. Ce ne spune asta? îi chestionă Piers pe boboci.

Apoi, întoarse capul, cam stingher.

Adevărul era că Linnet era teribil de frumoasă. Buze perfecte, obraji perfecți, totul perfect.

Un zâmbet secret perfect ascuns în ochii ei perfecți.

Era enervant.

Abia se reținu să nu-i răspundă cu un zâmbet.

– Ce naiba cauți pe-aici?

Zâmbetul ei se risipi.

– Doresc să o întreb pe intendenta responsabilă de aripa vestică – adică aripa aceasta – despre procedurile pentru îngrijirea pacienților, inclusiv dieta și vizitele de familie.

– Înțeleg, rosti el. Făcu un semn spre sora Matilda. Asta caută aici. Sarcina ta e să răspunzi, având în vedere că acesta e rolul tău în aripa de vest.

Pieptul asistentei se umflă impresionant, ca acela al unei broaște pregătindu-se să orăcăie.

– Sunt insultată de tonul acestor întrebări impertinente. Dacă ai întrebări în ce privește felul în care mă ocup de aripa aceasta și de pacienți, ar trebui să-mi spui direct.

Piers își îndreptă din nou atenția spre boboci.

– Pierdere temporară a văzului, la fel și a auzului, posibilă febră. Ce alte întrebări ați pus?

Bobocii nu scoaseră un cuvânt.

– Să înțeleg că nici una. Tu, din pat. Nu aveai amețeli. Ți-a spus careva că ești roșu la față?

Juggs clătină din cap.

– Ai simțit că ți se înmoaie genunchii? Ți-a fost cald, apoi rece?

– Doar cald. Și... am vomitat de câteva ori.

– Și n-ai menționat asta? Mai e ceva ce nu ne-ai spus?

– Nevastă-mea spune că eram beat. Dar nu eram.

Juggs se încruntă, iar sprâncenele i se uniră la mijloc. „O expresie interesantă, deși n-ar fi fost la modă în cluburile de domni", gândi Piers.

– Am fost patronul cârciumii Glezna Sirenei vreme de douăzeci de ani și știu când un om e beat criță. Eu nu eram.

– Bețivii sunt, de obicei, ultimii care-și dau seama. De fapt, cei mai mulți dintre ei recunosc c-au fost beți abia după ce se trezesc dimineața. Ești cel mai în măsură să știi asta.

Se întoarse spre sora Matilda.

–Ce te-a supărat atâta, în mai puțin de cinci cuvinte? Să înțeleg că întrebările domnișoarei Thrynne te supără.

–Această tânără domnișoară nu are nici cea mai mică idee despre ce înseamnă să fii asistentă. A insinuat că sunt crudă.

–Am folosit cuvântul „inumană", glăsui Linnet.

Din nou îi înflorise zâmbetul acela pe chip, iar toți bobocii rămăseseră ca trăsniți. Până și Juggs se urnise spre marginea patului, să o vadă mai bine.

–Asta pentru că le spun pacienților că, odată ce ajung aici, nu vor avea vizitatori, răspunse ferm sora Matilda. Știi și dumneata prea bine, lord Marchant, că mulți dintre pacienții noștri nu mai pleacă de-aici. Nu vreau să am de-a face cu smiorcăieli și altele de-acest fel. Familia poate la fel de bine să-și ia rămas-bun când lasă pacientul aici. Nu are rost să prelungim durerea despărțirii.

Linnet se încruntă, dar Piers nu o băgă în seamă.

–I-ai ținut discursul ăsta și doamnei Juggs?

Asistenta încuviință.

–Într-adevăr.

O străfulgeră pe Linnet cu o căutătură plină de animozitate.

–Din păcate, tânăra aceasta mi-a încălcat ordinele și a trimis-o pe femeie la bucătărie, unde probabil că e doar o povară.

–Totuși, asta înseamnă că poate veni aici să relateze cum anume arăta domnul Juggs în situațiile respective, interveni Linnet. Domnișoară Havelock, de ce nu o aduci aici?

Curios, deși Linnet era mult mai pirpirie decât intendenta, avea în ea ceva atât de poruncitor, încât Matilda părăsi camera fără să protesteze.

–Dumnezeule mare, n-aș vrea să mă pun cu intendenta aia, observă Juggs, privind-o apoi cu deplină admirație pe Linnet. Ce-ați făcut ați făcut bine. Nevastă-mea s-ar

supăra nevoie mare dacă ar pleca și m-ar lăsa de izbeliște. Nu ar mai dormi de grijă.

–E zâmbetul, nu-i așa? o întrebă Piers.

–Zâmbetul meu nu are nici cel mai mic efect asupra domnișoarei Havelock, răspunse Linnet. De cât timp sunteți căsătoriți, domnule Juggs?

–Mai avem puțin și facem douășpatru de ani. Prima oară când s-a întâmplat asta a fost la a douăzecea noastră aniversare.

–N-ai menționat asta mai devreme, remarcă Bitts, notându-și în carnețel. Înseamnă că au fost patru ocazii.

–Poate mai multe, recunoscu Juggs. Mi-a luat ceva timp să-mi fac curaj pân' să merg la doctor. Mai mult nevasta se îngrijea de asta.

Ușa se deschise din nou și asistenta, evident furioasă, intră, urmată de o femeie plinuță, temătoare, care purta o bonetă – probabil de lână – acoperită cu cireșe.

–Cum arăta soțul dumitale în timpul atacurilor? întrebă Piers, fără să se sinchisească de formalități.

Femeia clipi.

–Păi, ca-ntotdeauna.

–Roșu la față?

–Nu mai mult decât de obicei când îi beat.

–Nu-s beat niciodată, strigă Juggs din pat.

–Ba erai.

Încuviință cu atâta tărie, încât cireșele de pe bonetă se clătinară.

–Așa faci tot timpul la ocazii și să nu cumva să tăgăduiești, dom'le Juggs.

–Atuncea în York, n-am băut mai mult de-o halbă, rosti pacientul cu un aer triumfător.

–Ți se-mpleticea limba, spuse nevasta, apropiindu-se și bătându-l pe picior. Nu-i nimic rău cu o halbă, două, da' ție-ți tre' mai mult ca să-ți adoarmă limba-n gură. În York s-a umplut paharul, îi spuse ea lui Piers, dar cumva

adresându-i-se și lui Linnet. Mi-a promis că se duce la doctor dacă i s-o întâmpla din nou.

– Ei aș! făcu Juggs cu frustrare. N-am băut nici pe juma' pe cât pot să duc.

– Cu ce ocazie era? întrebă Linnet. Purtați boneta aceasta superbă, doamnă Juggs?

Chipul doamnei Juggs se lumină.

– Așa-i, așa-i. Păi, era parada militară. Și să-l fi văzut pe domnul Juggs îmbrăcat în uniformă, deși acum îi vine cam mică. Dar tot timpul îi place s-o poarte la ocazii speciale. Am făcut boneta asta pentru atunci, deși era deja vară și cam cald pentru ea.

– Pun pariu că Juggs transpira cât pentru zece, zâmbi Piers.

– O, nu, el nu transpiră niciodată, declară nevasta cu mândrie. Nu trebuie să-i spăl mai deloc uniforma de sudoare, ceea ce-i o binecuvântare. Tovarășii lui de la paradă erau leoarcă.

– Și atuncea a dat orbeala-n mine și n-am mai văzut nimic până dimineața, rosti Juggs amărât.

– Predicatorul nostru a crezut că-i pedeapsă pentru păcatele lui, explică doamna Juggs.

– Atuncea am zis că merg la doctor. Că doar n-oi fi păcătuit eu mai mult decât alții.

– Ei bine, Bitts? Kibbles? Penders? E destul de clar ce s-a întâmplat cu Juggs, nu credeți?

Piers flutură mâna spre chipurile lor inexpresive.

– Sfătuiți-vă între voi, neștiutori de două parale ce sunteți!

Se întoarse spre sora Matilda. Între timp, Linnet cerceta cireșele de pe boneta croșetată a doamnei Juggs.

– Tocmai ai pierdut lupta. Doamna Juggs a rezolvat problema orbirii soțului ei. Sunt un prost că n-am insistat să vorbesc cu familiile în cazuri din astea.

– Eu am rezolvat? întrebă doamna Juggs cu gura căscată. E băutura, nu?

– Nu.

Asistenta Matilda sâsâia ca un ceainic care dăduse-n fiert.

– Care a fost cel mai important simptom? întrebă Linnet curioasă.

– Toate sunt.

Bobocii se întoarseră spre el.

– Juggs s-a îngrășat în ultimul timp, uniforma e foarte strânsă pe el, episoadele acestea i se întâmplă doar la ocazii speciale, în timpul cărora i se face cald și bea bere, probabil ca să se răcorească, deși ajunge să vomite. Mai trebuie să ținem cont și că uniforma brigăzii de cavalerie e din lână, cu strat triplu în zona umerilor, ca să nu mai menționăm detaliul crucial că Juggs nu poate transpira.

– Atac de cord! exclamă Kibbles, în timp ce Penders și Bitts încă își storceau creierii.

– Exact. Juggs, vestea bună e că te poți da jos din pat, să te întorci la Glezna Sirenei. Vestea proastă e că incapacitatea de a transpira, uniforma de lână și zilele călduroase sunt o combinație primejdioasă. Ai toate șansele să dai ortul popii într-una din ocaziile acestea și ești al naibii de norocos că încă nu te-au mâncat viermii.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă tulburată doamna Juggs. Nu era chiar atât de cald.

– Trebuie să bea mai multă apă, explică Kibbles.

– Și fără bere, dacă e arșiță afară. Nici măcar o halbă, rosti Piers poruncitor.

– Asta e? Asta a fost tot? Doar că nu a băut îndeajuns de multă apă?

Doamna Juggs încă părea nedumerită, însă domnul Juggs deja scoase picioarele din pat.

– Știam io că de fapt nu-s bolnav.

Se ridică.

– Mă feresc de apă ca de dracu dacă mergem la paradă, că n-am unde să mă ușurez fără să ies din formație.

–Ceea ce agravează problema, spuse Bitts, luând notițe ca un posedat.

Piers îl lăsă pe Juggs să plece cu nevasta și cu bobocii.

–Domnișoară Havelock, poți hotărî dacă ai de gând să te conformezi planurilor domnișoarei Thrynne pentru spitalul meu sau poți să-ți găsești o altă slujbă.

Asistenta se uita la el cu gura închisă mai strâns decât una dintre suturile lui Sébastien.

–Uită ce ți-am spus. Ești concediată.

O apucă de braț pe Linnet și o conduse afară, însă ea se opri pe coridor, ținându-l în loc până când asistenta ieși din încăpere.

–Domnia Sa doar glumea, îi spuse ea asistentei, arătându-i zâmbetul care, aparent, nu funcționa la intendente furioase.

Piers dădu să deschidă gura, dar ea îl ciupi atât de tare, încât nu mai scoase un sunet.

–Putem discuta mâine despre cum să abordăm vizitele de familie. Desigur, trebuie să ne gândim cum să-ți modificăm programul cât mai puțin posibil. Sunt conștientă de cât de bine administrezi această aripă, domnișoară Havelock.

Era evident că zâmbetul nu funcționa asupra Matildei. Totuși, aceasta rămăsese încremenită în loc pentru o clipă, calculând dacă să cedeze sau nu.

–Cunosc prea bine umorul doctorului, rosti ea apăsat, într-un târziu.

–O zi bună, domnișoară Havelock, spuse Linnet, trăgându-l pe Piers după ea.

capitolul 20

–Ești o băgăcioasă mică, mormăi Piers. Stai o clipă. Mă doare piciorul.

Deschise o ușă.

–Ia te uită! Un pat gol gata să primească un pacient, spuse el șchiopătând înăuntru. Locul perfect în care să ne așezăm și să ne odihnim membrele obosite.

Linnet se proțăpi în ușă, râzând.

–E suficient de mare pentru doi, rosti Piers, având grijă să nu pară prea nerăbdător. Sau te ustură prea tare?

–Asta nu-i treaba ta.

–Evident că-i treaba mea. Intră și închide ușa după tine. Nu vrem să-i dăm bietei Matilda mai multe motive de supărare decât a avut azi.

Linnet păși înăuntru și închise ușa. Însă nu dădu să se urce în pat lângă el.

–Hai aici, bătu el încet cu palma pe pat. E timpul pentru o consultație privată cu doctorul tău preferat. Vino să-mi spui totul despre senzațiile sălbatice provocate de diavolul care a profitat de tine.

Linnet izbucni în râs.

–Și trebuie să fiu în pat ca să-ți spun asta?

–Păi cum aș putea să estimez daunele dacă nu te examinez? Trebuie să te examinez îndeaproape.

–Nu doare atât de rău. Oricum, nu mai putem face așa ceva.

–De ce nu? Întinse bastonul spre ea. Ia-mi, te rog, bastonul.

Imediat ce Linnet făcu un pas înainte și luă capătul bastonului, contele o trase ca pe un pește în cârlig. Căzu peste el, ca un ghem moale de feminitate aromată.

Brațele lui Piers se încleștară în jurul ei.

– La naiba, miroși atât de bine.

– Tu miroși a săpun, spuse ea, adulmecându-l. Un săpun nu prea plăcut mirositor.

– Săpun de castor. Încercăm să oprim febra de spital.

– Ce Dumnezeu e aia?

– Febră care se răspândește prin spitale și omoară pacienți care nici nu se gândiseră să-și cumpere loc de îngropăciune, răspunse el, căutând cu nasul prin părul ei, până-i găsi urechea micuță. Castelul ăsta e perfect pentru că are atâtea camere încât îi putem izola pe mai toți pacienții până ce le trece febra.

– Aș vrea să angajez niște sătence să vină și să le citească pacienților treji și neinfecțioși.

– Sătence și citit. Văd o mică problemă în planul tău.

– Măcar o săteancă trebuie să știe să citească. Sunt sigură că există câteva. Și încă una, două femei care să le țină de urât copiilor și, poate, să-i învețe să citească.

– Să le țină de urât? Ăsta-i un spital sau măcar încearcă să fie. Nu organizăm bâlciuri.

– Starea pacienților se va îmbunătăți mai repede dacă au ceva care să le ocupe mintea. Gavan, de exemplu...

Închise gura, dar Piers prinsese ceva în vocea ei și o mușcă puțin de ureche.

– Ce ticluiești tu?

– Nimic. După prânz, Gavan s-a plimbat de cinci ori înainte și-napoi prin grajduri. Piciorul lui e mult mai puternic.

Piers se gândea la vocea ei în timp ce-și punea mâna pe sânul ei.

– Te mai doare?

– Da, mărturisi ea puțin timid, îmbujorându-se.

– Vrei să mă uit și să mă asigur că totul e în regulă? Plăcerea ar fi de partea mea.

Vorbea serios. În caz că ea ar fi consimțit, o acoperi cu sărutări de pe gât până la curbura sânilor. Din ce în ce mai aproape de locul problemei, cum ar veni vorba.

– Nu, răspunse ea cu hotărâre.

Însă mâinile ei se plimbau deja pe pieptul lui, alunecând peste cămașă. Piers își scoase cămașa din pantaloni, să-i ușureze treaba.

Îi trase cămașa de pe el cu o lăcomie fermecătoare pe chip. O clipă mai târziu, degetele îi brăzdau pieptul. Piers se lăsă într-o rână, invitând-o să exploreze după placul inimii.

Cu un gest delicat, politicos, Linnet își îndoi gâtul, ca un bâtlan cercetând ceva în apă.

– Te rog, murmură el privind-o, aproape rușinat de felul mieros, tânguitor, în care vorbise.

Dar nu era cazul.

Mai ales nu după ce o limbuță rozalie îi gâdilă sfârcul. Un mormăit aspru îi scăpă printre buze.

– De ce-ai închis ochii? abia reuși să întrebe, forțându-se să-și păstreze luciditatea.

– Ai un gust minunat, rosti ea visătoare. Și miroși atât de bine, puțin sărat, dar a săpun, săpun cu miros plăcut, nu din acela groaznic.

Șiragul de dințișori se apropie și-l mușcă timid, iar trupul său se arcui instinctiv spre ea, cerșind ceea ce nu putea să aibă.

Îl săruta din ce în ce mai jos, pe burtă, pe zonele mai catifelate de piele cărora nimeni nu le dăduse atenție până atunci. Piers închise ochii, dar îi deschise larg când o auzi întrebându-l:

– Nu ar fi mai bine să-ți dai jos pantalonii?

Își ridică fruntea.

– Să-i dau jos? Linnet, nu putem face nimic serios. Sărmana ta scorbură n-ar suporta să fie pătrunsă încă o dată de...

– Asta? rosti ea, mângâind locul cu pricina. Aș vrea s-o văd. În toată gloria, vreau să spun. Dacă ai timp.

– Timp? repetă el, abia crezându-și urechilor. Da, cred că am timp. Deși poate că ar trebui să închidem ușa cu zăvorul.

Linnet se ridică și zăvorî ușa, iar el abia atunci observă că obrajii i se îmbujoraseră de-a binelea și că ochii îi luceau arzător și puțin sălbatic. Dorința ei o alimenta pe-a lui și abia reuși să-și dea jos pantalonii și indispensabilii..., dar reuși.

Se întinse pe pat și îi așteptă reacția.

Care fu...

Îngenunche lângă el, apoi se întinse pe-o rână, lăsându-l să admire întreaga splendoare a apetisantelor ei curbe. Îi admira talia, cum se arcuia la șolduri, spre fund.

– Pernițe, murmură el, trecându-și mâna pe șoldurile ei, apoi ducând-o în spate. Un alt termen pentru fese. Unul mai poetic, poate.

Degetele-i tremurau.

Până acum, Linnet doar îl privise, dar acum întinse mâna și își înfășură degetele în juru-i.

Sunetul pe care contele îl scoase era cel puțin indecent. Era un sunet carnal și avu impresia că fața lui Linnet se îmbujorase încă și mai mult. Luptând cu impulsul de-a rămâne pe spate și de-a o lăsa să facă ce vrea, își împinse cu hotărâre mâna prin crăpătura feselor ei, pe lângă cea mai delicioasă crăpătură dintre toate, cea dintre picioare.

Linnet tresări.

– Te ustură destul de rău, spuse el, retrăgându-și mâna. Îmi cer scuze.

Linnet îl privi amuzată.

– Ai vrea să nu se fi întâmplat?

Să nu i se fi întâmplat ceea ce fusese – ca să pună punctul pe „i" – cea mai extaziantă experiență sexuală a vieții lui?

– Nici în ruptul capului.

Fetei păru să-i placă răspunsul, de vreme ce se urni la baza patului, coborî capul și îl atinse cu limba. Contele își trânti ceafa pe pernă, cucerit de alintarea ei caldă, lichidă. Totuși...

– Linnet, abia reuși să îngaime.

– Da?

Îl privea gânditoare. Piers își alungă din minte dorința de a ghici posibilitățile la care se gândea ea. Își drese glasul.

– Mă văd nevoit să menționez...

Linnet se aplecă, îl linse din nou, apoi buzele îl împresurară precum mătasea umedă.

Un țipăt aspru îi sfâșie pieptul.

– Ce-i? întrebă ea, privind spre el.

În ochii ei se îmbinau amuzamentul și dorința... era necazul prin definiție.

– Majoritatea doamnelor, vreau să spun, a femeilor care nu sunt plătite pentru asemenea servicii, nu-și satisfac bărbații în asemenea fel, rosti el jenat.

– Nu o fac? De ce nu? Tu mi-ai făcut asta și mi-ai spus că e cât se poate de decent.

Își trecu degetele pe toată lungimea, ca și cum ar fi atins-o cu o pană.

– Îmi place partea asta a ta. Are o formă atât de interesantă, ca și cum ar fi făcută pentru un sărut. Vezi?

Se aplecă din nou, înainte ca Piers să schițeze măcar un gest, nu că ar fi oprit-o. Gura ei se strânse în juru-i, precum un delir, precum o febră pulsându-i în sânge, precum...

– Din ce aud, nu pare să-ți displacă, rosti ea, oprindu-se din nou.

– Afurisito, oftă el, ridicându-și capul. Nu...

– Să nu continui? întrebă ea, cu prefăcută tristețe. Începeam să-mi imaginez ce ți-ar plăcea. De pildă...

O făcu din nou, mai adânc, în timp ce mâna ei înfășură strâns partea din jos. Șoldurile îi zvâcniră înainte, iar Piers își dădu seama că mai are la dispoziție exact cinci secunde să se asigure că Linnet – delicioasa Linnet – știa precis ce face.

– Dacă nu te oprești, o să ejaculez, rosti el cu voce sugrumată. Asta înseamnă că sperma mea o să-ți țâșnească direct în gură. Deși mă voi retrage, evident.

– E dăunătoare?

Părea curioasă, fără urmă de teamă. Ceva în el se relaxă, un fel de precauție puternică din adâncul său.

– Nu, șopti el.

Se juca și cu mâna dreaptă, atingându-i testiculele, frecându-le. Părul ei lucea în lumina soarelui ce bătea prin fereastră, în vreme ce se apleca din nou asupra lui, părul mătăsos al unei prințese. Însă nici o prințesă nu-i dăruise atâta plăcere stăpânului inimii ei. Se putea retrage. Își spuse să se retragă. Niciodată nu-i permisese unei femei să-i ofere ceva atât de intim, niciodată.

Însă nu-și putea stăpâni sunetele ce-i ieșeau din gât. Scrotul i se strânsese, iar el se arcui spre ea pentru o ultimă oară. Limba ei se răsuci jucăuș, o dezmierdare care-l incendie până în testicule și coapse...

Piers se pierdu pe sine așa cum nu o mai făcuse vreodată. Mintea i se închise precum capacul unui cufăr, lăsându-l nimic mai mult decât un bărbat în mâinile și în gura unei femei, o femeie căreia acest lucru îi făcea plăcere. „Nu există afrodiziac mai bun decât acesta“, se gândi el ca prin ceață.

Și se opri de tot din gândit, fiindcă mâinile ei... gura ei...

Uită să se retragă. Își uită numele. Uită că era medic. Uită...

Uită totul în afară de Linnet și de conturul gâtului ei, de căldura umedă a gurii ei și de micile zgomote pe care ea le scotea și care-i spuneau că era fericită.

În fapt, mintea lui era încă goală în întregime când ea se târî lângă el și-i spuse cu glas adânc, jinduitor.

– Acum îmi ești dator.

Într-adevăr.

capitolul 21

După cină, se retraseră cu toții în salon pentru a bea un coniac (domnii) și un ceai (doamnele).

Lui Linnet îi era greu să se mențină în limitele comportamentului civilizat. Voia să-l atingă pe Piers, să vorbească cu el, să-i zâmbească într-un fel de neconfundat.

Suferea de o dorință de nestăvilit, de parcă pofta ar fi fost singura senzație din trupul ei.

Din când în când, un gând pentru viitor – ba, uneori, chiar un impuls de nerăbdare – îi trecea prin minte. În fond, dăduse cu piciorul virtuții, cea mai de preț comoară pe care o avea. Tatăl ei ar fi fost oripilat, cu atât mai mult dacă ar fi aflat că Piers îi promisese să o ia de nevastă doar dacă era însărcinată.

Dar o singură privire la corpul puternic al lui Piers făcea ca inima să-i bată în gât și un fior de căldură să-i mângâie picioarele. N-avea rost să se mintă, dacă ar avea șansa, ar renunța la virtute din nou și din nou.

Era ca o nebunie. Era ca o beție, de parcă ar fi avut coniac în ceai.

După câteva minute în salon, Linnet începu să se întrebe dacă nu cumva lady Bernaise era cea care avea coniac în ceai. Aceasta insistă să danseze, luându-l pe marchiz ca partener și dându-i-o pe Linnet domnului Bitts. Chiar și după sfârșitul valsului, era remarcabil de veselă, ochii îi sticleau și-și făcea încontinuu vânt cu evantaiul.

Linnet se uită la rochia ei albă și suspină. Lady Bernaise purta o rochie superbă de șifon lila, prinsă chiar sub corset cu funde de culoarea murelor. Deși denumirea de corset nu era tocmai potrivită, din moment ce decolteul era

atât de amplu, încât sânii ei păreau a fi mai mult decorați decât ascunși.

Piers se sprijinea de zid, privind cu o expresie sardonică în timp ce mama lui devenea din ce în ce mai nesăbuită, flirtând cu tinerii medici, bătându-i pe umăr cu evantaiul, râzând în felul ei reținut și franțuzesc. Linnet îi atrase privirea și se așeză lângă ea pe canapea.

–M-ai chemat? întrebă el, un moment mai târziu.

Întregul ei trup se cutremură când simți greutatea lui pe canapea și umerii lor se întâlniră.

–Nu crezi că mama ta a băut cam multă șampanie? șopti ea, încercând să nu pară prea încântată că el răspunsese chemării ei.

–Mă îndoiesc. Cred, de fapt, că a descoperit o nouă distracție, care ar putea fi descrisă ca *torturează-l pe duce*.

–*Tortură*, adică să-l facă gelos? întrebă Linnet, uitându-se la duce. Cred că funcționează.

Tatăl lui Piers stătea drept ca o scândură, privind țintă la fosta lui nevastă.

–S-ar putea să fie ceva mai complicat de-atât. Știi, tata a divorțat de ea pe motiv că era o...

–Ah, înțeleg, șușoti Linnet. Mai încet, te va auzi tatăl tău.

–Așa, și?

–Din câte înțeleg, ea își etalează acum independența. Ca femeie ușoară poate să se distreze cu cine vrea, inclusiv cu bărbați tineri. Deși, desigur, ea nu este, cu adevărat, o femeie ușoară.

–Mi se pare că onorabilul Bitts este concurentul preferat. Cine-ar fi crezut că are o asemenea aură de curtean? Deși mă gândesc că a moștenit-o în mod cinstit, fiind fiul unui viconte sau cam așa ceva.

–Oare ea ar...? șopti Linnet.

–Niciodată. Și tatăl meu știe asta. Mamei îi place să flirteze – în fond, e franțuzoaică –, dar a fost o nevastă devotată, atât primului, cât și celui de-al doilea soț.

– El cum era? Linnet se uita, fascinată, cum fosta ducesă îl încântă pe domnul Bitts așezându-se la pian. Ceilalți doi medici se alăturară și ei.

– Cred că pot să-i vadă până la buric, remarcă Piers. Și ca să-ți răspund la întrebare, a fost un soț excelent. Un antidot pentru tatăl meu: solid, nu foarte isteț, extrem de civilizat. Din păcate, și lipsit de cap, după ce s-a pornit Revoluția, iar el a refuzat să plece, convins că țăranii *lui* nu erau la fel de supărați ca toți ceilalți.

Ducesa cânta, cu ochii înflăcărați și cu degetele fugindu-i pe claviatură.

– Ce melodie simpatică, spuse Linnet. Și o cântă în engleză!

– Altfel ce rost ar mai avea, răspunse Piers sec. Tatăl meu nu vorbește franceză îndeajuns de bine ca să înțeleagă versurile.

Linnet ascultă mai atentă.

– „Și ce femeie lascivă era...", cânta ducesa veselă.

– Extraordinar! exclamă Linnet râzând. Era o melodie demnă de mătușa sau de mama ei, deși nu putea să-i spună asta lui Piers.

– Tatăl meu nu pare a fi la fel de amuzat, spuse Piers arătând din cap înspre el.

– Mă simt de parcă urmăresc o piesă de teatru.

Într-adevăr, ducele era atât de încruntat, încât asemănarea cu fiul său era evidentă.

– Eu aveam aceeași senzație aseară. Dacă am fi într-o lojă la teatru, spuse Piers, ar fi destul de întuneric.

– Și?

Ducelui îi tremura buza de jos, iar degetele sale băteau darabana pe genunchi.

– Mi-aș pune brațul în jurul tău, cu riscul de-a ne face de rușine în public.

Exact asta făcu, trăgând-o pe spate în adâncimile canapelei. Linnet se uită la el.

– Mă gândesc că dacă aș fi foarte, foarte obosită după vreo activitate din timpul zilei, mi-aș odihni capul pe umărul tău.

Ceea ce și făcu. Degetele lui Piers făceau cerculețe pe brațul ei, făcând dificilă încercarea de-a fi atentă la drama ce se desfășura în fața ei. Lady Bernaise își încheie melodia și se ridică de la pian fluturându-și fustele. Bobocii mișunau în jurul ei. Cu toții râdeau cu poftă.

– O vai, spuse Piers, actorii aceia ar face bine să nu uite că au public, mai exact, pe noi.

Dar chiar atunci se auzi vocea mamei lui, cu claritate, prin valurile de râs. Avea evantaiul deschis și ochii îi străluceau periculos de jucăuș.

– Întotdeauna mi s-a părut, domnule Bitts, că e tare greu să găsești un bărbat bun. Dar ce bine când găsești unul tare...

Linnet cu greu își stăvili râsul, dar Piers se uita la tatăl său.

– Cred că a scos leul din cușcă cu gluma asta.

În următorul moment, ducele era în picioare, iar medicii se împrăștiară ca frunzele în fața lui. Apoi puse o mână pe brațul doamnei și o scoase din cameră mai repede decât putea Linnet să clipească.

– Ce păcat, spuse Piers fără a se mișca.

Linnet încercă să se ridice.

– Ar trebui să...

Piers se uită o dată în ochii lui Kibbles și făcu o mișcare bruscă din cap. Într-o secundă, bobocii erau afară din cameră.

– Spectacolul s-a încheiat, numai noi am mai rămas în sala de teatru întunecată.

– Unde e vărul tău? întrebă Linnet, observând brusc că marchizul nu era nicăieri.

– Prufrock l-a scos din cameră acum câteva minute. Un pacient trebuie să fi apărut cu ceva rupt, din moment ce asta e specialitatea lui.

Linnet se relaxă pe umărul lui Piers, lăsându-l să o tragă mai aproape, apoi își înclină capul ca să studieze tavanul. Nu era mare lucru de examinat, dar îi dădea lui ocazia să-i presare sărutări pe gât.

– Mmmmm, murmură Linnet.

– Ador când faci asta, spuse Piers, ridicându-se ca să-i dea un sărut pe colțul gurii.

– Ce anume?

– Când scoți sunetul acela care spune că ești dispusă și pregătită.

– Vrei să sugerezi că sunt ușoară?

– Vrei să sugerezi că nu te-aș respecta dacă ai fi? Până la urmă, nu tu ești cea care tocmai a lăudat virtuțile bărbaților tari. Aceea a fost mama mea, femeia pe care am cel mai mare motiv să o respect.

– Nu sunt ușoară, insistă Linnet cu încăpățânare.

– Eu, mai mult decât oricine altcineva, știu asta, spuse el chiar la urechea ei. Dar crezi că ai putea să imiți puțin o femeie ușoară mai târziu, în seara aceasta?

Linnet începu să tremure. Piers o ținea strâns și îi lingea – lingea! – lobul urechii.

– Ce ciudat să faci așa ceva, spuse ea, evitând întrebarea.

Ca răspuns, o mușcă ușor de ureche, trimițând un val înflăcărat direct spre coapsele ei.

– Foarte ciudat! reuși să spună.

– Părul tău îmi stă în drum.

– Cât despre diseară, începu Linnet..., dar se deschise ușa.

Era Prufrock.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar Domnia Sa marchizul are nevoie de ajutor.

– Operație dificilă? întrebă Piers de după urechea lui Linnet.

Ea încercă să se ridice, dar el nu-i dădu voie.

– Așa am înțeles, spuse Prufrock. Apoi, ascultând de un semnal invizibil sau de un cod nescris, ieși imediat pe ușă închizând-o în urma lui.

– La naiba, suspină Piers.

– Cât de greu poate fi să ciopârțești un membru? rosti Linnet. Îmi imaginam că ar fi destul de simplu, ca și cum ai tăia un buștean, dar mai murdar.

– Unde ți-e sensibilitatea feminină? o întrebă Piers. Vorbești de parcă nu te-ar deranja să fii la unul dintre capetele firizului.

– Nu m-ar deranja deloc, spuse Linnet după ce se gândi puțin. Cred că ar fi chiar interesant. Acum, te rog, lasă-mă să mă ridic, cred că Prufrock a fost oripilat de noi.

– Prufrock? Nimic nu-l oripilează pe el. În plus, ești logodnica mea. Avem voie să ne gudurăm unul pe lângă celălalt.

– Nu fără un însoțitor în apropiere, susținu Linnet cu tărie.

– Eh! Mă gândesc că nu ai plecat niciodată fără însoțitoare, pe vremuri, nu?

– Niciodată.

– Și uite unde-ai ajuns. Însărcinată cu un prinț și logodită cu un maniac.

Din moment ce Linnet se gândise de nenumărate ori la același lucru, îi era greu să protesteze. În schimb, își întoarse capul, doar o idee, și îi prinse buzele. Buzele lui erau fioroase, puternice, deloc galante. Ea își deschise gura, permițându-i, chiar primindu-l, cu o lăcomie de nestăvilit. În sărutul lui ghicea o invitație pe care ea voia să o refuze. Nu puteau să facă din nou *lucrul acela.*

Se desprinse brusc de el, răsuflând anevoie, doar ca să vadă că Bestia râdea de ea, cu ambele mâini pe sânii ei. Corsetul ei nu era la fel de lasciv ca cel purtat de lady Bernaise, dar cu toate acestea era ținut închis doar de o fundă. Iar Piers, istețul Piers, dibacele Piers, trase ușor de fundă, lăsând să-i cadă sânii goi direct în ghearele sale.

– Ești superbă, șopti.

Degetele lui se jucau cu sfârcurile ei. Era așa o senzație plăcută, încât o făcu să chicotească. Avea control deplin asupra sânilor ei acum, strângându-i aproape cu brutalitate, aplecându-și capul...

Spatele lui Linnet se arcui din instinct și un țipăt scurt îi scăpă printre buze, trezind-o la realitate.

– Prufrock... e chiar afară, se bâlbâi ea, încercând să împingă umerii lui Piers.

El dădu drumul sânilor ei abia după a doua îmbrâncire. Întregul ei trup se cutremură sub privirile lui flămânde, sălbatice, necontrolate.

– Nu putem să facem asta, spuse ea respirând greu, cu sânii dezveliți.

Ochii lui Piers se întorceau cu disperare la ai ei, amintind de-un om în mijlocul mării care descoperă brusc o frânghie.

– Doamne, ești perfectă, murmură el.

– Nu crezi că sunt prea mari? întrebă ea, simțindu-se prost în clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură. Tata zicea... adică, guvernanta mea a spus că arăt ca o vacă.

– De-ar arăta vacile așa..., spuse Piers, incapabil de-a se mai gândi la a doua parte a propoziției. Sânii tăi sunt perfecți, Linnet – visul oricărui bărbat.

– Al tău? întrebă ea.

– Nu am îndrăznit vreodată să visez la așa ceva, spuse el, uitându-se, în sfârșit, în ochii ei.

Era sigură că bucuria pe care-o simțea în inimă i se putea citi și pe chip.

Chipul lui se întunecă. Se întinse și îi ridică corsetul trăgând ușor de fundă și legând-o. Ea nu se mișcă, uitându-se doar la ochii lui aplecați și întrebându-se.

– Doar pentru că nu te-am visat niciodată nu înseamnă că am să mă căsătoresc cu tine, spuse el într-un târziu.

– Știu asta, răspunse Linnet încercând să-și adune mințile. Nu ne potrivim, am căzut de acord.

– Uite, ți-am adus ceva, spuse el scoțând din buzunar un pachețel mic de pânză legat cu ață.

– Ce e acolo?

– Săruri de baie. Dacă faci o baie lungă în seara asta, ai să fi pregătită pentru înot mâine.

Ea luă pachetul.

– O a doua baie! Servitorii se vor plânge că-i pun să care atâta apă caldă.

El ridică din umeri.

– Cum vrei.

Apoi se ridică în baston, întinzându-i mâna.

– Trebuie să plec.

Părea brusc iritat, de parcă dădea vina pe ea pentru ceva. Ea îl prinse de mână.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu.

– Ne simțeam minunat acum un moment, iar acum ești țeapăn și neprietenos.

El se întoarse cu o mică grimasă.

– Unui bărbat nu-i place niciodată să-și piardă mințile din cauza unei femei.

Linnet se încruntă.

– Nu văd nici un semn că ți-ai pierde mințile.

– M-am hotărât acum mult timp că nu mă voi căsători, spuse încruntându-se și el. Abia pot să am grijă de mine, darămite să mai am și de altcineva.

– Pare un motiv prost pentru refuzarea căsniciei, dar da, ai mai spus asta. Te-am rugat eu să-ți schimbi părerea?

– Nu.

– Atunci de ce dai vina pe mine pentru gândurile necurate care-ți trec prin căpățâna aia mare? Eu nu mă gândeam la căsnicie în timp ce ne sărutam.

Piers începu brusc să râdă.

– Nici eu.

– Atunci de ce faci crize de supărare?

Îi slobozi brațul.

– Pentru că sunt un măgar? răspunse el, cedând. Trebuie neapărat să-l ajut pe Sébastien, altfel va fi furios.

Ochii îi zâmbeau, așa că-l luă de mână și-l lăsă să o conducă până afară. Chiar înainte să deschidă ușa, se opri și îi plasă un sărut pe nas.

– Dacă ar fi să mă căsătoresc cu cineva, Linnet, tu ai fi aceea.

– Știam eu că într-o zi sânii mei își vor dovedi utilitatea, spuse ea satisfăcută, făcându-l să râdă.

– Dacă aș fi alt bărbat, altfel ar sta și lucrurile.

– Închipuie-ți, mi-aș putea petrece timpul cu un logodnic care nu mă atacă atunci când are toane.

– Toane! Mă faci să par a fi o mătușă acră.

– Toane, repetă ea cu un zâmbet șugubăț. Apoi, mai împăciuitoare: Trebuie neapărat să-ți controlezi nervii, Piers. Promit că nu m-am hotărât brusc să te iau de soț, oricât de mult mi-ar plăcea sărutările tale.

El clipi, uitându-se înspre baston.

– Sunt un prost. Un prost vanitos în cazul acesta.

– Nu e din cauza piciorului, se grăbi ea să spună.

Dar el râdea, deschizând ușa.

– Limba mea ascuțită, presupun? zise ea.

– Orice femeie ar trebui să o ia în considerare. Poate nu i-ar pica bine să aibă limba aia a ta la micul dejun, provocând scandaluri.

Ezită puțin, după care se hotărî să o spună.

– E o joacă. Iar eu... eu merit să mă joc, după câte-am pătimit în ultima vreme.

El încuviință.

– Așa e, iar eu sunt un măgar, după cum am zis.

Apoi, în fața servitorilor și a lui Prufrock, și a oricui altcineva care putea fi la intrare, se aplecă și o sărută într-un fel lacom, decisiv.

O cerere.

Iar ea acceptă, cedă din instinct, strângându-i haina cu mâna, lipindu-se de trupul, de buzele lui.

El se aplecă și îi șopti la ureche, atât de încet, încât să nu audă nimeni.

– Ești o parteneră de joacă extraordinară.

Apoi plecă, tropăind pe scări. Linnet se forță să se uite în ochii lui Prufrock.

– Aș dori o baie, te rog.

El le făcu semn servitorilor.

– Bineînțeles, domnișoară Thrynne. Camerista dumneavoastră vă așteaptă în cameră. Își drese glasul, apoi continuă: Javra, care mai nou poartă numele de Rufus, a fost spălată și tunsă, deși nu pot spune că i-ar fi îmbunătățit cu ceva condiția.

Uitase cu totul de el.

– Poate să vină în camera mea, spuse, suspinând.

Prufrock, evident, nu era de acord.

– Câinele va fi cât se poate de comod în grajd, poate chiar în beci dacă insistați. Ea dădu din cap.

– I-am promis lui Gavan. Îi e teamă că Rufus va fugi.

– Din beci nu are cum să fugă.

– Am promis, repetă ea. Dacă mi l-ar putea aduce cineva după ce-mi termin baia, ar fi minunat.

Bineînțeles că valetul se comporta complet profesionist, de parcă nici nu ar fi văzut sărutul.

Dar, în timp ce urca scările, îi simți ochii sfredelindu-i ceafa. „Suntem în Wales, își spuse ea. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă în Wales. Aici, servitorii nu pot bârfi cu vecinii lor."

Ce se întâmplă în Wales rămâne în Wales.

capitolul 22

Robert Yelverton, duce de Windebank, se gândea uneori cu disperare că i-a transmis o singură caracteristică de-a sa lui Piers, fiul și moștenitorul său: înclinația spre dependență. Deși nu era tocmai sigur că se putea vorbi despre muncă – mai ales o muncă atât de onorabilă precum cea de chirurg – ca fiind o dependență. Cu toate acestea, pasiunea devotată a lui Piers pentru acest lucru îi amintea prea mult de propria lui cădere privind abuzul de opiu.

Probabil că nu l-ar fi mulțumit deloc pe Robert să-și dea seama că mai era ceva ce-i lăsase moștenire lui Piers: privirea încruntată în timp ce-o scotea pe fosta lui soție, Marguerite, din cameră, identică cu privirea pe care o văzuse de-atâtea ori la fiul său.

–*Alors!* țipă Marguerite, încercând în zadar să-l facă să-i dea drumul. Robert, nu ai nici un drept să mă tratezi așa, ești... ești...

Aparent, nu se putea gândi la un cuvânt potrivit în limba engleză, pentru că ceea ce urmă era un șir de invective în franceză.

Robert se retrase în bibliotecă, trăgând-o după el. Când ajunseră înăuntru, îi dădu drumul la mână. Ea se răsuci în fața lui – o priveliște superbă de sâni și fuste –, iar el simți un fior de dorință atât de puternic, încât era cât pe ce să cadă în genunchi. Nu doar frumusețea ei fizică îl făcea să tremure: era senzația de drag, amintirea zâmbetului ei la o ceașcă de ceai sau pe un cearșaf de mătase, bucuria pierdută de-a o avea soție.

–*Cretinule!* urlă ea, atât de furioasă, încât aproape că-i cedă vocea. Cum îți permiți să pui mâna pe mine într-un asemenea fel? Cum îți permiți să mă atingi?

–Nu știu, răspunse Robert cu sinceritate. Dar am avut impresia că spectacolul mersese destul de departe și că era cazul să intervin.

–Nu e cazul să intervii câtuși de puțin în viața mea. Aș prefera să iau un bărbat de pe stradă, da, din șanțuri, decât sa te am lângă mine din nou.

–Știu.

Ea clipi, și flacăra din ochi i se mai stinse puțin.

–Atunci de ce m-ai adus aici? Nu avem ce să ne spunem.

–M-am schimbat, Marguerite. Nu mai sunt același om cu care te-ai căsătorit.

–Nu mai erai același om cu care m-am căsătorit nici la cinci ani după cununie, spuse ea întorcându-se spre ușă.

–Dacă aș putea face ceva, orice, ca să iau înapoi suferința pe care v-am provocat-o, ție și lui Piers, în anii mei de abuz de opiu, aș face-o, insistă el cu disperare. Mi-aș tăia o mână! Mi-aș da viața!

Ea se opri cu o mână pe ușă. Umerii înguști îi erau rigizi. Puține, foarte puține fire albe îi străluceau printre șuvițele arămii.

–Nu sunt omul cu care te-ai căsătorit. Sunt mai bătrân și mult mai înțelept, continuă el sperând să o facă să mai stea o clipă. Nu mi-am dat seama atunci cât de mult trebuia să te prețuiesc.

Marguerite se întoarse încet și se sprijini de ușă.

–De-atâtea ori mi-ai zis că ai să încetezi cu drogurile! Mi-ai promis de-atâtea ori!

–Știu. Și nu am putut să mă țin de cuvânt.

–Dar văd că, într-un târziu, te-ai oprit. Piers spune că de câțiva ani buni, chiar.

–Șapte ani, aproape opt.

–Deci pentru mine nu ai putut, dar pentru... ce? Ce iubești mai mult decât visul tău de opioman?

–Viața. Eram pe moarte, cred. Și am descoperit, spre marea mea surprindere, că voiam să trăiesc.

Se apropie ușor de ea, doar atât cât să poată să-i simtă parfumul franțuzesc. Au stat acolo pentru un moment, doi oameni la a doua tinerețe, despărțiți de ani întregi de furie și de regrete.

–Ești mai frumoasă ca niciodată, spuse dregându-și glasul.

–Tu întotdeauna vorbeai de frumusețe, dar vedeai doar superficialul din oameni, spuse ea, dar fără năduf.

–Așa era? Nu-și amintea. Te-am iubit nu doar pentru frumusețea ta. Îți admiram tăria, Marguerite, și inteligența, felul în care ți-ai asumat rolul de ducesă cu atâta grație, felul în care i-ai închis gura mamei. Felul în care ne-ai crescut fiul.

–Asta spui acum.

–Asta spun acum. Și îmi pare rău dacă nu am înțeles asta atunci. Nu există decât o singură femeie pe care să o fi admirat și iubit așa cum te iubesc pe tine.

–Cine?

–Tu.

–Oh. Stau cam prost cu engleza, nu te-am înțeles.

El încercă să-și aleagă vorbele cu mai multă grijă.

–Știu că nu ai mai vrea niciodată să fii nevasta mea, după durerea pe care v-am pricinuit-o, ție și lui Piers. Dar dacă m-ai putea ierta pentru ce ți-am făcut..., se opri, înghiți și continuă. Mă aștept să consideri că e de neiertat, dar mă gândesc tot timpul la asta.

Ea ridică din umeri într-un fel specific franțuzesc.

–*Alors*, Robert. Am trecut de mult de punctul în care îmi doream să te strâng de gât pentru că mi-ai stricat reputația, sau chiar pentru că ai iubit drogul mai mult decât pe mine. Dar prin ce-a trecut copilul meu, fiul nostru... Asta nu pot să ți-o iert.

Robert se apropie de ea.

–Nici nu m-aș aștepta să faci asta.

–Dar cred că ar fi cazul ca *el* să te ierte, spuse ea cu ochii tulburați de griji, fără să observe că stătea atât de aproape de el.

–Piers e mai dur decât ar trebui să fie.

–Știu. Poate... cândva.

Nu voia să vorbească despre Piers, și-i era greu să se controleze. Mâinile lui se ridicară din proprie voință până la chipul ei. Înainte ca ea să apuce să-l respingă, se aplecă și o sărută. Dădu tot ce avea în acel sărut, regretul, dragostea, dorința. Anii lungi și reci de abstinență, când ea era căsătorită cu altul și el nu avea altceva la care să se gândească decât propria prostie.

Pentru un moment, un binecuvântat, superb moment, ea îi răspunse la sărut. Avea gust de caise – dulce-acrișor, un gust bine cunoscut.

Dar apoi își puse mâna pe pieptul lui și îl împinse de lângă ea. Fără nici un cuvânt, se întoarse, deschise ușa și ieși. Lăsând nimic mai mult în urmă decât un miros vag de parfum.

Totuși, era ceva în ochii ei... În felul în care buzele ei cedaseră buzelor lui...

Speranța era un risc. Cel mai probabil, speranțele lui s-ar transforma în praf, eșec și durere. Nu mai avusese așa un sentiment prostesc de ani buni. Dar oricum, speranța izvorî dintr-un loc secret din inima lui.

capitolul 23

Linnet spera, ca în acea noapte, un doctor irascibil, cu baston, să intre peste ea, dar nu avu parte de un asemenea tratament. În schimb, el o vizită de dimineață, picurându-i ciocolată caldă pe obraz.

– Ce faci? țipă Linnet, lingând ciocolata.

– Te fac să arăți de parcă ai avea vărsat de vânt. Încă un strop pe obrazul stâng. Da, arăți exact cât trebuie de oribil. Știai că regina Elisabeta avea cicatrici grave de la vărsat?

– Uf, făcu Linnet, luând o batistă și ștergându-se viguros. Ce nepoliticos din partea ta!

– De ce? întrebă Piers, rezemându-se de stâlpul de la picioarele patului. Ar fi chiar așa groaznic să rămâi cu cicatrici după ce-ți revii din boală?

– Bineînțeles, răspunse Linnet supărată. Mai am ceva pe față?

– Nimic. De ce-ar fi așa de teribil?

– Pentru că, răspunse ea nonșalant, ar fi.

– Dar multe femei sunt mai puțin frumoase decât tine și au vieți fericite. Chiar și cele cu cicatrici, adăugă el.

– Da, dar...

– Regina Elisabeta a avut o viață minunată.

– Dar nu s-a căsătorit niciodată, așa-i?

Linnet luă ceașca de ciocolată din mâna lui și bău puțin.

– Nu există nici o regulă care spune că femeile cu piele urâtă nu se pot căsători.

– Da, dar există o multitudine de reguli nescrise pentru ce înseamnă o femeie atrăgătoare. Pielea frumoasă fiind printre primele.

– Iar tu le îndeplinești pe absolut toate, nu-i așa?

Își fixă privirile pe ea, parcă încercând să-i examineze minuțios defectele. Ea nu îi răspunse, știind bine că el ar fi luat în glumă orice răspuns.

– Mă întreb dacă e mai rău pentru o femeie frumoasă sau pentru una urâtă să ia vărsat.

– Pentru una frumoasă, răspunse Linnet fără ezitare. Are mai multe de pierdut.

– Nu pot să ies la înot în dimineața asta, spuse el schimbând subiectul. Sébastien are de făcut o operație dificilă pe pacientul care a sosit ieri, iar eu trebuie să stau prin preajmă ca să-l sâcâi.

Linnet simți cum buzele îi tremurau.

– Ah! Bineînțeles.

– Mă gândeam că, în schimb, putem să mergem după-masă.

– Ar fi acceptabil, spuse ea cu modestie.

El nu se uită la ea, ci se concentră să lovească mormanul de romane de pe noptiera ei.

– De ce-ți face plăcere să le răstorni?

– Nu le răstorn. Vreau să văd în ce procentaj trebuie să fie cea de sus mai ieșită în afară ca să le facă pe celelalte să cadă.

Căzură.

– Aproximativ patruzeci la sută. I-am spus lui Prufrock că vreau ca postul de pază să fie remobilat, spuse el, ridicându-se de pe pat.

Ea se uită la el în timp ce se apleca să-i dea un sărut.

– Mmm, esență de Linnet cu un strop de ciocolată.

Linnet stătea uitându-se la ușa închisă după el, cu ciocolata răcindu-i-se în mână. Îi spusese lui Prufrock că..., dar de ce?

Știa de fapt de ce. Obrajii care-i ardeau știau de ce. Micul fior care-i străbătu coapsele știa de ce.

Mai merg o singură dată, își promise ea. Nu ar fi prea riscant. Nu era o ușuratică, nu?

Dar odată ajunși la postul de pază? Ușuratică.

Comportamentul ei nu putea fi descris în alt fel. Nici în următoarea zi, nici în cea de după.

Cu siguranță, nu în ziua în care Piers o prinsese pe coridor după ce tocmai terminase de citit *Camilla* unui grup de pacienți, o trăsese într-o nișă și, cu o mână pusă rapid între picioarele ei, o făcuse să se simtă...

Ei bine, ușuratică.

E doar o joacă, își spunea ea în fiecare noapte înainte de-a adormi, deși litania începu să sune ușor apăsător.

Ne jucăm doar și îi dăm timp ducelui să se împace cu nevasta lui. Sau viceversa. Nimeni nu putea să nege că fostul cuplu părea a-și petrece din ce în ce mai mult timp împreună, cei doi discutând civilizat unul cu celălalt.

Apoi veni o săptămână în care Linnet avu dovezi clare că nu concepuse un copil la prima lor întâlnire. Chiar și așa, Piers decise că nu era pregătit să trimită scrisoarea de anulare a logodnei la ziarul *Morning Post*.

–Nu se știe niciodată, spuse el, apoi explică în câte feluri putea da greș o scrisoare.

–Atunci, poate ar fi mai bine să ne oprim acum, spuse Linnet, știind cu siguranță că nici unul dintre ei nu avea de gând să se oprească.

–Ne jucăm doar.

–Și o facem pe ușuraticii, menționă Linnet.

–Nu cred că se poate spune asta, răspunse Piers.

El nu venea niciodată la ea în dormitor ca să facă dragoste, niciodată nu dormea lângă ea. Dar în acea noapte, veni la ea pe la miezul nopții, o trase din pat și o aduse jos în bibliotecă pentru a-i arăta un text important, scris în mod special (spunea el) ca să marcheze finalul cursurilor ei. De fapt, era scris pe bucățele mici de hârtie pe care le împrăștiase pe canapea lângă foc, iar pe fiecare hârtie era o sugestie.

–Nici ca adverb nu merge folosit cuvântul *ușuratic*, continuă el meditativ. Stătea pe canapea gol pușcă, focul strălucindu-i pe piept și cu picioarele musculoase întinse. Nu aș putea spune, de exemplu, că *maman* se poartă *ușuratic*, umblând așa, îmbrăcată într-o batistă.

–Dar nu ai putea spune nici că e o ușuratică, spuse Linnet, pentru că nu este. De aceea, cuvântul e mai util în grade de comparație, ca adjectiv sau ca adverb.

–Tu nu ești o ușuratică, o asemenea femeie sare de la un bărbat la altul, spuse el renunțând la argumentul ei gramatical.

–De fapt, orice femeie care ajunge în patul unui bărbat fără a fi căsătorită cu el merită această etichetă. Nu e nevoie să viziteze mai mult de un pat. Am devenit exact ce crede întreaga Londră că sunt.

–Te deranjează?

Ea se cuibări în celălalt capăt al canapelei, stând pe cămașă în loc să o poarte.

–Uită-te la mine.

El se uită, cu o strălucire plăcută în ochi.

–Nu la asta mă refeream, spuse ea. Iată-mă în biblioteca unui domn, goală pușcă. Încep să cred ca sunt întocmai ca mama. Pot doar să sper că nu mă voi trezi având reputația ei.

În sinea ei, teama cea mai mare nu era de a-și pierde reputația, ci de a-și pierde inima. Dar nu vedea nici un motiv să împărtășească acea teamă.

Descoperiră că le făcea o deosebită plăcere să stea pe marginea bazinului sau în postul de pază, sau în bibliotecă. Și să disece. Cuvinte, trupuri, deși doar prin intermediul lui Piers. Oameni, metaforic. Pacienți, din punct de vedere al comportamentului.

Linnet vizita în mod regulat camerele pacienților cu boli neinfecțioase și avea povești amuzante despre doamna Havelock, cunoscută uneori și ca doamna

asistentă Havelock, și despre luptele ei cu puținii pacienți care îndrăzneau să se răscoale.

Într-o seară, Linnet îl făcu pe Piers să râdă isteric, imitând șotiile unui anumit domn Cuddy, care se folosi de vizitele nevestei sale ca să procure o sticlă de gin, după care, spre marele dezgust al doamnei asistente, se îmbătă.

–Nu știu dacă-mi face bine să aud așa ceva, spuse Piers.

–De ce nu?

–Pacienții, răspunse el. Nu trebuie să știi prea multe despre ei. Sunt doar boli, până la urmă, doar atât pot să tratez.

Linnet stătea pe podea, între picioarele lui, învelită într-o pătură.

–Ești un prostuț lipsit de speranță.

El se aplecă și-i luă în palme părul.

–Ar trebui să vindem ăsta.

–Nu l-ar cumpăra nimeni.

–Strălucește în lumina focului precum guineele, dacă guineele ar avea ceva mai multă roșeață.

Linnet se lăsă pe spate și îi dădu voie să se joace cu buclele ei.

În fond, era doar o joacă.

capitolul 24

Într-o dimineață frumoasă, la câteva săptămâni după ce Linnet se împrietenise cu Gavan, acesta fu transportat în fața casei de către Neythen și așezat la lumina soarelui, pentru a aștepta să vină cineva să-l ia.

Linnet îl găsi acolo și se așeză lângă el.

–Vine tatăl tău să te ia?

–Probabil mama, cu căruța. Așa m-a adus aici. Tata e pe câmp sau cu oile.

–Deci ești fiu de fermier. Și tu vrei să devii fermier?

–Tata nu e fermier, are grijă de o moșie mare pentru cineva care nu vine niciodată acolo. Eu am să fiu medic, spuse el cu încredere. Și am să fiu mai bun decât ăia doi, spuse, arătând din cap spre castel.

–Să știi că s-au descurcat bine cu tine, răspunse ea ascunzându-și un zâmbet. Părinții tăi ce părere au despre planul tău?

–N-au de unde să știe, nu? Din cauză că Havelock i-a spus mamei că trebuie să mă lase aici. Nu stăm departe, acolo, în Tydfil, spuse el arătând vag spre est. Mama mi-a zis că mă va vizita, dar Havelock i-a spus că nu are voie deloc.

–Deci Tydfil e aproape? îl întrebă Linnet.

Gavan, în schimb, se chinuia deja să se ridice de pe scaun. Linnet sări să-l ajute.

–Uite căruța! urlă el, plin de veselie. Chiar e mama!

În momentul în care ajunse la ușa castelului, o femeie sări din căruță, fugi înspre ei și îl ridică pe Gavan în brațe.

–Iată-te! exclamă ea. Sclipitor ca un bănuț și vesel ca aurul!

El își înfășură brațele în jurul ei.

–N-am plâns, spuse.

Dar plângea acum. Adăugă:

–Nici măcar atunci când m-au legat și...

Dar cuvintele se pierdură în șuvoiul de lacrimi. Linnet le făcu loc pe banca pe care stătuse mai devreme cu Gavan, iar mama lui veni să stea alături de fiul ei, strângându-l la pieptul său. Nu era cu mult mai în vârstă decât Linnet, după cum părea, părul negru lucindu-i sub bonetă.

Stătea jos, mângâindu-l pe Gavan pe cap.

–Nu e rău să plângi. Absolut deloc.

Apoi stătură pur și simplu la soare, legănându-se, cu capul lui sprijinit de umărul ei.

Ușa se deschise în spatele lor, iar Linnet auzi sunetul bastonului lui Piers. Se întoarse înspre el să-i arunce o privire amenințătoare. Nu era momentul să se poarte necivilizat. Dar era chiar manierat, comparativ cu alte dăți.

–Doamnă Wing, spuse. Copilul se vindecă minunat. Are voie să stea în picioare cel mult o oră pe zi în următoarele săptămâni, și apoi, din ce în ce mai mult, treptat. Are un baston, trebuie să-l folosească.

Doamna Wing dădea din cap aprobator.

–Vă mulțumesc. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns.

Ochii îi erau înlăcrimați, deși era clar că era o femeie plină de energie, cu prea puțin timp pentru slăbiciuni. Piers era pe punctul de-a pleca.

–Stați! strigă doamna Wing.

El se opri și se întoarse pe jumătate.

–Doamnă?

–Trebuie să vă spun ceva.

Îi dădu drumul fiului ei și îl plasă, foarte natural, în brațele lui Linnet.

Gavan nu mai plângea, și doar suspina ușor.

–Săptămânile acestea fără Gavan, fără să știm ce-a pățit, au fost groaznice pentru tatăl său și pentru mine.

Groaznice. Și nu aveați nici un motiv. Locuim imediat după acel deal. Puteam ușor să-l vizităm, fără să deranjăm pe nimeni. Acea... acea intendentă a dumneavoastră ne-a spus...

–Ne schimbăm abordarea, spuse Piers, oprind-o. Vorbiți cu domnișoara Thrynne, acea ființă frivolă de lângă dumneavoastră.

Apoi, intră în casă.

–Așa ceva n-am pomenit! exclamă doamna Wing, așezându-se din nou. I-am promis soțului meu că voi vorbi cu el, și știam că doctorului nu-i va conveni să audă ce-am de zis, spuse în timp ce-și făcea vânt cu boneta. Dar cum s-a uitat la mine! De parcă eram o rozătoare găsită într-un coș de nuiele.

–Nu e chiar *așa* de rău, protestă Linnet.

Gavan sări brusc din brațele ei.

–Mamă, nu ți l-am arătat pe câinele meu, Rufus!

Doamna Wing clipi.

–Un câine?

–Domnișoara, ea l-a găsit în grajd și mi l-a dat mie, explică băiatul, trăgându-l pe Rufus de sub banca unde acesta se bucura de umbră. Nu-i așa că e cel mai grozav câine pe care l-ai văzut vreodată, mamă?

Rufus se ridică, cu limba scoasă și cu urechea ridicată.

–Ei bine, pare a fi un bun vânător de șobolani..., spuse ea, uitându-se la Rufus. Apoi se întoarse înspre Linnet: Dumneavoastră ați găsit câinele și i l-ați dat fiului meu?

–Da, ea m-a dus la grajd chiar înainte să pot merge, și l-am găsit acolo, spuse Gavan de pe iarbă, întinzându-se pe jos pentru ca Rufus să-i poată linge fața. L-a ținut la ea în cameră ca să nu fugă. Și m-a dus să văd și marea.

Doamna Wing așeză o mână pe genunchiul lui Linnet, cu ochi înlăcrimați și buze tremurânde.

–Nu pot să vă spun cât de mult înseamnă pentru mine. Am stat trează nopțile, gândindu-mă la Gavan singur

în castel, și la posibilitatea ca ceva rău să se întâmple și să nu-l mai vedem niciodată.

Se opri și luă o batistă.

– Nu am fost aici pe toată perioada sa de convalescență, dar cred că a fost fericit. Are așa un suflet vesel!

– Nu-i așa? Doamna Wing își șterse ochii. Tot ce pot să vă spun e că am făcut patru cuverturi cât l-am așteptat. *Patru*. Tăiate, cusute și finisate.

Linnet habar nu avea ce înseamnă să faci o cuvertură, dar își imagina că era mult de lucru.

– Bineînțeles, am avut ajutor. Noi, toate femeile din Tydfil, facem cuverturi împreună. Și dacă se întâmplă ceva, cum a fost cu Gavan, lucrăm mai mult. Ne distrage atenția.

Linnet avu brusc o idee.

– Nu e nevoie de un război de țesut pentru cuverturi, nu?

Doamna Wing dădu din cap.

– E vorba doar de-a aduna bucăți pătrate de material. Stăm toate în cerc și coasem împreună. Și vorbim. Apoi, mai târziu, le pun pe un cadru și le finisez.

– Mă întreb dacă ați putea veni aici, la castel. Vedeți, doamnă Wing, avem o cameră plină de femei în aripa de vest care se plictisesc tare rău. Avem o femeie însărcinată cu gemeni, de exemplu, care nu poate să se dea jos din pat câteva luni bune. Și doamna Trusty are o gravă problemă la picior, deși începe încet-încet să meargă.

– Ar permite administratoarea așa ceva?

– Se poate aranja, spuse Linnet cu convingere. Un cerc de croitorie, aici, la castel. Ați putea veni o dată pe săptămână, doamnă Wing? Aveți timp?

– Bineînțeles. Doctorul e puțin nesuferit, totuși i-a salvat viața lui Gavan.

Linnet dădu din cap aprobator.

– În plus, ajută atunci când ai dureri. Distrage atenția. Nu și la nașteri, în schimb. Acolo nu ajută. Nu am cunoscut

în viața mea o femeie în travaliu care să poată să facă o cusătură dreaptă.

– Doamnă Wing, văd că vă veți descurca de minune, spuse Linnet veselă.

– Îmi place să-mi fac treaba. Văd ceva de făcut și fac. Norocul meu că pe soțul meu nu-l deranjează niciodată nimic. Dacă amândoi am pleca la treburile noastre de fiecare dată când ceva trebuie făcut, nu ne-am mai vedea niciodată! spuse ea râzând.

– Am să vorbesc cu doamna Havelock, administratoarea aripii de vest. Poate treceți pe-aici peste o săptămână sau două, când Gavan se simte mai bine?

Doamna Wing dădu din cap.

– Așa am să fac. Se uită la Gavan. Mă gândesc că nu e o idee bună să se tăvălească pe jos așa, în caz că-l doare piciorul?

– Nu pare a avea dureri, spuse Linnet. E un băiat așa bun!

– Iar dumneavoastră așa o domnișoară bună, răspunse ea luând-o de mână. Nu pot să vă spun cât de tare m-ați liniștit, faptul că ați fost aici, că i l-ați găsit pe Rufus, și că mă ajutați să-l răsplătesc cumva pe doctor prin ideea cu cercul de croitorie.

– Linnet, spuse impulsiv strângând mâna femeii. Mă cheamă Linnet.

Doamna Wing chicoti.

– Diana, spuse ea. E un nume ciudat, ceva legat de-o zeiță care, probabil, nu e cu nimic mai bună decât se cade să fie. Mă gândesc că ai să înveți și dumneata să coși cuverturi cu noi, nu?

Zâmbetul lui Linnet se stinse.

– Mă tem că sunt aici doar în vizită, și sunt șanse mici să mă mai aflu aici peste două săptămâni, deci am să ratez ocazia.

– Ce păcat, spuse Diana. Mare păcat! Ei bine, dacă vorbești cu doamna Havelock și îl avertizezi pe doctor, mă descurc eu.

– Nu-l lăsa să te sperie, latră mai tare decât mușcă.

– Nimeni nu poate să mă oprească să le ajut pe acele femei, spuse Diana râzând din nou. Gavan, băiatule, ridică-te.

– Am nevoie de baston.

Reuși să se ridice în picioare cu ajutorul bastonului.

– Vedeți, vedeți domnișoară? Arăt exact ca doctorul acum, nu-i așa?

Stătea sprijinit de baston, zâmbind în soare, cu părul în ochi. Linnet nu putu să nu râdă.

– Da, deja arăți ca un doctor.

– Asta pentru că am să fiu doctor! spuse el cu satisfacție. Cel mai bun!

capitolul 25

În următoarea seară...

– Încă doi pacienți primiți în aripa de est, cu febră, spuse Sébastien.

– Ce fel de febră? întrebă Piers.

– Aceea care tu susții că e tifoidă, și eu zic că nu. Nu te-am putut găsi în dimineața asta, căci voiam să-i vezi și tu.

După micul dejun, Piers o trăsese pe Linnet într-un dormitor liber și, după ce ea adormise, el rămăsese cu ea în pat timp de o oră, satisfăcut, relaxat, mângâind-o pe umeri. Își auzise numele strigat, dar ignorase chemarea.

Se gândea la tatăl lui. Linnet, tatăl lui, Prufrock, mama lui, Sébastien. Tatăl lui din nou. Linnet.

– Am să mă uit la ei după-masă, promise el.

Intrară în salon. Kibbles și Penders erau la bufet, flecărind în jurul carafei de vin. Linnet stătea lângă mama lui, iar tatăl său era vizavi, cu o privire flămândă în ochi.

– Unde e Bitts?

– Era cam palid și zicea că nu se simte prea bine, așa că l-am trimis sus.

Piers se uită în ochii lui Sébastien.

– Bolnav?

– Dureri de cap, fără febră. Probabil că nu e caz de spitalizare, dar e mai bine să nu apară în aripa de vest până nu știm sigur. Mai ales, pe lângă familia ta.

Familia lui... un fior rece îi trecu pe șira spinării.

– Am mai văzut privirea asta, spuse Sébastien în glumă.

– Da, Prufrock, vreau și eu un pahar. Cum adică ai mai văzut privirea asta?

–Chipul pe care am văzut o mie de... *încruntări*, spuse Sébastien cu evidentă plăcere. Se pare că te gândești să faci ceva care-ți va dăuna pe termen lung. Am mai văzut privirea asta și o văd și acum.

–Crezi că brusc ești capabil să-mi pui tocmai mie un diagnostic? Tu, care nu te descurci cu o febră simplă.

–Știu că ai o atracție pentru nefericire, spuse Sébastien, ducând paharul la buze. În mod paradoxal, nu ești fericit decât atunci când ești nefericit. Și faci asta dând la o parte toți oamenii care țin chiar și puțin la tine. Pe mine, de exemplu, doar că eu sunt imposibil de înlăturat, așa că te-ai lăsat păgubaș. Părinții tăi. Logodnica ta superbă, spuse întorcându-se și gesticulând înspre Linnet cu paharul.

–Frumusețea nu e totul.

–Ea are tot ce și-ar putea dori un bărbat, spuse Sébastien. Își lăsă paharul pe masă. Noi doi am fost împreună dintotdeauna...

–Haide, spune mai repede și fii blând. Pleci în lume cu o lăptăreasă.

–Nu, nu...

Piers se uită în direcția în care privea și Sébastien.

–Pleci în lume cu Linnet.

Toți mușchii din corpul lui se încordară.

Ea era a lui. A lui și numai a lui.

–Dacă m-ar lua, aș fugi oriunde în lume cu ea. Sau după ea. Sébastien se întoarse cu spatele la Piers. Întotdeauna am fugit mai repede decât tine, Piers. Și sunt un chirurg mai bun. Și un iubit mai bun, deși e urât din partea mea să-ți atrag atenția.

–Eu nu m-am obosit în viața mea să iubesc pe nimeni, spuse Piers.

Linnet râdea. Diamantele îi străluceau la urechi și la gât. Era asemenea unei zâne plăsmuite din magie.

–Așa-i. Și nici acum nu te obosești, nu? Chiar dacă tatăl tău ți-a împachetat-o și ți-a adus-o în brațe.

Piers tremură ușor, iar Sébastien începu să râdă.

–Așa deci, nu vrei să o accepți pentru că a ales-o tatăl tău. Ești prea ocupat cu ura din trecut ca să recunoști că a ales femeia perfectă pentru tine.

Piers se întinse și-l apucă pe Sébastien de cravata roz, trăgându-l mai aproape.

–Mă doare piciorul... de-aș putea să mi-l tai cu un cuțit de bucătărie, mormăi el printre dinții încleștați.

Verișorul continua să-l țintuiască din priviri, neclintit.

–Atunci poți să-ți ții piciorul în brațe noaptea. Nu mai e loc și de-o femeie, ținând cont de accidentul grav pe care l-ai suferit.

Piers îi dădu drumul lui Sébastien. Avea dreptate, cu toate că fusese sarcastic.

Trebuia să înceteze să mai facă dragoste cu Linnet. Acum. Nu avea loc pentru ea în viața lui, știind bine că vor fi zile, poate săptămâni când singurul lucru pe care-l va putea simți va fi agonia generată de durerile de picior.

Acelea erau zilele când își pierdea cumpătul din absolut orice, când urla la Prufrock și la toți ceilalți dacă mișcau în front. Când durerea din picior i se împrăștia în corp și-i cuprindea și capul, și se trezea singur, într-o cameră întunecată, tremurând.

–Ai dreptate, spuse. Evident, ai dreptate.

Sébastien, încă furios, se uită atent la el.

–Nu e stilul tău să cedezi. Dacă admiți cât ești de prost să o refuzi pe Linnet, haide, du-te acolo și fă-i curte.

–Credeam că o vrei tu.

–O vreau, mormăi Sébastien.

–Atunci, du-te și fă frumos, spuse Piers obosit.

Poate că azi era o zi bună pentru două pahare de coniac, nu unul.

–Nu are nici un rost.

–Doar pentru că tata a adus-o din Anglia pentru mine? Prostii. Are nevoie de un soț, iar tu ai fi unul frumușel.

Ceva i se răsucea dureros în stomac la ideea de-a o vedea pe Linnet cu un soț. Cu un alt bărbat. Sébastien? De neconceput!

– Dar nu puteți să locuiți aici.

Vărul lui se întinse pe canapea, uitându-se în lumină prin paharul de coniac.

– De ce nu? Mi-e bine aici. Castelul e mare, iar tu ai nevoie de aptitudinile mele chirurgicale.

Piers îi aruncă o privire furioasă.

– Nu o primesc, spuse el clar și simplu, ca până și vărul lui cu idealuri romantice să înțeleagă. Nu o mai vreau.

De-acum încolo, adăugă el în gând.

– Și înainte să tot vorbești de tatăl meu, continuă el, vreau să știi că nu e vorba de asta. Văd acum – Linnet m-a făcut să văd – că mă făceam de râs în privința lui. Prufrock e regele tuturor valeților, iar Linnet...

– Regina femeilor, spuse Sébastien.

– Dar sunt prea rănit pentru cineva ca ea. Pentru oricine. Sunt o bestie, Sébastien. Știi asta.

– Mie îmi placi, chiar și când ești temperamental, răspunse el ridicând din umeri.

– Tu ai crescut cu mine. Nu aveai de ales, trebuia să te înțelegi bine cu mine. Nu pot să mă prefac că sunt altcineva decât nenorocitul care sunt. Poate dacă eram diferit, dacă firea mea nu era atât de feroce, dacă...

– Dacă nu ți-ai da nas, lăsându-l să scape de sub control, spuse Sébastien sec.

– Nu înțelegi.

Durerea îl săgetă de parcă voia să accentueze cele spuse.

– Nici un bărbat în toate mințile, cu o sculă funcțională nu ar înțelege. Dacă aș avea o șansă la Linnet, m-ar durea undeva de durere. Aș lua-o și i-aș pune un inel pe deget, și aș avea încredere că, mai târziu, ne vom putea rezolva problemele. De-asta nu te pricepi la diagnoză, răspunse

Piers în timp ce încerca să-și ușureze durerea din picior întinzându-l.

– De ce?

– Nu reușești să pui simptomele, observațiile, cap la cap. Un nenorocit îndurerat, cu o limbă spurcată.

Ridică mâna, curmând protestul lui Sébastien.

– E o descriere bună și știi asta. În orice caz, o astfel de legătură nu poate avea decât un singur rezultat.

– Anume?

– Nefericirea, spuse el sec, îndreptându-și piciorul.

– Nu neapărat.

– Nefericire pentru *ea*.

Piers lăsă să i se ducă pe gât coniacul tare. Sébastien tăcea.

– Nu poți să te stăpânești?

– Sunt ceea ce sunt. Nu vreau să o văd ofilindu-se când sunt înnebunit de durere. Sau să înceapă să se sperie, cum pățea mama din cauza lui tata, dacă încep să iau laudanum, să-mi ușurez chinul.

– Niciodată n-ai făcut asta.

– Aș putea. Mereu există posibilitatea, ispita, în mintea mea. Așchia nu sare departe de trunchi, mă gândesc. Nu vreau să treacă și Linnet prin asta.

– La naiba! Ești îndrăgostit de ea, spuse Sébastien holbându-se la el.

În cealaltă parte a camerei, Linnet chicotea și-l bătea pe Penders cu evantaiul. Îl avea la degetul mic.

– Cine n-ar fi? spuse Piers, recunoscând adevărul cu voce tare. Cine n-ar fi?

Prufrock intră, îndreptându-se spre ei cu pas grăbit.

– Infirmierul din aripa de est a spus că pacientul de ieri, cu febră, se simte și mai rău.

– Mă duc eu, spuse Piers punându-și jos paharul, cu un clinchet. Oricum, nu am ce căuta aici.

– Nu..., spuse Sébastien, dar cuvintele sale se pierdură în văzduh, căci Piers închisese deja ușa în urma lui.

Se uită la scările din fața lui, epuizat. În spatele său era o lume de femei parfumate și de coniac auriu. Pe scări în sus era lumea reală, a pacienților care mureau, cu chipuri pătate și obosite.

Începu să urce.

Infirmierul îl aștepta în capul scărilor.

–Pacientul a dezvoltat o iritație acum trei zile, la câteva zile după primele simptome.

–Care sunt acelea?

Infirmierul îi deschise ușa înspre aripa de est.

–Înțepenirea umerilor și a gâtului, dar pacientul e morar și era convins că era doar obosit de la cărat saci de făină. Noaptea s-a trezit cu friguri, alternând cu febră. În câteva zile, s-a făcut roșu ca racul, după descrierea lui.

–Iar acum?

–Nu a mâncat nimic de când l-am internat ieri, și a vomitat după ce-a băut niște supă. Are febră, nu poate să respire. L-am rugat pe domnul Prufrock să vă aducă, pentru că pielea a început să-i erupă în pustule, iar buzele i se înnegresc.

–La naiba! exclamă Piers.

Într-adevăr, când îl examină pe pacient, descoperi că avea pete mici maronii în gât și umflături în spatele urechilor.

–Mii de draci! Cine l-a văzut? Cine-a fost la el în cameră?

–Păi, domnul doctor Bitts l-a internat ieri, spuse infirmierul. Și, evident, eu.

Dădea semne de neliniște, dar se stăpânea bine.

–Domnia Sa a venit după domnul Bitts și a zis să-l izolăm. Doctorul Bitts ne-a zis să-l punem în camera bolnavilor de febră aftoasă.

–Nu e aftoasă, spuse Piers după ce ieșiră. E *scarlatina anginosa*. Scarlatină. Sau, mai probabil, *scarlatina maligna*. Dacă nu-i un caz izolat, am dat de dracu'. Unde sunt ceilalți doi pacienți pe care i-am primit azi?

–În camera de jos. Împart o cameră pentru că sunt cizmari care lucrează împreună și s-au îmbolnăvit amândoi deodată.

–De unde vin?

–Little Millow. Cam la două mile de-aici. Primul pacient e din Aferbeeg.

–Doar o milă. Cizmarii mai știu de altcineva care să fie bolnav?

–I-am întrebat pe toți trei pacienții. Morarul a mai livrat făină două zile până să-l doboare boala. Credea că-i o simplă tuse și-i va trece curând.

–Livra grâu... cel mai probabil pe o rază mare în jurul Aferbeegului.

Intrară în camera cizmarilor. Ambii aveau eczeme, leziuni în gât. Morarul trecuse pe la ei cu cinci zile în urmă, să-și repare cizmele.

–Din rău în mai rău. Există o posibilitate mare să avem de-a face cu o epidemie, spuse Piers. În primul rând, trebuie să ferim pe toată lumea din castel.

Îl chemă pe Prufrock, apoi urcă scările și ridică mâna ca să-l oprească pe valet la jumătatea drumului.

–Mai ții minte planurile pe care le-am făcut anul trecut în caz de epidemie?

Prufrock dădu din cap aprobator.

–E momentul să le punem în aplicare. Scoate pe toată lumea din spital dacă prezența lor nu este absolut necesară pentru îngrijirea pacienților. Toți pacienții care nu dau să moară vor pleca acasă, în afara cazului în care au usturimi în gât, înțepenirea articulațiilor sau semne de febră. Trimite servitorii să împrumute toate caleștile pe o rază de câteva mile ca să ducă pacienții acasă. Toată lumea trebuie să plece. Scoate-i pe duce și pe mama de-aici, iar domnișoara Thrynne va merge cu ei, evident.

Prufrock părea cu-adevărat speriat; coborî treptele fără nici un cuvânt.

Piers simți un gol în stomac la gândul că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Linnet.

Apoi se întoarse în aripa de est. Scarlatina era letală, și părea că morarul infectase o populație întreagă. Dar Piers era celebru pentru faptul ca nu pierdea pacienți cu febră, chiar și cu scarlatină, și avea de gând să se lupte din răsputeri cu boala. Ținuse un discurs în fața Societății Regale ca să demonstreze că febra anginoasă nu se transforma, în mod obligatoriu, în varianta letală, *malignă*, și era momentul să-și pună vorbele în practică.

În mai puțin de o oră, se auzi huruitul caleștilor ce urcau spre castel și coborau cu câte unul sau mai mulți pacienți. Între timp, el și Sébastien începură un inventar minuțios al aripii de est, găsind manifestări ale bolii printre ceilalți pacienți ai lor, ceea ce complica și mai mult situația.

–E din cauza tusei, spuse Piers, dar cred că se transmite și prin atingere. Vreau găleți cu un amestec de apă, alcool și săpun în fața fiecărei camere, îi spuse infirmierului. Spălați-vă pe mâini în permanență.

Unii dintre pacienții lui, slăbiți de boală, erau sortiți pieirii, dar mult mai puțini decât ar fi murit la oraș, unde primeau tratamente cu lipitori sau cu vomitive.

–Ceai slab și supe, îi mai spuse infirmierului. Vom trata febra răcorindu-i pe pacienți pe cât se poate. Deschideți toate geamurile și dați-le încontinuu lichide. Vreau un anunț postat la toate bisericile pe o rază de cinci mile de Aferbeeg, dacă cineva dă semne de febră sau usturimi în gât trebuie pus în carantină imediat. Trebuie să ne asigurăm că Penders și Kibbles nu ratează cazuri incipiente în aripa de vest, spuse Piers ceva mai târziu. Avem deja șase aici, dar sper să nu se fi extins și acolo.

Spre ghinionul lor, febra se răspândise.

–Cum s-a întâmplat asta? întrebă el frustrat, după câteva ore.

Erau cinci cazuri în aripa de vest, toate în stadiile incipiente de *scarlatina anginosa*. Sébastien dădu din cap nedumerit.

–Suntem singurii care au tot făcut ture între cele două aripi. Tu cum te simți?

–E Bitts! exclamă Piers. Pentru Dumnezeu, e Bitts. Oare s-a obosit cineva să treacă pe la el?

În nici două minute, erau la al doilea etaj, în dormitorul oaspeților. Bitts ardea.

–Mă înțeapă tot, suspină el.

Servitorul îi stătea pe-aproape.

–Important e să-l ții la răcoare și să-i dai apă, îi spuse Piers. Bitts!

Tânărul medic deschise ochii.

–Te vei face bine. Ai pete albe pe amigdale, nu maro. Bea apă multă. Ți-am ținut prelegeri de nu mai știu câte ori asupra importanței hidratării. Învață și tu, în sfârșit, ceva de la mine.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui Bitts.

–N-o să aibă probleme, spuse Sébastien mergând înaintea lui Piers. Ce-ar fi să te culci și să mă trezești și pe mine peste câteva ore?

Prufrock îi aștepta la jumătatea scării.

–Domnia Sa și lady Bernaise refuză să plece, spuse.

–Prufrock, îți frângi mâinile, îi răspunse Piers. Am să vorbesc eu cu ei.

–Nu pot să-i forțez să urce în caleașcă. Iar domnișoara Thrynne e cu ei.

Piers suspină.

–Mă ocup eu de asta, îi spuse lui Sébastien. Îți mai amintești discursul pe care l-am auzit despre aplicarea spumei obținute prin fermentarea malțului în gâtul pacienților bolnavi de febră scarlatină?

Sébastien dădu din cap.

–E exact genul de lucru pe care îl uit în clipa în care ajung înapoi, pe hol.

–Roag-o pe sora Matilda să se ocupe de asta. Merită să încercăm.

Se apucară să discute detaliile tratamentului, când cineva bătu cu forță în ușa de la intrare. Un servitor deschise și patru – nu, cinci... chiar opt pacienți intrară, doi pe propriile picioare, ceilalți cărați sau târâți.

–Îi iau eu, spuse Sébastien. Tu vezi ce faci cu părinții tăi, apoi încearcă să dormi.

–Va trebui să dormim cu rândul, aprobă Piers. Încearcă să pui *anginosa* în aripa de vest și *maligna* în aripa de est.

Coborî scările înspre salon, ocolind pacienții. Acolo, mama sa, tatăl său și Linnet formau un grup strâns, pur și simplu fermecător. Piers se simți de-a dreptul ostenit numai uitându-se la ei. Stăteau la o masă plină cu prăjituri și cu cești de ceai și discutau despre Michelangelo. Păreau a fi într-o altă lume, o lume de porțelan și artiști italieni, de parfumuri franțuzești și voci timide de femei. Mama lui sări în picioare de îndată ce-l văzu.

–Nu plec de-aici, Piers. Nu fără tine!

–Ești nebună? întrebă el fără să se miște din ușă. Suntem în miezul unei epidemii serioase de febră scarlatină, *maman*. Dacă rămâi, riști s-o iei și tu.

Ea își scutură părul cu dispreț.

–Nu mă impresionează pe mine febra scarlatină. Dacă tu te îmbolnăvești, cine va avea grijă de tine? Eu.

–Atunci o condamni și pe camerista ta să moară cu tine? Tinerii sunt mult mai predispuși la formele grave ale bolii.

–Ne-am expediat de mult servitorii, interveni tatăl său. Ne așteaptă la hanul din sat.

–Nu puteți sta aici, spuse Piers cu încăpățânare. Nu-mi permit să-mi fac griji pentru voi.

–Nu plec fără tine, se răsti mama sa.

În ochii ei vedea sursa temperamentului feroce pe care-l avea.

–Postul de pază, spuse Linnet.

Piers se întoarse înspre ea, abia înțelegând ce spune.

–Despre ce vorbești?

–Lady Bernaise ar putea să meargă la postul de pază, și servitorii i-ar putea lăsa mâncarea la ușă. E doar la mică distanță pe poteca înspre mare, îi explică ea mamei lui. Ați fi în siguranță acolo și îndeajuns de aproape să aveți grijă de Piers, în caz că se îmbolnăvește.

–Să fiu al naibii dacă permit așa ceva, începu Piers. Dar mama lui se ridicase deja.

–Mă veți găsi la post.

–Nici măcar să nu te apropii de mine, cedă Piers. Avea alte bătălii de dat, și erau mult mai importante. Și să nu ieși pe ușa din față. Coridorul e plin de pacienți, și-mi închipui că toți tușesc. Trebuie să ieși pe geam.

Se întoarse spre Linnet. Era atât de drăgălașă și de diferită de el, ca însăși regina zânelor. Din prostie, încercă să-și imprime imaginea ei în memorie: nasul mic și frumușel, bărbia încăpățânată, genele arcuite, pielea perfectă. Lucru care îl făcu să se gândească din nou la efectele febrei.

–Trebuie să pleci, spuse. Acum, repede.

–Am să plec. Avea mâinile împreunate. Of, Piers!

Făcu un pas spre el.

–Nu! spuse el ferm. Vreau să te văd plecată. Nu pot să mă gândesc la tine sau să-mi fac griji pentru tine.

Ea dădu din cap înțelegătoare.

–Pentru totdeauna, continuă el. Pleacă înapoi la Londra sau în Franța, sau oriunde te duc picioarele.

–Nu! suspină ea.

–S-a terminat totul între noi, spuse Piers, simțind o distanță ciudată în propria-i voce.

Sus, pacienții mureau, și cu toate astea inima lui suferea, și lacrimile din ochii ei păreau letale.

–Știai că așa va fi, adăugă el cu mai multă blândețe. Nu avem un viitor împreună.

Ea se încruntă și, brusc, începu să semene remarcabil cu mama lui. Piers se adresă tatălui său.

– Deschide un geam, te rog. Du-o pe mama la postul de pază, Linnet va fi gata de plecare în două minute.

Atât el, cât și Linnet stăteau împietriți ca niște statui de marmură în timp ce ducele deschise un geam.

– Să ai grijă de tine, Piers, dragul meu, spuse mama lui în timp ce ducele îi întinse mâna să o ajute. Să ai multă grijă!

– Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, *maman*, spuse el cu sinceritate. Atribuise mereu această șansă felului în care natura compensa durerile constante de picior.

În final, plecară.

– Nu poți garanta că n-o să te infectezi, spuse Linnet printre lacrimi.

– Dacă se întâmplă asta, voi avea grijă de mine cum trebuie. Pierd foarte puțini pacienți cu febră, dacă ajung la mine în timp util. Nu vreau să mă las păgubaș.

– Nu vreau să te părăsesc.

– Nu vreau să te iau de nevastă. Adevărul ieșise la suprafață, clar și concis. Va trebui să-l aștepți afară pe tata, spuse el, dar să te ferești de ceilalți, inclusiv de Prufrock. Ai înțeles? Și mai bine, așteaptă mai departe de casă. Cred că se răspândește prin aer.

Linnet inspiră adânc. Piers se sprijinea puternic pe baston, vizibil extenuat.

– Nu vreau să te părăsesc.

– Nu ai de ales. Doamne, Linnet, în câte feluri să ți-o spun? Nu te vreau de nevastă.

– Eu nu m-am hotărât dacă te vreau sau nu de soț, spuse ea încercând să facă o glumă. Poate.

– Nici măcar nu ai varianta asta. Nu ai avut-o niciodată.

Linnet se uită la el, se uită la umbrele de sub ochii lui, la umbra de pe bărbia lui, și își dădu seama că-l iubea.

Că nu va iubi niciodată pe altul. Mintea lui feroce o ispitise, dar în final, inima lui caldă o cucerise.

– Haide, du-te. Nu te vreau. Refuz să te iau de soție. E destul de clar?

– Nu. Ea văzu durerea din ochii lui și înțelese pricina ei. Noi doi trebuie să fim împreună, spuse ea, știind că era adevărul. Nu ai să iubești vreodată pe altcineva.

– Ești orbită de propriile tale idei despre frumusețe, spuse Piers evitând răspunsul. Te rog frumos să pleci până nu ajung să zic lucruri pe care mai apoi am să le regret.

Dar inima lui Linnet zbura pe aripi de dragoste.

– Te iubesc! spuse din nou. Și tu mă iubești pe mine.

– Nu-mi pasă, răspunse Piers.

Pentru un moment, ea nu-l auzi. Apoi nu înțelese.

– Cum adică?

– Adică așa. Nu mă interesează ce simți sau ce crezi că simți pentru mine.

– De ce ești atât de rău cu mine?

– Nu sunt. Politețurile nu sunt indicate în situația asta. Sinceritatea, da.

Ea îl apucă de guler. El se trase înapoi cu violență.

– Dă-te înapoi! S-ar putea să fiu infectat.

– Nu ești. Niciodată nu te îmbolnăvești. Te cred.

– Atunci de ce nu mă crezi când spun asta? Nu te vreau. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine!

De data aceasta, urlase.

– Ba da, vrei, spuse ea, aducându-i obrazul lângă al ei pentru un sărut drăgăstos, plin de dorință.

– Nu mă căsătoresc pentru sex, spuse el, dând-o la o parte.

Ea nu putu să-l înțeleagă și mâna ei se întinse să-i prindă mâneca în timp ce se întorcea.

– La naiba, nu mai ai strop de demnitate? Am făcut-o și ne-a fost bine, dar nu ești prima și nu vei fi ultima.

Linnet simți cum i se uscă gâtul.

– De ce-mi vorbești așa?

– Pentru că refuzi să asculți în orice alt fel, spuse el vizibil frustrat. Știi ce fel de om sunt, Linnet. Ne-am distrat împreună, ne-am veselit, ne-am rostogolit în așternuturi, cum vrei să-i zici. Dar niciodată nu am sugerat că asta ar duce la căsătorie.

– Nu, niciodată, șopti Linnet, străbătută de un fior.

Asta era clar.

– Mă gândesc că trebuia să te refuz, dar erai acolo, erai dornică...

Linnet înghiți în sec.

– Pentru că eram... dornică? Aparent, chiar era ca mama ei, cel puțin în ochii lui. De-aia?

– Și pentru că ești teribil de frumoasă, dar da, erai dornică. Poate ar trebui să fii mai discretă dacă te găsești din nou în aceeași situație.

Inima ei era grea ca un bolovan.

– Trebuie să pleci. Am nevoie de somn. Eu și Sébastien avem un castel plin de pacienți, și Bitts e bolnav deja, ceea ce înseamnă că și ceilalți doi ar putea fi.

– Aș putea să..., dar cuvintele îi muriră pe limbă.

– Pleacă. Nu poți ajuta. Nu avem nevoie de tine aici.

– Și nici nu mă vrei, simți ea nevoia să spună cu voce tare.

– Dacă te referi într-un fel fizic, răspunsul e da. Asta apropo de frumusețea și de entuziasmul tău. Orice bărbat vrea asta în pat. Dar într-un fel casnic, până ce moartea ne va despărți? Nu. Și niciodată nu am să te vreau așa.

Ochii lui erau aproape blânzi. Acea blândețe, se gândi Linnet, era groaznică.

– Nu vrei să recunoști că mă iubești, ca să nu-ți asumi răspunderea pentru propria nefericire, spuse ea cu bărbia ridicată și cu ochii înflăcărați. Sau lipsa ei!

– Poftim?

– Exact cum ai auzit. Dacă te-ai căsători cu mine, dacă ai recunoaște ce simți ar însemna că nefericirea e o alegere, nu un fapt deja stabilit.

– Porcării!

– Ei bine, eu te iubesc, nu mi-e frică să spun asta. Și te și vreau de soț.

– Eu, nu...

– Văd că tu nu, îi tăie răspunsul mergând spre fereastră. Sper să meargă totul bine în castel.

– Va merge, o asigură el.

Acum, că era cu spatele la el, i se păru că vocea lui era îndurerată. Când se întoarse însă, părea hotărât.

Ea se opri o ultimă oară, pentru că era o femeie încăpățânată.

– Am să te aștept în Londra o vreme, spuse ea. În caz că te răzgândești.

– Nu are nimeni un strop de demnitate în casa asta? spuse el aproape urlând. Ești la fel de jenantă ca tatăl meu.

– Nu mă deranjează să fiu o naivă pentru tine. Te iubesc.

Nu veni nici un răspuns în urma ei și nici nu credea că va mai exista vreodată unul, așa că escaladă pervazul.

– Urcă în caleașcă, spuse Piers din spatele ei, arătând spre o caleașcă mare ce se afla deoparte.

Caii tropăiau, agitați.

– E a ducelui, după sigiliu.

– Adio, spuse ea. Cu bine!

Plecă înainte ca el să-i dea vreun răspuns, pentru că nu ar fi fost răspunsul pe care ea și-l dorea și, oricum, era orbită de lacrimi.

capitolul 26

Robert sări de la fereastră și îi întinse mâna lui Marguerite, dar ea refuză să se urnească. Rămăsese locului, încremenită, ascultând vocea lui Piers venind din salon.

– Trebuie să mergem, spuse încet ducele, apucând-o pe Marguerite de mână, să o tragă la o parte, exact în momentul când fiul lor spuse fără nici o emoție: „Nu vreau să mă căsătoresc cu tine".

– E un prost, șopti ea. Atât de prost! Linnet îi este menită. Nu va mai fi o alta, nu ca ea.

Însă Robert o trase după el pe cărarea spre postul de pază, ascultând în tăcere cum îi spunea ceea ce știa deja: că Piers pare hotărât să atragă încă și mai multă nefericire asupra lui. Că fiul lor era incapabil să accepte o femeie pe care o iubea și care-l iubea.

Tăcu de-abia când pătrunseră în postul de pază. Nu arăta ca bârlogul unei slugi, ci mai degrabă precum casa de țară a unui nobil, deși în miniatură. Pereții erau decorați cu tablouri, iar camera strălucea de culoare, întețită mai ales de cuvertura stacojie întinsă pe un mic divan aflat în fața șemineului.

– Ce straniu, spuse Marguerite, privind împrejur. Privită de-afară, clădirea pare necizelată, dar înăuntru e chiar primitoare. Uită-te la micul divan: nu era în salonul cel mic acum o săptămână?

Robert pricepuse pe loc de ce locul era decorat precum un cuibușor exotic, dar se feri să o lumineze pe mama lui Piers în această privință.

– Poți pleca acum, Robert, îi trânti ea, deschizând ușa dormitorului și vârând capul înăuntru. Aici mă voi

simți ca acasă. Mă vor ajuta servitorii, iar dacă Piers se îmbolnăvește, poți conta pe mine să-l îngrijesc.

– Ca întotdeauna, spuse el, apropiindu-se de ea.

Marguerite îi zâmbi peste umăr. Nu o mai sărutase, după acea primă oară de la revederea lor, din teamă că l-ar putea respinge definitiv. Însă vorbiseră mult despre ultimii câțiva ani, despre cum ieșise el încetul cu încetul de sub vraja morfinei și-și dăduse seama că-și pierduse familia. În anii singuratici care urmaseră, singura sa fericire fusese certitudinea ce-i era săpată în suflet, că Marguerite avea grijă de fiul lor cât de bine era în stare.

– Știu, rosti ea, acceptându-i gândurile.

– Dacă te îmbolnăvești tu, Marguerite, ce se întâmplă?

O cuprinse din spate cu brațele și o sărută pe obraz.

– Atunci ce?

Spre enorma lui satisfacție, ea nu se retrase din brațele lui.

– O, asta nu se va întâmpla, răspunse ea cu deplina încredere care o oglindea pe a lui Piers. Nu mă îmbolnăvesc niciodată.

– Eu îmi amintesc altceva.

– Niciodată!

– Când erai însărcinată cu fiul nostru. Nu-ți amintești cât de rău te simțeai?

Începu să râdă la amintirea acelor vremuri și chiar i se cuibări în brațe.

– Cât ajunsesem să urăsc acel nenorocit vas verde pe care-l țineam în dormitor! L-am aruncat imediat ce s-a născut Piers.

– Așadar, te-am văzut suferind, rosti Robert, strângând-o și mai tare și îndrăznind s-o sărute pe ureche. Te-am îngrijit atunci, mai ții minte? Când ți-era rău în toiul nopții. Și dacă se întâmplă ceva, voi fi din nou lângă tine să te veghez. Iar dacă Piers se îmbolnăvește, ne va avea pe amândoi lângă el.

– Prostii, oftă ea, eliberându-se din îmbrățișare și întorcându-se spre el. Ce tot îndrugi acolo, Robert?

Chiar și felul în care îi pronunțase numele, cu încântătorul ei accent franțuzesc, îi făcu inima să tresalte.

– Vreau să spun că nu te voi părăsi.

Marguerite îl privi neîncrezătoare.

– Prostii!

– Nu.

– Prostii, insistă ea.

Pentru un moment, ducele nu schiță nici un gest, doar se uită la ea. Apoi declară cu nețărmurită convingere:

– Nu te voi mai părăsi niciodată!

– Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

– Dacă mă dai afară din casa asta, voi dormi pe cărarea dinaintea ei. Dacă te întorci pe continent fără mine, te voi urma. Îmi voi ridica o cabană de salcie în fața porții, voi dormi sub fereastra ta, te voi aștepta în fața ușii de la intrare.

Femeia își duse mâna la gură, însă în zadar; hohote de râs îi scăpau printre degete.

– Ți-ai pierdut mințile, Robert!

– Tocmai mi le-am găsit. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Chiar și cu mintea încețoșată de somnul morfinei, știam un singur lucru: că te iubesc.

– E trist că nu ți-ai amintit de asta în ziua în care Piers a intrat, pe neașteptate, în biroul tău.

Însă vocea ei nu era dojenitoare.

– Îl voi implora pe Piers să mă ierte, până în ziua în care voi muri. Dar, Marguerite... în clipa asta nu vreau să vorbesc despre Piers. E un bărbat în toată firea, un bărbat minunat, ceea ce e în întregime meritul tău. Dar nu ești doar mama lui Piers. Ești soția mea, singura femeie cu care am vrut vreodată să mă însor, ești soția inimii mele, chiar dacă m-am comportat ca un prost după ce l-ai luat pe Piers în Franța. Ai avut tot dreptul să pleci.

– Ai fost un mare *idiot*, îl săgetară vorbele ei, însă ochii spuneau altceva.

– Nimeni nu te va mai iubi așa cum te iubesc eu, mărturisi el, luându-i mâinile și sărutându-i palmele. Nimeni nu te-a iubit vreodată cum o fac eu. Marguerite, ești inima și viața mea.

La auzul vorbelor lui, un mic zâmbet îi înflori în colțul gurii, un zâmbet fermecător, absolut feminin.

– Primește-mă înapoi.

Cuvintele lui păreau să atârne în aer, să răsune în casa aceea mică.

– Sunt convinsă că faptele tale sunt impardonabile. Toate prietenele mi-au spus așa, rupse ea tăcerea ce se așternuse.

– Au dreptate. Nu trebuie să mă ierți. Doar... doar primește-mă înapoi.

Degetele i se încleștară pe ale ei.

– Și dacă refuz?

– Atunci voi părăsi casa aceasta.

– Și?

– Nu voi permite să fii expusă la scarlatină. Voi sta afară, în caz că ai nevoie de mine. Voi lua mâncarea de la servitori, ca să nu te infecteze.

– Ai putea să te îmbolnăvești, spuse ea cu glas scăzut.

– Sunt gata să mor pentru tine.

Speranța îi rupsese zăgazurile inimii, iar acum îi șiroia prin vene: un torent de bucurie, teamă și patimă.

Marguerite făcu un pas înainte, își eliberă mâinile și îi împresură gâtul cu brațele. Își găsise din nou căminul.

– Poți să rămâi.

Ducele o trase spre el, își odihni obrazul pe părul ei și închise ochii.

– *Mon amour.*

– Dar nu sunt sigură că vreau să mă recăsătoresc cu tine.

–Nu-mi pasă. Putem trăi în păcat pentru tot restul vieții.

Îi răspunse cu un râs cristalin.

–Doar sunt *franțuzoaică*. Suntem foarte prudente.

–Prudente și încântătoare, șopti el, coborându-și mâinile pe spatele ei îngust.

–Dar dacă morfina ți-a produs vreo deficiență permanentă?

Robert se dădu înapoi, cercetându-i chipul.

–Nu sunt...

Cu un zâmbet ștrengăresc, privirea îi alunecă spre pat.

–O franțuzoaică nu ia niciodată – dar niciodată – de bune asemenea chestiuni importante.

Cu un puseu de bucurie, Robert își luă în brațe fosta soție – nu, actuala soție – și trecu pragul dormitorului.

–Mi-ar face mare plăcere să-ți demonstrez că nu ai de ce să te îngrijorezi.

Se îndreptă de spate, cu râsul ei încă răsunându-i în urechi.

–Trebuie să mă asigur că Linnet a ajuns cu bine la trăsură. Apoi am să gonesc până aici cu o asemenea viteză, că servitorii mă vor socoti nebun.

–Chiar *ești* nebun, chicoti Marguerite ca o fetișcană.

–Nu, spuse el, aplecându-se să o mai sărute o dată. Sunt în toate mințile. Pentru prima dată de ani buni.

capitolul 27

–Îmi pare atât de rău, o consolă ducele de Windebank pe Linnet, când o găsi plângând în trăsură. Îmi cer scuze că te-am adus aici, domnișoară Thrynne.

–Linnet, te rog, abia reuși ea să spună. Până la urmă, aproape că am fost înrudiți prin căsătorie. Ai cumva o batistă? A mea e udă.

–Fiul meu e un om dificil, rosti ducele, întinzându-i o batistă enormă de mătase, pe care era brodată emblema lui.

–E un... un prost, suspină ea.

–Așa e.

–Mă iubește, sunt convinsă de asta, și totuși mi-a spus că nu se va căsători cu mine. Că nu vrea să se căsătorească.

Ducele rămase tăcut. Linnet își suflă nasul.

–Poate că se va răzgândi.

Însă adevăratul răspuns se citea prea bine în ochii ducelui.

–Nu o va face, nu-i așa?

Lacrimile începură din nou să i se reverse pe obraji.

–Draga mea, draga mea, aș vrea să-ți pot da un alt răspuns.

–Nu-i nimic. Acum putem pleca?

Ducele ezită. Ea îl înțelese imediat.

–Vrei să rămâi cu ducesa, vreau să spun, cu lady Bernaise.

–Nu o pot părăsi.

În privire i se citea acea hotărâre neînduplecată, atât de tipică la Piers.

–Și nici pe Piers. Cu toate păcatele mele, ei sunt familia mea și așa vor fi pentru totdeauna.

Linnet își trase nasul fără vreun gând la regulile de etichetă.

– Aș proceda la fel. Nu vă faceți griji pentru mine. Voi fi bine.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Atât, atât de rău! Trăsura te va duce în satul unde așteaptă servitorii și menajera ta. Nu trebuie să mai întârziem, fiindcă le-am spus să continue fără noi dacă nu sosim înainte de lăsarea serii. Vreau să fiți cât mai departe de epidemia aceasta.

– Sunt gata de plecare, rosti Linnet printre sughițuri.

– Mă tem că va fi o călătorie în care te vei simți singură.

– Sunt obișnuită cu singurătatea, îi zâmbi ea.

– Ah!

Ducele părea și mai necăjit.

– Nu-mi da atenție, spuse ea, surâzând stingherită. Doar îmi plâng de milă. M-am îndrăgostit de imposibilul vostru fiu. Până peste cap. Iar acum, trebuie să-mi croiesc o viață fără el. Ceea ce voi și face.

Deși nu-și putea imagina cum. Până și durerea de-a se gândi la asta îi sfâșia inima.

– Nu va fi ușor, spuse ducele aplecându-se și bătând-o pe genunchi. Dar poți s-o faci. Eu am făcut-o.

– Poate când voi avea șaizeci de ani, voi reveni în Wales, să-l forțez pe Piers să stea cu mine în postul de pază pentru o săptămână, două, surâse ea vag.

– Așa să faci. Mi-ar face plăcere să știu că-l vei scoate din castel într-o bună zi.

– Dacă îi destăinui asta, nu voi avea pentru ce să-mi fac planuri când ajung la vârsta aceea, îi spuse ea cu franchețe.

– Înțeleg. Nu voi sufla o vorbă. Dacă mi-aș fi dat seama cât de adâncă e aversiunea lui pentru mine, nu ai suferi atâta în clipa asta. Regret atât de mult!

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, nu l-aș fi întâlnit pe Piers. Prefer să am inima frântă, zise ea și își șterse lacrimile.

– Știi, ești într-adevăr o femeie minunată, spuse ducele, strângându-i genunchiul.

De astă dată, Linnet lăsă să-i scape un zâmbet timid, fără pic de talent genetic în el.

– Mulțumesc pentru tot. Îți doresc cât mai mult noroc.

Ducele ridică din sprânceană exact ca fiul său.

– Mulțumesc.

Dădu să iasă.

– Te voi vizita imediat ce mă întorc în Londra.

– Cred că nu vei fi singur, spuse Linnet.

Ducele se opri o clipă pe treptele trăsurii, iar ea abia îi auzi răspunsul când puse piciorul pe pământ.

– Și eu sper asta.

Ușa se închise în urma lui. Un cor de voci bărbătești se iscă în jurul trăsurii, care porni. Departe de castel, departe de ocean și de piscină, departe de Kibbles și Bitts, de Prufrock și de pacienți. Departe de Piers.

Scăpă batista ducelui pe podea. Plânsul îi provocase o migrenă teribilă, năucitoare. De fapt, părea de neconceput că ziua nu se sfârșise încă. Se găsea într-o trăsură, și nu într-un pat. Îi era cu neputință să-și imagineze călătoria înapoi spre Londra, zi după zi, în trăsura aceasta.

După un timp, se culcă pe băncuța căptușită, cu ochii pierduți în tavanul ce se rotea. Nu se simțea deloc confortabil. Se gândi că își forțase prea mult gâtul și umerii la înot.

În sfârșit, închise ochii și lăsă legănatul blând al trăsurii să o poarte departe de cuvintele aspre ale lui Piers, deși îi răsunau în vise.

capitolul 28

Șase zile mai târziu

–E pe moarte, rosti Piers cu grimasa de frustrare care-i apărea pe chip în momente ca acesta.

Se uită la pacientul său, un bărbat solid, cam pe la șaizeci de ani.

–De fiecare dată când îi dau apă, i se scurge din gură, spuse infirmierul.

–Asigurați-vă că e bine îngrijit. Se poate ca ochii roșii să fie semn că va deceda în curând, încheie Piers, îndreptându-se spre coridor.

–Arată ca un dihor, se auzi glasul lui Sébastien.

Stătea sprijinit de perete.

–Du-te și te culcă, îl sfătui Piers. Ai fost treaz toată noaptea. Nu vei mai fi de nici un folos dacă o ții tot așa. Oricum, nu ne-au mai venit pacienți de cel puțin două ore.

Ca un fel de răspuns, se auziră bătăi în ușa de la intrare.

Râsul lui Sébastien părea lipsit de viață.

–Care mai e starea lui Bitts?

–Are pulsul rapid, dar l-a lăsat febra. I-am spus omului său să-i dea supă de pui începând de azi. A trecut de ce era mai rău.

–Cred că epidemia se potolește, rosti Sébastien, renunțând să mai stea rezemat de perete.

–Era și timpul. Am trimis porunci privind izolarea pacienților. Slavă Domnului că nu s-a răspândit dincolo de drumul morarului.

–Mă duc să mă culc, spuse vărul său, apoi făcu o pauză. Știai că tatăl tău e încă aici?

Piers își întoarse capul spre el.

–Ce?

–Locuiește în postul de gardă împreună cu mama ta. Am ieșit ieri să iau o gură de aer. Stăteau în grădină și le-am făcut cu mâna, de la depărtare, desigur.

–Erau în grădină?

Piers era atât de extenuat, că-și simțea creierul ca o legumă pusă la murat.

–Împreună, în postul de gardă? adăugă el.

Până și gândul la acel loc îi trimitea o durere năprasnică în inimă, ce parcă amenința să se crape în două.

–Bănuiesc că, în curând, vom avea o nouă ducesă, spuse Sébastien cu voioșie. L-am văzut ținând-o de mijloc. Foarte intim.

–Stai! Asta înseamnă că a trimis-o pe Linnet acasă fără nici o escortă. A trimis-o până la Londra neînsoțită.

Piers simțea mânia arzându-i în vene. Sébastien se încruntă.

–Nici o escortă în afară de-o ceată de slugi, menajere și nuntași. Trei trăsuri pline cu ei. Pentru numele Domnului, Piers, ai dat-o afară. Scoate-ți-o din minte! Va fi în deplină siguranță. Gândește-te doar că mama ta a venit aici tocmai din Andaluzia.

Linnet era într-o primejdie de cincizeci de ori mai mare decât fusese mama sa. Dar Piers își înghiți cuvintele înainte să-i scape pe gură.

Kibbles își făcu apariția la jumătatea scărilor.

–Unul dintre noii pacienți e în stare gravă. Doctorul din sat l-a tratat cu lipitori.

–Revino-ți odată, spuse Sébastien, cu glasul hodorogit de oboseală. Linnet a plecat. Ia-ți gândul de la ea.

–Culcă-te odată, mârâi Piers, făcându-i vărului său semn să plece.

Apoi se întoarse spre Kibbles.

–Credeam că am anunțat care e tratamentul adecvat.

–Nevasta lui spune că au auzit despre izolarea bolnavilor, dar nimic despre tratament.

–Ce sat e ăsta?

–Llanddowll.

–Deja ne-au venit trei pacienți de-acolo. Spune-i lui Neythen să ia un cal și să se ducă acolo. Pare descurcăreț cu lucrurile astea și e de prin partea locului. Spune-i să-l convingă pe doctor să înceteze. Dacă asta nu merge, să-i dea una în cap și să-l aducă aici. Îl arunc în donjon.

Kibbles clătină din cap.

–Neythen e la pat. Nu cred că e un caz grav. E în aripa de vest. Bănuiesc că Prufrock nu prea are cum să ne dea pe cineva în locul lui.

–Atunci sătenii vor trebui să se descurce singuri, rosti Piers, vlăguit. Du-mă la pacient.

–Domnul Connah are febră puternică și puls scăzut, îl informă Kibbles câteva momente mai târziu, când ajunseră la căpătâiul pacientului.

–Gâtul?

–Are ulcerații închise la culoare. Și decojirea e atât de violentă, încât și-a pierdut unghiile, adăugă Kibbles, întorcând brațul pacientului.

Piers se uită cu luare-aminte la bărbatul întins pe pat. Avea ochii închiși și respira neregulat.

–De câte zile e bolnav? o întrebă pe soția acestuia.

–Asta e a șasea zi, răspunse femeia, frângându-și mâinile. A apărut pe neașteptate, așa că l-am pus de unul singur într-o cameră, cum ne-a sfătuit pastorul, și am trimis copiii de-acasă.

–Probabil le-ai salvat viețile.

–Și soțul meu? Cum rămâne cu Barris al meu?

Piers învățase că era mai bine să fie direct.

–Nu cred că va supraviețui. Există o șansă, firește. Soțul dumitale pare un bărbat puternic și vom lupta pentru el. Ziua de mâine va decide.

Femeia își încleștă mâna pe stâlpul patului.

–Dacă-l aduceam aici chiar când a făcut febră, ar fi trăit? Spuneți-mi!

–Nu, răspunse Piers fără menajamente, întâlnindu-i ochii. Cursul bolii e cursul bolii. Nu putem spune cine va trăi și cine va muri.

–Nu a fost din cauza lipitorilor? N-am vrut să-i pună lipitori, dar doctorul a insistat. Venise tocmai din celălalt sat, așa că am crezut că-l fac să-și piardă vremea dacă nu-l las. I le-a pus chiar pe gât, pe partea care-l durea, să scoată sângele otrăvit, așa a spus.

–Nimic din ce-ai fi făcut nu ar fi contat. Doar Domnul știe când e timpul unui om să moară.

–Domnul, repetă ea cu un mic suspin. Așa e. Barris mergea la biserică în fiecare duminică și îi ajuta pe nevoiași. Dacă e să moară...

Piers o așteptă să-și revină.

–Dacă e să moară, a avut o viață bună. I-a iubit pe copii. Și pe mine. Mi-a spus-o imediat ce și-a dat seama că e bolnav. Am trăit doisprezece ani împreună.

–Ați fost fericiți în acești doisprezece ani?

–Am avut și greutăți, dar da, da, răspunse femeia, cu ochii înecați în lacrimi. E un om bun. Barris e un om bun.

–Atunci ai de ce să fii mândră. La fel și copiii voștri.

Ieși pe coridor împreună cu Kibbles.

–Spune-i infirmierului să-i dea cât mai multă apă. Cere-i și soției să dea o mână de ajutor. Trebuie să-l răcorim cât mai mult; să încercăm cearșafuri umede. Nu cred că spuma de hamei face mare lucru în afară de a împuți camera, așa că s-o lăsăm baltă.

–De ce i-ai spus lucrurile alea? Despre posibilitatea să fi procedat altfel? Nu am pierdut nici un pacient care a ajuns aici îndeajuns de repede. Ar trebui să le spunem oamenilor, să știe că scarlatina poate fi învinsă.

Oricât era de extenuat, glasul lui Kibbles încă vibra de mândrie.

– Trebuie să se împace cu ea însăși. Și trebuie să se împace cu amintirea lui. E îndeajuns pentru o femeie, răspunse Piers, dând să plece.

– Și ce-a fost cu discuția despre Dumnezeu? Nu te-am auzit niciodată spunând așa ceva, continuă Kibbles, mergând în urma lui.

– Fii mai atent la ce se întâmplă în jurul tău, naivule, izbucni Piers. Întotdeauna îți spun asta. Purta o cruce la gât.

– Ceilalți doi pacienți care au venit nu sunt în stare atât de gravă. Cred că ar trebui să te culci și tu puțin.

– Tocmai ce l-am trimis pe marchiz la culcare.

– Penders și cu mine am dormit deja cinci ore. Și acum știm cu ce avem de-a face. Ne descurcăm noi. Odihnește-te.

– Ești cel mai bun dintre ei, spuse Piers, aruncându-i o privire. N-ai dopuri în urechi.

– Atunci, ai încredere în mine. Culcă-te.

– Mă duc numai să-l verific pe Neythen. S-a mai îmbolnăvit careva dintre membrii personalului?

– Nimeni, de la cele două cameriste de-acum câteva zile, răspunse Kibbles. Cred că spălatul pe mâini dă rezultate.

Neythen dormea, așa că Piers nu intră în cameră. Vedea de la ușă că servitorul suferea de o formă blândă a bolii; fața și brațele îi erau înroșite uniform, ceea ce însemna o recuperare destul de rapidă.

Apoi o luă spre pat, clătinându-se din pricina epuizării în vreme ce străbătea coridorul, sprijinindu-se în baston ca pe un al treilea picior.

La un moment dat, slujitorul său fusese în încăpere; cuverturile erau aranjate și o cină rece îl aștepta pe masă. Se opri doar să-și dea jos încălțările înainte să se prăbușească în așternuturi.

Visul îl aștepta, la fel ca în fiecare seară de când ea plecase.

Linnet râdea dezbrăcându-și cămașa, ca în ultima lor dimineață petrecută împreună. Stătea pe piatra de lângă piscină, cu ochii radiind, cu silueta ei superbă, mlădioasă, înconjurată de razele soarelui, cu nimic mai prejos decât un înger.

Îi făcu cu mâna în vreme ce pășea pe cărare, plănuind să-și arunce hainele de pe el și să i se alăture...

Iar apoi văzu niște colți lucind în piscină.

Primejdia pândea în apă.

Ceva intrase în piscină și acum o aștepta, hămesit și nimicitor.

Încercă să strige, dar ea nu-l auzi. Apoi începu să fugă spre ea, doar că nu putea să fugă. Durerea îi săgeta piciorul, însă continua să fugă, aruncându-și violent bastonul înainte și călcând apăsat, încercând cu disperare să ajungă la ea.

Linnet îi făcu semn cu mâna, iar apoi plonjă în apă, cu acea bucurie feroce, cu neînfricarea ce-o împinsese în unda răcoroasă chiar din prima zi, înainte ca măcar să știe să plutească.

Se trezi tremurând, lac de sudoare, cu inima bătându-i sălbatic în piept. Vreme de cinci minute nu reuși nici măcar să gândească, ci rămase încremenit, privind pierdut la tavan, spunându-și încontinuu că Linnet era în drum spre Londra. Că era în siguranță. În deplină siguranță. Servitorii tatălui său erau cei mai buni, oameni de încredere în orice sens posibil. Știa prea bine cât de inspirat era ducele când venea vorba de angajări. Chiar și el și-ar fi pus viața în mâinile lui Prufrock fără să ezite.

Își spuse că visul era doar o consecință a epidemiei. Imaginația i-o luase razna din cauza celor petrecute în castel. Din cauza scarlatinei. Din cauză că el era un nemernic.

Cu toate acestea, chiar și când inima i se liniști, ceva nu-i dădea pace... ceva ce nu-și putea aminti prea bine, ceva despre Linnet. Nu putea fi ceva auzit de la cei din jur. Nimeni nu adusese vorba despre Linnet de când plecase.

Părea că până și Sébastien o uitase.

Numai el se gândea la ea, cel puțin o dată la cinci minute. Se apleca asupra unui pacient și, în loc de piele mâncată de boală, vedea mâna ei delicată.

Într-una dintre acele dimineți, sora Matilda îl strigase, iar el se întorsese ca fulgerat, crezând că era ea.

Să confunde vocea Matildei cu cea a lui Linnet era un semn aproape clar că-l păștea nebunia.

Ce anume era? Ce trebuia să-și aducă aminte? Orice ar fi fost, parcă îi scăpa printre degete, chinuitor de tainic. Ceva despre dans... ceea ce era absurd. Nu dansase în viața lui.

Într-un târziu, se întoarse pe-o parte și adormi din nou.

capitolul 29

Era agonizant să zacă pe spate, așa că Linnet se întoarse pe-o parte, însă era la fel de rău. Se răsuci din nou și se găsi încurcată în pături. Puseseră atâtea pături pe ea, atâtea pături.

–Apă, murmură ea, auzind o voce.

Ridică privirea și văzu printre gene o siluetă uriașă înălțându-se deasupra ei. Se aplecă și o apucă de încheietură.

Își privi brațul ridicat, cu un amestec de groază și fascinație. Pielea ei... ce se întâmpla cu pielea ei era înfricoșător. Dezgustător.

–Sigur că am putea s-o ducem la castel, veni un glas de undeva... de undeva de la picioarele ei. Dar recunosc că domnul Sordido nu a crezut că merită atâta timp și cheltuială. La urma urmei, nu avem idee cine e. O îngrijesc pe cheltuiala mea, doctore. Pe cheltuiala mea.

–Castelul, se strădui Linnet să horcăie.

Dar nu păreau să o audă. Gâtul o durea amarnic, iar limba, pur și simplu, nu-i mai încăpea în gură.

–Apă, încercă din nou să rostească.

Bărbatul care-i ținea încheietura îi dădu drumul și se îndreptă de șale.

–Nu ar supraviețui călătoriei, doamnă Sordido. Mi-e teamă că boala e prea gravă. Are ochii deschiși, însă e clar că nu e în *compos mentis*. Deja privește spre lumea cealaltă, așa că nu e de mirare.

–Dar pare că i-a mai trecut fierbințeala.

–Am descoperit că febra vine și pleacă. Mă gândesc să scriu un tratat, când totul se va termina.

–O, da, ar trebui, doctore. Sunt sigură că le-ar fi de mare ajutor celorlalți.

–*Tratat asupra stărilor febrile*. Poate cu un subtitlu ce ar suna cam așa: *Incluzând febrele intermitente, remitente și continue, însoțite de scurgeri*. Voi raporta că am avut un succes moderat cu aplicarea lipitorilor pe zonele otrăvite, cât și cu folosirea rubarbei drept laxativ.

Doamna Sordido slobozi un mic oftat aprobator.

–Ați primit vreo veste de la duce? se interesă doctorul. Trăsura era proprietatea ducelui, nu?

–Asta credem după blazonul de pe trăsură. Îi va lua ceva timp omului nostru să ajungă la Londra și să se întoarcă cu vești. Mare păcat de vizitiu.

–L-ați îngropat?

–Nu s-a mai trezit după prima noapte. Delira, crezându-se în Londra. L-am îngropat imediat. Domnul Sordido a considerat că nu mai avea rost să așteptăm.

–Femeia aceasta nu poate fi o doamnă, rosti gânditor doctorul. Călătorește fără servitoare, fără nici un fel de bagaje, și uită-te la cămașa pe care o poartă. Mă gândesc că e o menajeră în serviciul ducelui sau un fel de slujitoare. Foarte generos din partea ta să ai grijă de ea, doamnă Sordido. Nu mulți hangii s-ar sinchisi de așa ceva.

–Nu deranjează pe nimeni. Cotețul ăsta era nefolosit oricum, spuse doamna Sordido cu modestie. Îmi trimit slujitoarea în fiecare dimineață și seară să-i dea apă, după cum ați spus.

–Nu e ca și cum se poate plânge de mirosul găinilor. Doar boala în sine are un miros oribil, spuse doctorul.

–E teribil de umflată. Și ce-i curge din ureche, doctore? întrebă doamna Sordido.

Doctorul întinse gâtul spre Linnet.

–E un lichid rău mirositor, spuse el, îndepărtându-se. Doamnă Sordido, nu se mai poate face nimic aici. Te asigur că ți-ai făcut datoria creștinească față de acești bieți călători.

–Să ieșim la aer curat, doctore, încheie doamna Sordido, iar pașii îi răsunară pe podeaua de lemn, în vreme ce se îndrepta spre ușă.

Mici rotocoale de praf se ridicară, plutind în fața ochilor lui Linnet precum pulberea unui spiriduș. Doctorul se îndreptă de șale și dădu să plece la rândul său.

–Sunt sigur că ducele te va răsplăti pentru grija pe care le-ai acordat-o.

–Da, dar domnul Sordido nu e deloc încântat că o mai ținem aici. Nu e de acord nici cu faptul că am intrat în coteț cu dumneata, trebuie să mărturisesc. Dar i-am spus că vreau să o văd încă o dată, fiindcă nu vreau să-i am moartea pe conștiință.

–Ai făcut ce trebuia, într-adevăr, o încurajă doctorul. Pfui, chiar miroase aici, nu-i așa?

–Nu, spuse Linnet, străduindu-se să se ridice. Nu, vă rog!

O văzu ca prin ceață pe doamna Sordido oprindu-se lângă doctor.

–Ce i se întâmplă acum?

–Convulsii, mă gândesc, spuse doctorul, aruncând o privire peste umăr. Să mergem, doamnă. Am încercat tot ce e omenește posibil, iar acum ar trebui să-i încredințăm sufletul Domnului. Ar trebui să-i dați de știre preotului.

–O, nu aș putea să-l deranjez doar pentru o...

Vocea femeii se stinse.

Tremurând, Linnet își duse mâna la față. Abia o putea ține ridicată. De cât timp era aici? Avea impresia că de săptămâni... luni.

Încet, încet, își duse mâna spre paharul de lângă scândura pe care se afla și abia reuși să-l ducă la gură. Apa îi curse în gură, rece și întremătoare. Dar o clipă mai târziu, își dădu seama că uitase să înghită, iar acum gâtul îi era ud.

Încercă din nou și apa îi intră în nas. O lacrimă i se scurse pe obraz.

Simțea căldura furișându-se, gata să pună din nou stăpânire pe ea. „Apă", se gândi ea. De data aceasta, reuși să înghită. Însă când așeză cana lângă ea, îi căzu din mână și apa se scurse pe podeaua murdară.

Nu mai e apă, își spuse ea. Nu mai e apă. Cuvintele îi zvâcneau în tâmple în ritmul inimii.

Groaznica torpoare o năpădea din nou, trăgând-o înapoi în vârtejul întunecat al febrei, unde nu vedea și nu auzea nimic. Totuși, apă...

Piscina sclipea înaintea ei, albastră, rece, proaspătă. Îl vedea aievea pe Piers, cu rânjetul lui sardonic pe buze, și totuși atât de atrăgător.

Pentru acea ultimă clipă, înainte să recadă în ghearele febrei, se concentră la a-l iubi, cu tot cu felul lui sălbatic de a-și face drum prin viață, în agonie, însă fără a ezita. Își aminti de zâmbetul lui. De inteligența din privirea lui.

„Niciodată nu se dă bătut", își spuse ea.

Mici puncte negre se adunau dinaintea ochilor ei, că abia mai vedea scândurile mâncate de vreme.

Febra o luă în stăpânire, iar ea își duse mâna neagră la ochi.

capitolul 30

A doua zi

Până la prânz, era evident că epidemia fusese oprită. Doar trei noi pacienți sosiseră la castel și nu erau în stare gravă.

Pentru prima oară de la declanșarea bolii, Sébastien și Piers se opriră să ia prânzul, căzând pe scaunele din micul salon, unde Prufrock îi servi cu pui înăbușit și cu vin.

– Înapoi la civilizație, oftă Piers. Prufrock, le-ai dus ceva din mâncarea asta și părinților mei?

– Da, milord. Excelența Sa a ieșit să o ia, odată ce m-am îndepărtat la o distanță sigură. Prufrock își drese vocea: Părea foarte fericit.

– Nemernic norocos! L-a iertat, mormăi Piers.

Cumva, și el îl iertase. Viața era cum era. Era timpul să uite de furia împotriva tatălui său și să-și continue viața, cu tot cu piciorul lui schilod.

– Fericiți până la adânci bătrâneți, remarcă Sébastien, sorbind din paharul cu vin. Hristoase, ce bine e să fii curat din nou. Parcă nu voiam să mai ies din baie.

Prufrock îi întinse lui Piers o farfurie de sparanghel proaspăt.

– Doctorul Bitts nu mai e la pat. E încă destul de slăbit, dar sluga lui mi-a dat de știre că deja întreabă de pacienți.

– Bitts, rosti Piers gânditor. Nu e un doctor rău, mai ales pentru un nobil. Oricum, mai bun decât Penders. Nătărăul a născocit ieri o infuzie de trandafiri cu care să curețe gâturile pacienților. N-am găsit nimic rău în asta, dar nici ceva util.

– Cred că tocmai oamenii de viță nobilă devin cei mai buni doctori, spuse Sébastien. Uită-te la noi doi.

Rânji, cu umbre de oboseală în jurul ochilor, dar totuși triumfător.

– Am făcut o treabă al naibii de bună cu erupția de scarlatină, Piers. Și nici măcar n-am fost nevoiți să tăiem membrele pacienților, treabă la care ne pricepem cel mai bine. Cel puțin, eu.

– Suntem o excepție, observă Piers, învârtindu-și paharul de vin și căznindu-se să nu se gândească la Linnet.

Un efort inutil, căci singurele momente când ea nu-i ocupa gândurile era când avea grijă de vreun pacient.

– Majoritatea celor ca Bitts, care se simt ca acasă în sălile de bal, nu sunt...

Se opri.

Bitts... dansând cu Linnet, râzându-i la ureche. Plecându-și gâtul spre ea. *Respirând* spre ea. În fiecare noapte, aproape în fiecare noapte. Se ridică atât de brusc de la masă, încât răsturnă scaunul.

– Linnet!

Sébastien căscă nedumerit gura.

– A dansat cu Bitts. Sunt un mare, mare idiot. A dansat cu Bitts în noaptea dinainte ca el să se îmbolnăvească și apoi a plecat de una singură în trăsură.

Sângele îi pulsa în tâmple; se simțea amețit.

– Unde mi-e bastonul, unde-i nenorocitul ăla de baston?

Căzuse pe podea. Prufrock se repezi să i-l ridice. Sébastien se ridicase și el în picioare, încruntat.

– Simptomele lui Bitts au apărut în ziua următoare, rosti Piers cu glas sugrumat. Ziua următoare, Séb! Ar putea fi oriunde, bolnavă. Ar putea fi...

Se răsuci, îl împinse pe Prufrock la o parte atât de tare, încât majordomul se izbi de perete.

– Mă duc după ea.

– Stai! strigă Sébastien. Trebuie să ne gândim cum să procedăm.

– N-avem la ce să ne gândim.

Panica șiroia în el precum argintul viu, arzându-i venele.

– Mă duc după ea. Adu-mi haina, boule, se răsti el la slujitor. Prufrock, o trăsură. Cea mai rapidă pe care-o avem. Brișca.

– Nu ai idee unde e, protestă Sébastien. Ce rută a luat spre Londra. Nu poți să mergi cu brișca până la Londra.

– Îl întreb pe tatăl meu de rută. Și dacă moare fiindcă a lăsat-o să meargă de una singură, mă întorc și-l omor cu mâna mea.

– Piers!

Ignoră strigătul lui Sébastien, fugind pe treptele castelului, manevrându-și bastonul cu băgare de seamă, să nu facă un pas greșit.

Ducele ieși din postul de pază și se făcu alb la față când auzi povestea lui Piers.

– Drumul spre Swansea, spuse el. Le-am poruncit servitorilor să o aștepte în Llanddowll.

– Llanddowll sau Llanddowrr?

Ducele păli și mai tare.

– Cred că am spus Llanddowll. Nu sunt sigur.

– Mai probabil Llanddowrr; e pe drumul de nord spre Carmarthen.

Piers se răsuci pe un picior și-și împinse trupul pe cărarea spre castel. Coșmarul său devenise realitate. Era același lucru să o ia la deal sau la vale și, oricum, era prea încet din pricina nenorocitului de picior, incapabil să o salveze.

Trăsura îl aștepta în fața castelului, cu patru cai odihniți înhămați.

– Asta nu-i brișca, se răsti Piers la Prufrock, care aștepta la ușa trăsurii.

Sébastien se apropie în fugă, pe treptele castelului.

– Nu ai idee unde e. Dacă a luat, totuși, scarlatină de la Bitts – și sunt mari șanse să nu se fi întâmplat așa, de vreme ce mama ta pare să nu aibă nimic –, dacă s-a îmbolnăvit ar fi trebuit să prezinte primele simptome într-o zi sau două. Dar nu o vei găsi atât de aproape.

– De ce nu? izbucni Piers.

– Pentru că nu e bolnavă. Dacă era, servitorii ducelui ar fi adus-o înapoi aici. Ar fi trimis pe cineva călare să ne anunțe dacă era prea bolnavă să poată fi adusă. Au trecut șase zile. Chiar dacă nu s-ar fi îmbolnăvit până în cea de-a doua zi, cineva ne-ar fi dat de veste până acum. Nu toți servitorii sunt bolnavi. Nu cred că vreunul a dansat cu Bitts.

Piers se opri, cu un picior pe treapta trăsurii.

– Au trecut șapte zile de când a plecat, nu șase. Puteau să străbată cale lungă până să aibă vreun simptom. Unii pacienți... Aha. Înțeleg. Nu-mi dați brișca pentru că s-ar putea să merg până în Londra.

Sébastien îi puse o mână pe umăr.

– Nu e bolnavă, Piers. Și-au continuat drumul spre Londra și e în deplină siguranță, așteptându-te acolo.

– Nu ai de unde să știi precis.

Piers se sui în trăsură.

– Nu vei ști vreodată, cu siguranță, dacă e vie sau moartă decât dacă o ții întotdeauna lângă tine, rosti Sébastien cu o precizie agonizantă, chirurgicală.

Piers se aruncă în scaun. Vărul său îi întinse un săculeț prin ușa trăsurii.

– Ia asta. În caz că... toate alifiile pe care le-au folosit infirmierii, deși n-am idee dacă funcționează. Puțin amestec spumos, chiar și un borcan de esență acidulată de trandafir de-a lui Penders. Ai nevoie de slujitori?

– Nu vă puteți lipsi de ei, spuse Piers. Neythen e încă la pat. Mă descurc cu Buller.

Puse săculețul pe locul de lângă el.

– Sunt convins că e bine, sănătoasă și că n-ai nevoie de leacuri, dar du-te după ea, rânji Sébastien. Ne descurcăm aici.

– Nu mă duc pentru motivul ăla, se rățoi Piers. Ar putea fi bolnavă, prostule.

– Te duci după ea, indiferent cât de mult protestezi că nu o faci, susținu vărul său. Știam că o vei face. Nu o vei prinde din urmă; are un avans prea mare. O să trebuiască să te milogești în Londra.

– Nu...

Sébastien se întinse și-i dădu un pumn ușor în umăr, genul de lovitură prietenească pe care și-o dădeau când erau băieți.

– Și eu țin la ea. Cu toții o vrem în familie. Și... e a ta. Simt asta la ea. E a ta.

– E a mea, rosti Piers, simțind gustul cuvintelor pe limbă.

Se potriveau, se potriveau în inima lui. „E a mea.“ Nu era o întrebare, ci un răspuns definitiv.

– Așa că du-te și adu-o înapoi, spuse Sébastien, rânjind la el.

Piers se întinse și izbi tavanul trăsurii, dându-i de știre vizitiului că poate porni.

– Dă-te la o parte, Séb. Trebuie...

Ușa se închise înainte să-și termine propoziția.

– ... să-mi găsesc soția, rosti el în singurătatea trăsurii. Trebuie s-o găsesc pe Linnet, să o aduc acasă, să o iau de soție.

capitolul 31

Llanddowrr era un mic sătuc adormit în soarele de după-amiază. Piers năvăli pe ușa hanului, mânuindu-și bastonul ca un maniac. Nici un semn de călători bolnavi... de fapt, nici un semn de scarlatină. Nici cârpe stacojii la ferestre, nici vreun alt indiciu de îngrijorare.

– Am auzit veștile, desigur, spuse hangiul, cu o privire speriată numai la gândul bolii. Un alai mare de oameni au venit pe-aici, servitorii unui duce. Au luat masa și apoi au plecat în grabă.

– Servitorii ducelui de Windebank. Cât timp au stat aici? întrebă Piers.

– Până pe înserat.

– Li s-a alăturat cumva o tânără doamnă într-o altă trăsură a ducelui?

Hangiul clipi, nedumerit.

– Păi, nu aș putea să spun. Erau trei trăsuri, iar eu și nevasta le-am adus de mâncare. Erau paisprezece, toți laolaltă, adunați în încăperile comune.

– Toți laolaltă, repetă Piers. Dar tânăra doamnă? Ar fi trebuit să sosească mai târziu, după-amiaza.

– Nu știu nimic despre asta, poate că nu a vrut să ia masa.

Piers se gândi la Linnet ultima oară când o văzuse, la privirea ei rănită.

– E posibil să nu fi vrut să ia masa.

– Îl întreb pe grăjdar, spuse hangiul, ieșind de după tejghea. Trebuie să știe dacă a mai venit o trăsură după celelalte. Erau foarte agitați, asta știu. Vorbeau între ei că ducele le-a spus să-și continue drumul dacă nu ajunge până la amurg.

– Dar sigur trebuie să-l fi așteptat pe duce, rosti Piers abia reținându-și emoția din glas.

Probabil că nu-i prea ieșise, de vreme ce hangiul îi aruncă o privire agitată peste umăr înainte să se repeadă afară pe ușă, strigând:

– Daw! Daw, unde dracu' ești?

Daw inspecta caii lui Piers, îi ștergea și stătea la bârfe cu Buller. Se îndreptă de umeri la strigătul hangiului.

– A sosit cumva o tânără doamnă în altă trăsură, să se alăture celorlalte trei trăsuri ale ducelui? întrebă hangiul.

Daw clătină din cap.

– Au așteptat până pe la opt. E nebunie curată să o iei pe drumul de nord la o asemenea oră, dar le era teamă să nu cumva să se îmbolnăvească. Cred că aveau de gând să călătorească peste noapte.

– Nu a mai ajuns aici, suspină Piers, cu un ghimpe în inimă. A părăsit castelul în jur de trei după-amiază. Ar fi trebuit să ajungă aici cu mult timp înainte să plece caravana.

– Vorbeau despre sosirea ducelui, îi dădu Daw de știre. Dar nu a mai venit nimeni, așa că au plecat. Trebuie să fi greșit satul.

Piers îi aruncă o guinee hangiului, apoi se întoarse spre Buller.

– Trebuie să facem cale-ntoarsă. Mergem în Llanddowll.

– Llanddowll, locul ăla e mai mic decât o latrină, remarcă Daw.

– E chiar mai mic acum, spuse Piers. Satul a fost rău lovit de febră.

Hangiul se îndepărtă, iar caii o luară din loc. Piers ședea în trăsură, bătând cu degetele în oblonul ferestrei. Nu a mai ajuns în Llanddowrr. Asta însemna... asta însemna ce? Că ea trebuie să fi ajuns în Llanddowll.

De ce nu se întorsese la castel dacă nu-i găsise pe servitorii ducelui? Nu ar fi putut să continue drumul spre Londra de una singură.

Imposibil. Nu avea bagaje, nici servitoare. Toate erau în cufere, duse de servitorii ducelui. Nu era în stare nici să-și dea rochia jos de una singură.

Ceea ce-i spusese el nu era *atât* de groaznic încât să o ia la sănătoasa fără vreo haină de schimb.

Pădure, acri de pădure se perindau înaintea ferestrei. Llanddowll era în direcția opusă drumului de la castel spre Llanddowrr. Într-un târziu, Piers zări turnurile castelului în depărtare. Caii încetiniră, apoi se opriră.

–Nu ne putem opri, pe toți dracii! strigă Piers la vizitiu.

–Caii sunt prea obosiți, se scuză vizitiul. Dacă nu-i schimbăm,va trebui să încetinesc și cred că ne va lua mai puțin timp dacă-i schimbăm.

Ceea ce urmă din gura lui Piers e greu de reprodus. Însă nu ajută. Caii obosiți o luară înspre grajduri. Soarele începea să apună. Timpul i se scurgea printre degete și iarăși se găsi fugind pe cărarea spre ocean. Avea să ajungă prea târziu.

Prufrock ieși să-l întâmpine.

–Milord?

–Nu a mai ajuns în Llanddowll. Ne îndreptăm spre Llanddowrr.

–*Drace*, făcu iute majordomul.

Piers înghiți în sec.

–Poate că a luat-o de una singură spre Londra, când nu a dat de servitori.

Prufrock încuviință.

–Se prea poate. Domnișoara Thrynne nu ar fi vrut să...

Se opri înainte să-și încheie fraza.

–Nu ar fi vrut să se întoarcă aici, îl completă Piers, cu inima bătându-i în piept ca o pasăre în colivie.

–Atunci așa a făcut, spuse majordomul, deși era evident că nu era convins.

–Au mai venit pacienți?

–Nu. Și unul dintre cei care păreau cu un picior în groapă, Barris Connah, pare să-și revină, zise Prufrock.

Caii odihniți fuseseră înhămați, iar Piers se urcă din nou în trăsură, împleticindu-se, aproape căzând pe ușă. Porniră din nou.

Dacă Llanddowll era mic, Llanddowrr era un petic de pământ, abia ieșit din pădure. Un han bătut de ploaie, un atelier de cizmărie și un mănunchi de case. Nu avea moară, ceea ce făcuse ca de-aici să vină primul bolnav. Cincizeci de suflete adunate acolo, poate.

Când ajunseră la han, deja se întuneca. Hangiul ieși să-i întâmpine tocmai când trăsura se opri. Avea nasul subțire și obrajii supți, o barbă soioasă și o eșarfă chiar mai soioasă în jurul gâtului. Își freca mâinile, cu o expresie precaută, dar primitoare.

–Bună seara, domnule, îl salută el pe Piers, care tocmai coborâse. Și bun-venit la Roata Norocului. Eu sunt domnul Sordido, gazda dumneavoastră, dar ar trebui să vă avertizez că am avut unele probleme în sat...

–Scarlatină, i-o taie Piers. Eu sunt contele de Marchant, am internat patru pacienți din satul ăsta.

–Am făcut tot ce-am putut, se grăbi hangiul, simțind reproșul din vocea lui Piers. I-am izolat imediat ce...

–A sosit aici o tânără doamnă într-o trăsură purtând emblema ducelui de Windebank?

Piers ghici răspunsul în ochii lui Sordido înainte ca acesta să apuce să răspundă – felul cum îi ocolea privirea, felul cum își deplasa greutatea de pe un picior pe altul. Într-o clipită, îl apucă de eșarfa murdară.

–Unde e? E moartă?

–N-am făcut nimic! scânci hangiul, cu fața roșie ca racul. Avem grijă de ea, multă grijă. Și așa am făcut și pentru vizitiu, înainte să moară.

Era încă vie. Piers dădu drumul cârpei roșii și făcu un pas înapoi.

–Unde e?

Sordido îi ocoli din nou privirea.

– Am izolat-o, așa cum am auzit de la preot. Dacă binevoiți să intrați în camera de mese, milord, o pun pe nevastă-mea să verifice starea fetei, să vadă dacă poate primi vizitatori.

– Fată?

Hangiul se dădu în spate.

– Am crezut – doctorul a spus – că trebuie să fie o servitoare în slujba ducelui.

– O servitoare? Ai crezut că viitoarea contesă e o servitoare?

Obrajii hangiului, roșii până mai înainte, deveniră livizi.

– N-aveam cum să ne dăm seama că e o doamnă, milord. N-avea slujnică, nici bagaje.

– Vizitiul trebuie să-ți fi zis înainte să moară.

Piers făcu un pas în față. Sordido aruncă o scurtă privire la bastonul lui.

– Nu a spus nimic. Omul era bolnav, bolnav pe moarte. Delira și a bolborosit ceva, dar n-am înțeles nimic din ce-a zis. Apoi a murit repede.

Piers își închise ochii pentru o clipă. Ce făcea, certându-se cu hangiul, când Linnet...

– Du-mă la ea.

Nu era o cerere, ci un ordin. Bărbatul privi disperat înapoia lui. Apoi strigă:

– Moll!

Soția lui era un pic mai curată decât el, iar ochii îi erau mici și apropiați, ca ai unui dihor.

Glasul lui Piers vibra de panică. Vizitiul, care așteptase în tăcere pe scaunul său, coborî, aruncă hățurile peste un stâlp de lemn și se opri lângă Piers.

– Contele a venit s-o caute pe femeia, ăăă, pe doamna care zace la pat. Am avut grijă de ea pe cheltuiala noastră, având în vedere că nu avea bani la ea, adăugă hangiul, ridicând bărbia.

Piers se încruntă. Era foarte posibil ca Linnet să nu fi avut o poșetă la ea sau să fi lăsat-o în salon când ieșise pe fereastră. Vizitiul ducelui trebuia să aibă bani de cheltuială asupra sa, dar cum căzuse pradă bolii imediat ce sosiseră aici, după câte susținea hangiul...

Soția hangiului făcu o plecăciune.

– E groaznic de bolnavă, îmi pare rău s-o spun. L-am adus pe doctor s-o consulte chiar ieri și a spus că nu se mai poate face nimic pentru ea.

Falca lui Piers se încleștă într-atât de tare, încât abia mai putu să îngaime:

– Du-mă la ea.

– Cum am mai spus, dacă binevoiți să așteptați o clipă, soția mea, doamna Sordido, se va asigura că tânăra doamnă poate primi vizite.

– Du-mă la ea!

Doamna Sordido făcu altă plecăciune.

– Îmi cer scuze, milord, dar nu aș putea face asta cu inima împăcată. Tânăra doamnă are o vârstă fragedă și nu e măritată. O să mă duc să mă asigur că...

Vocea lui Piers pocni ca un bici în curtea tăcută.

– Du-mă la ea *acum*!

Porni spre ușă, cu bastonul bătând în pietriș, când vizitiul său îl strigă:

– Milord.

Nevasta hangiului o luase pe lângă han, în vreme ce soțul ei rămăsese locului, cu o expresie neajutorată.

Piers își schimbă direcția. Evident că nu o lăsaseră în han. El însuși se asigurase de asta, când dăduse ordinul de carantină. O luară pe după colț, cu doamna Sordido grăbindu-se în față. Piers aruncă o privire peste umăr. Vizitiul său, Buller, o apucă de cot cât ai zice pește.

– Nu ar fi mai bine să mergem cu toții împreună? întrebă acesta.

Buller era un bărbat masiv, iar vocea lui, deși calmă, păru să o înfricoșeze.

–Nu e cuviincios! scheună femeia. Nu e îmbrăcată cum se cuvine.

Piers se concentra să meargă printre pietre, în întunericul ce se așternuse. Era conștient că hangiul rămăsese în urmă, era conștient de umbrele care ieșeau din pădurea care-i încercuia. Dar teama îi luase cu asalt mintea, punând stăpânire pe inima și pe capul lui.

Ajunseră acolo în trei minute, însă lui îi păru o oră. Doamna Sordido se plânse tot drumul, dar Buller nu-și slăbi strânsoarea pe cotul ei.

–Iată, le aruncă ea în sfârșit, sfidător.

Piers căscă ochii, dar Buller grăi:

–Asta-i pentru găini. E un coteț de găini.

–E un coteț bun, răspunse femeia. Îndeajuns de înalt încât să stai drept în el. Și nu am mai ținut găini în el de luni, de șase luni cel puțin. Am pus-o acolo și mi-am pus slujnica s-o viziteze dimineața și seara, din milă creștinească, să știți. L-am adus pe doctor de două ori aici și l-am rugat să facă tot ce-i stă în putere, cu lipitori și câte și mai câte, deși nu avea cine să-l plătească.

Piers încremeni. Cotețul nu avea ferestre și ușa atârna de un laț de piele. Era construit din scânduri care începuseră să cadă la un moment dat, căci fusese cârpită ici și colo cu bucăți de lemn.

–Ce-i cu *mirosul* ăsta? întrebă Buller, coborându-și amenințător vocea.

Probabil că-și întețise strânsoarea pe brațul doamnei Sordido, fiindcă femeia începu să scâncească.

–E de la găini, spuse ea. Adică, găinile miros și n-am avut timp să-l curățăm.

Piers se dezmetici și străbătu cât putu de repede micul luminiș de dinaintea cotețului. O parte a minții sale urla de panică, cealaltă era în mod sumbru conștientă că retrăia coșmarul în care încerca să ajungă la Linnet..., dar era prea târziu.

Îi auzea înapoia sa pe doamna Sordido protestând și pe Buller mormăind drept răspuns. Ajunse la ușă și o trânti la o parte. Lațul se rupse, iar ușa se prăbuși cu zgomot la pământ.

Odată ajuns înăuntru, Piers nu văzu nimic în penumbra încăperii și ochii începură să i se umezească din pricina miasmei grele din aer. Cu grijă, puse bastonul înainte și făcu un pas, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu bezna.

–Linnet, spuse el încet.

Încet, pentru că în inima lui știa adevărul. Era moartă și era din vina lui.

Nici un răspuns. Mai făcu un pas și ochii începură să se obișnuiască cu bezna. În coteț nu era nici un pat. Se uită în jos și văzu că era cât pe ce să calce pe ea.

Femeia de la picioarele lui nu se asemăna deloc cu zâmbitoarea, frumoasa lui Linnet. Însă medicul din el ieși la suprafață, dând suferința la o parte. Își aruncă bastonul și îngenunche lângă ea, să-i ia pulsul.

Pentru o clipă deznădăjduită, nu-i simți pulsul, apoi reuși să-l simtă: slab și rar, dar era acolo.

–Linnet, o chemă el, cu mâna pe obrazul ei, văzând nu pielea rănită și părul încâlcit, ci chipul ei drag, felul în care se chircea puțin într-o parte, ca întotdeauna când dormea.

O iubea; o iubea atât de mult, că i se frângea inima.

Nici un răspuns. Miasma de găină se ridică în aer când își mișcă genunchii. Linnet ardea.

Începu să-și înșire în gând simptomele pe care le observa în penumbră, dar nu-l lăsă inima să le pună cap la cap, într-o concluzie evidentă.

În schimb, se întinse după baston, se ridică în picioare și se îndreptă spre intrare.

–Nu a fost vina noastră, chelălăi doamna Sordido în momentul când îl văzu ieșind. Buller încă o ținea de braț.

– Bănuiesc că nu aveți oaspeți în han, rosti Piers.

– Nu, spuse ea, gâfâind pe jumătate. Nu pe moment, dar...

– Vă voi ocupa hanul. Tu și soțul tău veți pleca de-aici.

– Unde-i trăsura ducelui? întrebă Buller dintr-odată. Nu văd nici caii.

Urmă o secundă de tăcere, apoi Sordido spuse:

– I-am trimis la duce, evident. În Londra.

Buller o apucă din nou de braț pe doamna Sordido. Însă în ochii lui Piers se ascundea ceva mai înfricoșător decât forța fizică. Icni și spuse:

– În șopron, în spatele hanului.

– Nu, nu sunt acolo, interveni Sordido, roșind. Am...

– Ați furat trăsura, rosti Piers printre dinți. Ați furat și caii. Probabil că i-ați furat și hainele soției mele.

– N-ați spus că vă este soție! se băgă Sordido.

– E soția mea. I-ați furat hainele și banii pe care-i aveau cu ei și sunt destul de sigur că l-ați ucis pe vizitiul ducelui de Windebank.

– Nu, țipă Sordido. N-avem nimic de-a face cu asta.

– A murit de boală, se grăbi să adauge nevasta lui. Au ajuns noaptea târziu și s-a culcat în patul de deasupra grajdurilor, dar în dimineața următoare avea febră mare, era fierbinte, bolborosea și tușea. Nu și-a mai revenit din starea asta.

Piers o cercetă cu privirea.

– Așa e! adăugă ea, cu un țipăt ascuțit. Delira despre una-alta, dar nu puteam să-i purtăm de grijă cât e ziua de lungă. Pe deasupra, și ea era bolnavă, la fel și fierarul și nevastă-sa. Eram ocupați până peste cap, încercând să-l aducem pe doctorul din celălalt sat. Și apoi a venit preotul și ne-a spus să-i izolăm pe cei bolnavi.

Își pierdu suflul.

– A murit, adăugă Sordido. A murit foarte repede. Dar nu și ea. Așa că trebuia s-o adăpostim undeva.

– Tu și soțul tău, plecați de-aici, mârâi Piers. Dacă vă mai găsesc aici într-o oră, o să înfundați temnița din castelul meu. E doar puțin mai rea decât locul în care mi-ați băgat soția.

Doamna Sordido căscă gura.

– Dumneata... nu, nu poți!

Cu o smucitură puternică, scăpă din mâna lui Buller.

– Nu poți veni aici și să faci ce poftești pe proprietatea cuiva! Ăsta-i hanul meu și al lui Sordido. L-am cumpărat cu acte în regulă, pe cincizeci de lire, și nu plecăm de-aici. Sordido!

– Dacă părăsiți hanul acum, nu vă duc în fața magistratului.

– Nu poți face asta! zbieră ea. Sordido, spune ceva! Nu ne-am făcut decât datoria față de femeia aia. Din bunătatea inimilor noastre.

– Nu aveți inimă. Ceea ce aveți e o oră să vă adunați averea și să plecați. Nu vreau să vă găsesc la mai puțin de zece mile de castelul meu. Nu vreau să mai stați în Wales. Dacă nu vă cărăbăniți într-o oră, aranjez să fiți deportați în colonii.

Doamna Sordido era, în mod evident, puterea din spatele tronului. Îl înfruntă pe Piers cu mâinile în șolduri.

– Nu poți! strigă ea. E proprietatea noastră, cu acte. Am plătit pentru ea.

Acesta era unul dintre momentele din viața sa când Piers își dorea să fie un bărbat întreg, să fie capabil să se năpustească asupra celuilalt și să-l trântească la pământ.

– Dacă părăsiți hanul într-o oră, nu vă voi da pe mâna justiției. Dacă nu, veți fi față în față cu magistratul înainte să se crape de ziuă.

– Nu putem, începu Sordido să se smiorcăie. E aproape noapte și de unde să facem rost de bani? Am băgat totul în hanul ăsta, până la ultima para pe care-o aveam.

Însă Piers isprăvise cu discuția.

–Buller, te rog, adu-o pe so... pe Linnet în han. O oră, se răsti la doamna Sordido. În caz că nu credeți că vorbele mele au influență asupra magistratului, tocmai i-am salvat fiica de la moarte de scarlatină.

–Am făcut ce-am putut din pură milă creștinească, se plânse doamna Sordido.

Piers ridică palma.

–E pe cale să moară. Vă spun să plecați, tocmai din milă creștinească. Fiindcă dacă se întâmplă să moară...

Doamna Sordido se întoarse și își luă șorțul în mâini.

–Sordido! țipă ea, luând-o la goană. Grăbește-te omule, grăbește-te!

–Adu-o pe Linnet în han, îi spuse Piers lui Buller. Mă duc să caut un pat acceptabil. Apoi dă-le proștilor ăstora câteva guinee pentru drum și du trăsura la castel. Dormi câteva ore și întoarce-te dimineață. Avem nevoie de ajutor.

Buller încuviință și se îndreptă spre coteț. Piers se răsuci și o luă prin curte, spre han. O auzea pe doamna Sordido strigând la soțul său, care aduna lucrurile de la etaj.

Își făcu drum spre cel mai bun dormitor.

–Alea-s așternuturile mele, spuse doamna Sordido din prag. Ai spus că ne putem păstra lucrurile.

O guinee se învârti în aer, iar ea o prinse fără probleme.

–Și bucătăria? întrebă ea. Mă gândesc că veți avea nevoie de o oală sau două și deja am provizii pentru iarnă.

Piers se îndoia de vorbele ei, dar îi mai azvârli câteva monede.

–Acum, ieși afară!

Femeia o luă la fugă. Măcar așternuturile erau curate. Trase cuvertura, trase draperiile și deschise fereastra. Îl auzi pe Buller urcând scările. O așeză împreună pe pat.

–Dumnezeule mare, șopti Buller. Ce i-au făcut? Nu am mirosit așa ceva în viața mea. Și fața ei...

Piers aruncă o privire la fața și la pielea ei, atât de pustiite de boală.

–E de la scarlatină, nu din cauza cotețului. Îmi trebuie apă, Buller. Multă apă. Adu o găleată pentru acum și pune câteva oale la fiert. Și săculețul din trăsură. Odată ce te asiguri că păduchii ăia au plecat, trebuie să mergi la castel să aduci ajutor. Acum mă descurc singur.

–Vă descurcați? șopti Buller. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Linnet. Nu aș fi recunoscut-o. Era o mândrețe de fată...

–Du-te, se întoarse Piers spre el.

Așteptă până îl auzi coborând scările, apoi sfâșie așa-zisa cămașă de noapte pe care Linnet o purta. Era, oricum, ruptă și zdrențăroasă; evident, cei doi hangii îi luaseră hainele când o aruncaseră în coteț. Tot nu se mișca, gâtul și capul îi erau amorțite când îi dădu părul murdar de pe față și îl întinse pe pernă.

Începu să-i vorbească pe un ton calm, spunându-i exact ce făcea în vreme ce-i verifica urechile, gâtul, limba înnegrită, pielea. Găsi urme de lipitoare pe grumaz și scăpă o înjurătură care-i întrerupse blândul monolog.

Pașii grei ai lui Buller se auziră pe scări și Piers se duse la ușă.

–Îmi trebuie saltele curate de la castel, cel puțin două. Asta nu va mai fi de nici un folos, după ce o răcoresc și o curăț pe Linnet, și sunt mari șanse să fie purici în orice pat din clădire.

Buller încuviință din cap.

–Oalele cu apă sunt pe sobă. Soții Sordido au plecat. Au șters-o când nu eram atent.

Buller ezită o clipă.

–Ce-i?

–Sunt destul de sigur că au furat trăsura ducelui. Și caii. Nu i-am văzut plecând, dar ăla nu era sunetul unei

căruțe. Au spus ceva despre o slujnică, dar nu e țipenie de om în jur. Fata trebuie să fi văzut ce se întâmplă și a luat-o la sănătoasa.

Piers ridică din umeri.

– I-au luat și hainele lui Linnet, așa că va trebui să-i aduci ceva de îmbrăcat. Întoarce-te la castel și odihneș-te-te, Buller. Te aștept mâine-dimineață la prima oră.

Vizitiul încuviință, însă apoi așteptă un timp, cu teama citindu-i-se în priviri.

– Va trăi, declară hotărât Piers.

Închise ușa dormitorului, își aruncă haina și începu lupta vieții lui.

Pentru viața ei.

capitolul 32

– Trebuie să te curățăm, scumpo, îi spuse lui Linnet, dar ea nu făcu nici o mișcare. Ești în comă și sper că n-ai habar cât de jegoasă ești.

Spera asta din toată inima.

– Te voi spăla exact așa cum sora Matilda îl spăla pe Gavan o dată pe săptămână; dacă simți că vrei să te zbați și să țipi cum o făcea el, te rog, nu ezita.

Tăcere.

– Până nu dă apa în fiert, nu pot să spăl plăgile deschise, fiindcă s-ar putea infecta.

Din păcate, acestea îi acopereau aproape tot trupul. Dumnezeule, slăbise atât de mult! Cum se putuse întâmpla asta atât de repede, în doar o săptămână? Se transformase dintr-o femeie voluptuoasă, apetisantă, într-un schelet, părul îi era ca paiele, pielea...

Era acoperită din cap până-n picioare cu un strat gros de mizerie, toate pustulele și rănile îi erau acoperite cu găinaț.

Începu să-i curețe picioarele, căci pielea încă nu se cojea de pe ele, și spălă fiecare deget cu atenție.

– Orice-ar fi jegul ăsta, îi spuse el, spălându-i degetele pentru a doua oară și dându-și seama că apa în care storcea cârpa era deja maronie, voi scrie un articol despre el după ce îți revii. Miraculoasele proprietăți ale găinațului. Nu poate fi mai rău decât hameiul fermentat, deși mirosul e, cu siguranță, mai înțepător.

Continuă să vorbească și să vorbească, deși nici măcar unul dintre degetele lui Linnet nu se mișcă drept răspuns. O anunță că are să coboare să mai aducă apă și o salută când se întoarse în cameră.

– Abia am urcat scările, îi mărturisi el. A trebuit ridic găleata pe fiecare scară și apoi să mă ridic și pe mine. Draga mea, acum începe partea grea. Are să doară. Ești acoperită cu mizerie și trebuie să-ți curăț pielea. Cu săpun, așa că bășicile deschise te vor durea și mai tare.

Din fericire, Linnet nu părea să simtă nimic, deși durerea ar fi chinuit amarnic un pacient treaz, cei mai mulți dintre ei urlând la o simplă atingere. Îi verifica ochii încontinuu, să vadă dacă i se contractau pleoapele, semn că ar fi resimțit durere.

Și îi asculta întruna pieptul, căutând să audă horcăitul înfundat care-l asigura că respiră.

La un moment dat, turnă apă călduță pe ea, nerăbdător să o curețe, dar temându-se să-i șteargă pielea crăpată și jupuită din pricina erupției de scarlatină. Nu funcționă. Murdăria era lipită de corpul ei, singura cale de a o curăța fiind cu apă și cu săpun.

Se lăsă întunericul, așa că aprinse singura lampă pe care o găsi, fără să închidă ferestrele. Fusese închisă într-un coteț vreme de zile bune; aerul proaspăt nu putea decât să ajute.

– Te-ai mai răcorit. Febra a scăzut, cu toate că nu știu dacă a fost din cauza apei sau e doar cursul bolii. Ne-am dat seama că febra tot vine și trece.

Îi curățase încet-încet aproape tot trupul, trecând de sâni, de brațe și de gât.

– Linnet, am ajuns la față. Ăsta are să fie un chin. Gavan ar urla ca din gură de șarpe.

Părul, gros și rânced de mizerii, îi căzuse pe față, așa că îl dădu din nou la o parte. Era îmbibat cu un amestec de sudoare, apă și găinaț.

– Trebuie să ți-l tai. Vorbește acum sau niciodată.

Linnet rămase nemișcată, iar Piers nu-și mai stăpâni țipătul, un suspin, o reacție pe care nu și-o mai permisese

din vechile zile ale suferinței sale, când învățase că plânsul doar face durerea mai insuportabilă.

Cine-ar fi crezut că există dureri mai rele în lume?

Coborî până în bucătărie și se întoarse, cărând după el încă o găleată cu apă și un cuțit.

– Trebuie să-l tai. Va crește la loc. Dar acum, Dumnezeu mai știe ce gângănii ai prin el.

Nu-i fu ușor să taie părul cu un cuțit nu prea bine ascuțit. Îl ciopârți cât mai aproape de piele și spălă restul cu apă și cu săpun, având cât mai multă grijă la fața ei.

Până să termine, firicele de apă curgeau de pe pat în toate direcțiile, pe podea.

– Drace, chestia asta e mai grea decât ce fac de obicei cu pacienții. Cred că va trebui să-i dublez leafa sorei Matilda.

O întoarse cu grijă, sprijinindu-i gâtul de parcă era un copil nou-născut. Spatele îi era mai curat, însă erupția devenise mai puternică, bășicile spărgându-i-se la simpla atingere.

– Nu pot să fac nimic în privința durerii, îi spuse el, cu mânie în glas. Pe toți dracii! Linnet, am nevoie de încă o găleată de apă. Mă întorc numaidecât.

Când se întoarse cu apă proaspătă, o găsi atât de nemișcată, ca un cadavru, încât i se strânse inima. Se împletici spre patul ei, o apucă de încheietură... pulsul încă se simțea.

Când termină de spălat întregul corp, firicelele de apă de pe podea se adunaseră într-o băltoacă murdară.

– Se infiltrează prin podea în camera de jos. Probabil că e prima oară când podeaua asta e atât de curată. Ce să fac acum?

Era curată, însă nu putea să o usuce, nu într-un pat plin de apă și de mizerie. O răsuci din nou, aranjându-i cu grijă brațele pe lângă corp.

– Miezul nopții. Trebuie să iau lampa, draga mea. Nu văd nici pe dracu' fără ea. Am să caut altă lampă, dar am presimțirea că soții Sordido au luat cu ei tot ce putea fi cărat. N-am găsit nici o lumânare în bucătărie.

Luă lampa și bastonul și cotrobăi din cameră în cameră. Nu găsi nici o lampă și, pe deasupra, doar o singură cameră mai avea așternuturi.

– Fir-ar să fie, bombăni el.

Se întoarse la Linnet.

– Cântărești mai puțin decât saltelele alea.

Bolnava nu mișcă nici măcar o geană.

Piers se uită în jos, la hainele sale. Erau mizerabile, acoperite de găinaț. Nu putea să o atingă așa.

– Îmi dau jos hainele, o anunță el. Știu că întotdeauna ți-a plăcut să mă privești. Credeai că n-am observat când te uitai pe furiș la mine?

Ea nu-i răspunse, însă el auzi râsul ei în mintea lui.

– În camera de lângă noi mai sunt așternuturi pe care doamna Sordido a uitat, în mod inexplicabil, să le ia. Trebuie să te car acolo și, din nefericire, ești puțin mai grea decât o găleată de apă.

După ce-și dezbrăcă hainele, rezemă bastonul de pat, trase o gură de aer în piept și își petrecu un braț pe sub ceafa lui Linnet, iar pe celălalt, pe sub genunchi. Pentru un moment, o ținu astfel și-și adună puterile. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui – singurul lucru ce-i oprea un nou suspin.

– *Nu*, rosti el hotărât, îndreptându-se.

Se răsuci pe piciorul bun și înaintă cu cel bolnav.

– N-am să cad, o asigură pe Linnet.

Brațul ei căzu de pe piept, bălăbănindu-se înaintea lor. Pas, târâș, pas, târâș. Încă un pas și ieși pe coridor.

– Văd cu alți ochi nevoia de lămpi de perete.

Pas, târâș, pas, târâș.

– Drace, trebuie să mă așez.

Glasul îi era un icnet înfundat. Era conștient că, dacă se așeza pe podea, nu ar mai fi avut cum să se ridice, nu fără baston și cu ea în brațe. Așa că se propti cu spatele de perete, respiră adânc și încercă să ignore durerea care-i exploda din picior înspre șold.

– Mai am câțiva pași... Poate trei, doar trei și ajungem la ușă. După ce intrăm, încă trei pași până la un pat uscat.

Durerea îl răscoli, drept răspuns. Se împinse de la perete și mai făcu un pas. Târî piciorul, încă un pas.

– Tot înotatul acela își spune cuvântul, îi spuse, printre gemete de durere. Ești ușoară ca o pană.

Nu tocmai adevărat, dar nici prea departe de adevăr. În sfârșit, ajunse la pragul camerei luminate doar de clarul de lună ce bătea la fereastră. Șchiopătă pe podea, o așeză în pat și trase pătura peste ea.

– Te rog să mă scuzi, doamna mea, rosti el în rafale scurte.

Și, fără a o mai lungi, se prăbuși lat pe podea. După un răstimp, se ridică pe coate.

– Trebuie să-mi recuperez bastonul, îi dădu el de știre.

Nici nu se punea problema să meargă. Așa că se târî, gol pușcă, din cameră, pe coridor, până pe podeaua umedă a celuilalt dormitor. Găsi bastonul și se ridică.

Înjurăturile nu-i erau de nici un folos. Durerea din picior era agonizantă, într-atât de intensă, încât până și patul ud leoarcă părea acceptabil.

– Trebuie să mă întorc la ea, rosti cu voce tare.

Luna călătorea pe boltă.

– Apă. Linnet trebuie să bea apă.

Păstrase o găleată ce-i părea acum atât de prețioasă, așa că-și aruncă săculețul cu leacuri peste umăr, își trecu mânerul de sfoară al lămpii pe antebraț și ridică găleata.

Își dădu seama de îndată că era prea mult de cărat. Însă trebuia s-o facă, chiar dacă era să geamă la fiecare pas. Dacă nu să țipe de-a binelea de durere.

O găsi sub așternut, nemișcată ca moartea.

–Coridorul ăla, gâfâi el din prag. Nu am să-l uit cât trăiesc, Linnet. E infernul, iadul pe pământ. Mi-e teamă că nu mai pot să fac vreun drum pe scări. Am terminat pe seara asta.

De vreme ce ea nu dădu semn că nu ar fi de acord, așeză cumva lampa pe masă și agăță săculețul de pat. Doar jumătate din prețioasa apă mai rămăsese în găleată.

–Mersul târâș nu e recomandat pentru transportul apei, menționă el, trăgând-o blând de bărbie și turnându-i puțină apă în gură.

–E suficient, deocamdată. Acum, alifiile, spuse el, deschizând săculețul. Sincer, mă îndoiesc că vreuna dintre ele are să funcționeze. Dar, din câte-mi dau seama, nici n-au să-ți dăuneze. Mai întâi, spatele. O răsuci și-i aplică alifia cu atenție.

–Sărmanul poponeț, oftă el, întinzând alifia cu grijă. Sau preferai să le zic fese? Nu-mi aduc aminte. Acum, în față.

După un timp, scotoci în săculeț și scoase un borcan.

–Loțiunea de trandafiri a lui Penders. Am să-ți curăț gâtul și limba.

Glasul îi tremura. Era o treabă grea, ținând cont că pacienta era în comă.

–Dar dacă nu ai fi în comă, ți-aș pricinui durere, îi spuse el. Nu aș putea să suport asta, Linnet. Nu după câtă durere ți-am pricinuit deja.

Acum era curată și mirosea frumos. Însă arăta ca un pui fragil de găină. Bruma de păr care-i mai rămăsese stătea zburlită, iar asta îi făcea capul să arate mai mare și gâtul – prea fragil și subțire ca să suporte o asemenea greutate. Pleoapele ei închise erau vinete.

Instinctul său de medic îi spunea ceea ce el nu putea să pună în cuvinte. Pacienta era pe moarte.

O mai privi o dată, apoi stinse lampa. Lumina lunii era suficientă... lumina lunii și pulsul ei.

Cu nesfârșită atenție, Piers urcă în pat, rămânând pe așternuturi, să nu cumva să-i atingă rănile deschise. Însă simțea nevoia să o țină în brațe, așa că o acoperi până la gât și își înfășură brațul în jurul mijlocului ei.

Iar dacă suspinele se dezlănțuiră, dacă așternutul deveni umed și sărat, luna era singurul martor.

capitolul 33

Linnet auzi glasul lui Piers mai întâi precum gâlgâitul unui pârâu îndepărtat. Ea era departe, departe, într-un loc ocrotitor, la piscina de lângă mare. Nu era frig, cum fusese întotdeauna în diminețile acelea, ci mai degrabă călduț, dacă nu, uneori, prea cald.

Totuși, voia să-și ia rămas-bun de la el, din toată inima.

La urma urmei, el era stâlpul pe care se putea bizui. Era inima ei. Și chiar dacă o alungase de lângă el, va fi devastat când are să afle de moartea ei. Știa asta.

În ultimele zile, zăcând în locul acela, intrând și ieșind din febră, ajunsese la certitudinea că el o iubea. În ciuda tuturor lucrurilor crude pe care i le spusese, o iubea.

Iar ea îl lăsase să o alunge din cameră și din viața lui. Era exact ce crezuse prima oară când se întâlniseră. Dacă era să se căsătorească, trebuia să-l împiedice să se poarte astfel cu ea.

Dacă va fi să trăiască, avea să se întoarcă la el și să-l oprească. Avea să-i spună... ceva.

Mintea ei alunecă din nou în febră, dar când își veni în fire, vocea lui era mai aproape și mai melodioasă. Piers, melodios? Amuzant gând. Cum să gândească așa ceva! Nu avea niciodată un glas melodios.

Ca la un semnal, îl auzi dând drumul unei serii de înjurături care-ar fi făcut-o să zâmbească, doar că ea nu reuși să-și miște nici măcar un mușchi.

De fapt, nu avea energie nici să-și deschidă ochii. Dar, oricum, nu-i prea mai deschisese în ultimul timp. Era prea extenuată să bea apă, iar genele îi erau lipicioase de la atâta mizerie.

Așadar, se cufundă înapoi în apa albastră, cristalină a piscinei. Aluneca tot mai jos, tot mai departe, cu părul șerpuind prin apă, când îl auzi înjurând din nou.

Ar fi fost cazul să-i zică vreo două despre obscenitățile pe care le scotea pe gură. Ar fi...

Apoi își aminti că era pe moarte. Într-un coteț; iar Piers nu era nicăieri pe-aproape, căci o dăduse afară din castel.

Murea...

Iar lui avea să-i pese... îngrozitor de mult.

Chiar atunci îl auzi clar pe Piers spunând ceva despre fesele ei.

– „Fund", își spuse ea.

Dar era încă prizonieră pe tărâmul apelor. Oare *prizonieră* să fie cuvântul potrivit? Era plăcut aici. Uneori piscina era teribil de fierbinte, însă acum era răcoroasă, iar apa îi alinta fața ca mâna cuiva care o iubea.

Mâna mamei ei. Amintirea unei febre o străfulgeră, o febră pe care o avusese când era mică. Vocea mamei, vocea asistentei... mama spunând enervată:

– Evident că nu ies nicăieri în seara asta! Linnet e bolnavă...

Însă nu o atingea o mână, ci un braț. Un braț în jurul mijlocului ei, greu și masculin.

Trebuie să fi fost Piers. Nu fusese în pat cu nimeni altcineva.

Pentru o clipă, mintea ei cutreieră frenetic între piscină – cu așternuturile sale mătăsoase, răcoritoare și pacea în care se cufunda – și un pat cu Piers. Brațul lui strâns în jurul ei. Mirosul lui, bărbătesc și aducând a transpirație.

Transpirație? Piers nu transpira niciodată.

Dintr-odată, capul i se ridică la suprafața piscinei de parcă ar fi fost trasă din apă de niște brațe care o aruncau, o aruncau...

Unde?

Deschise ochii. Era întuneric beznă, deci trebuia să fie în coteț. Dar cotețul... adulmecă aerul din nou, dar cu atenție, fără să se miște. Se învățase să nu miște un mușchi din cauza bășicilor de pe piele.

Nu mirosea a coteț.

Și apoi, când îi reveni vederea, își dădu seama că razele lunii răzbăteau printr-o fereastră.

Se afla într-un pat. Și brațul... în jurul ei era un braț.

Se întoarse într-o parte, clipind. Piers era acolo. Venise după ea. Pentru o clipă, Linnet îi contemplă chipul: fața lui suplă, aprigă, întunecată de barbă. Ochii lui, închiși în somn, dar puternici și inteligenți când era treaz. Buzele îi erau surprinzător de pline pentru buzele unui bărbat, cea de jos fiind puțin rotunjită.

– Piers, șopti ea înainte să-și aducă aminte că nu era în stare să scoată o vorbă, că de multă vreme nici nu putuse măcar să șoptească.

Piers nu se clinti. Ochii începură să i se închidă din nou; auzi iarăși chemarea piscinei..., dar el era aici, lângă ea. Doar nu voise să-și ia rămas-bun? Nu avea oare ceva să-i spună, ceva important?

Da. Trebuia să rămână trează, să nu cadă în piscină înainte ca el să se trezească și să-i spună acel lucru important.

Uitase ce anume, admirându-i pomeții, genele lungi, claia de păr ce-i cădea pe sprâncene, felul în care se încrunta până și în somn. Nu dormiseră niciodată împreună, deși ea tânjise, în secret, după asta.

Și iată-l, dormind gol pe cearșaf. Dormind cu ea, în același pat, noaptea.

Lumina lunii păli, înlocuită de primele raze ale dimineții.

– Piers, șopti ea.

Buzele i se mișcară, însă nu ieși nici un sunet.

Totuși, trebuie să o fi auzit de data asta, fiindcă deschise ochii.

Preț de-o clipă, doar îi zâmbi, somnoros și posesiv.

– Linnet, rosti el, și întregul ei suflet tresăltă de bucurie. Apoi căscă ochii.

– Ești trează!

Își trecu mâna pe fruntea ei.

– Cum te simți?

– Mă doare, răspunse ea, știind prea bine că nici un sunet nu i se desprindea de pe buze.

– Trebuie să te doară ca naiba, spuse el.

Asta fu tot ce spuse, dar, fiind vorba de Piers, asta era o dovadă de simpatie.

– Trebuie să bei apă, Linnet. Ăsta-i cel mai important lucru. Încă n-ai scăpat cu bine.

Parcă vorbea cu el însuși. Așa că ea bău o gură de apă, deși mai toată i se scurse pe bărbie.

Totuși, se simțea... altfel.

– Curată, șopti ea.

Îi citi pe buze.

– Linnet, îți amintești că te-am spălat? Îți amintești?

Aproape că încuviință, dar apoi își dădu seama că nu.

– Nu, răsuflă ea.

Simțea păienjenișul depunându-i-se din nou pe ochi. Printre gene, îi vedea mâna pe fruntea ei, atingând-o blând, și-l auzi spunând:

– Ți-a revenit febra. Dar asta era de așteptat, Linnet. Am să-ți pun o compresă udă pe frunte.

Tresări de durere.

– Știu că bășicile te dor. Dar trebuie să-ți aduc temperatura la normal, rosti el cu glas sumbru.

Dintr-odată își aminti de lucrul important pe care avea de gând să i-l spună și deschise ochii.

– Te iubesc, șopti, întâlnindu-i ochii.

– Atunci trăiește pentru mine, spuse el aplecându-se asupra ei, cu glasul aprig precum țipătul unui șoim. Trăiește!

Adormi cu un mic zâmbet pe față.

Piscina era mai departe acum, abia se mai întrezărea. În schimb, visă cotețul de găini și se trezi suspinând.

Piers era tot acolo, îmbrăcat de astă dată, cu o eșarfă albă ca neaua în jurul gâtului. Stătea în pragul ușii, vorbind cu cineva aflat pe coridor.

–Mai multă apă, te rog. Fiartă, desigur.

Se culcă din nou. Timpul părea să se dilate, să se alungească, iar apoi să dispară fulgerător.

Dormi și se trezi în toiul nopții. Adormi din nou și când se trezi își dădu seama că era tot noapte, însă Piers purta o altă eșarfă.

În final, după trei zile, încercă să spună ceva, dar slobozi doar un cârâit.

–Parcă ești un cocoș răcit, rosti Piers, venind la căpătâiul ei.

Fața îi era extenuată și era vânăt în jurul ochilor.

–Obosit, spuse Linnet, întorcându-se la șoapta fără sunet.

O înțelese greșit.

–Oboseala e un efect secundar al unei întâlniri cu moartea, rosti el cu un zâmbet triumfător pe chip. La naiba, Linnet, o să scriu un articol despre cazul tău. Sunt singurul doctor din Wales care te-ar fi putut salva.

–Cocoșule, îi aruncă ea o dojană mută.

Își simțea trupul cuprins de o sfârșeală fără margini, dar, din fericire, durerea înțepătoare scăzuse apreciabil. Amintindu-și durerea, ridică brațul și gemu. Era de un roșu întunecat și solzos.

Piers se așeză pe marginea patului.

–Nu e deloc o boală frumoasă, Linnet.

Ea încercă să priceapă vorbele lui.

–Nu e cea mai bună perioadă a vieții tale. Am fost nevoit să-ți tai părul.

Clipi îngrozită, deschizând gura într-un protest mut.

–Ești acoperită de crustă din cap până-n picioare. Mă rog, pentru un motiv anume, picioarele sun în regulă. Dar ai crustă până și după urechi.

Linnet ridică din nou brațul și îl cercetă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

–Puteai să orbești, îi spuse Piers cu obișnuita sa franchețe. Sau să mori. În mod normal, trebuia să fii moartă. E o minune că nu ai făcut o infecție, zăcând pe podeaua acelui coteț.

Linnet se cutremură la auzul cuvântului „coteț" și își lăsă brațul să cadă. Însă trebuia să întrebe.

–Cicatrici? propulsă ea cuvântul cu atâta forță, încât era ușor de înțeles.

Simpatia nu se număra printre calitățile lui Piers.

–Probabil, rosti el, cercetând-o din priviri, ca un medic ce era. Uneori da, alteori nu. Cel puțin, în două săptămâni nu vei mai arăta ca un rac fiert.

Linnet închise ochii, încercând să înțeleagă ce îi spusese. Arăta ca un rac fiert poate pentru totdeauna. Nu va mai fi o frumusețe. Nici pe departe. Mai degrabă un monstru. O bestie solzoasă.

Îl auzi pe Piers ridicându-se, crezând, probabil, că adormise. Trupul îi era țeapăn. Își pipăi piciorul și mijlocul cu atenție. Oriunde atingea, pielea ei era zdrelită și aspră la atingere, nicidecum netedă.

Piers apăru din nou.

–Fiertură, spuse el.

Știa că nu avea rost să se împotrivească, învățase asta în ultimele trei zile. Piers nu accepta un *nu* drept răspuns. Așa că deschise ochii și sorbi fiertura, lingură după lingură. Degetele i se încleștau, dar nu făcu nici o mișcare.

Castronul era gol, iar Piers se îndepărtă cu el.

Pentru o clipă, rămase încremenită, incapabilă să se urnească, dar apoi reuși. Își duse mâna la sân.

Pielea de sub degete îi dezvălui tristul adevăr. Sânii îi erau în aceeași condiție ca brațul, abdomenul și piciorul.

Zăcea acolo, cu mâna pe sân, când o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz, urmată de o alta.

Piers era încă în ușă, întinzând cuiva castronul gol.

–Mă duc în camera alăturată să trag un pui de somn, îl auzi spunând.

Știa că va veni înapoi, se va apleca asupra ei și-și va lua rămas-bun. În ultimele trei zile, nu părăsise niciodată încăperea fără să-i spună unde se va duce și cât va lipsi.

–Servitoarea, șopti ea imediat ce Piers se apropie îndeajuns. Întoarce-te la castel. Mă descurc cu servitoarea.

Pentru o secundă, dezolarea îi licări în privire. Dar apoi rosti fără emoție:

–Desigur. Va fi aici la timp pentru cină.

*

Eliza manifesta, în felul ei, la fel de puțină simpatie ca și Piers. Făcu un pas înapoi după ce intră pe ușă, cu mâna la inimă.

–Dumnezeule mare! țipă ea.

Linnet așteptă.

–Părul tău, sărmanul tău păr, o căină Eliza, dar ochii i se îndreptară, cu un soi de groază fascinată, spre fața și gâtul lui Linnet. Asta nu-i... nu ai chestia aia pe tot corpul, nu?

O altă lacrimă se scurse pe obrazul lui Linnet. Încuviință.

–Ei bine, era cât pe ce să mori, spuse Eliza apropiindu-se, dar nepărând prea dornică să o atingă pe Linnet. Puteai să mori cu ușurință. Chiar și Excelența Sa credea asta la început.

Linnet își dorea să fi murit, decât să înfrunte viața având o asemenea piele.

Iar Eliza ghici la ce se gândea.

–O să te faci bine, sunt sigură de asta, se repezi ea să o asigure. Te vom... te vom spăla cu săruri de Epsom, în fiecare zi. De două ori pe zi. Nu am văzut pe nimeni care să arate ca tine, ceea ce înseamnă că trebuie să treacă. Evident...

Se opri.

–Ce? croncăni Linnet.

–Vai, sărmanul tău gât, suspină Eliza. Nu mai ai voce.

–Ce? repetă Linnet.

–Excelența Sa a spus că ești singura persoană care a fost atât de bolnavă și a supraviețuit. Poate de aceea nu am mai văzut asemenea piele.

Linnet închise ochii, înecată în disperare. Supraviețuise, însă cu o asemenea față! Cu o asemenea piele!

–Te doare dacă te ating? întrebă Eliza.

Clătină din cap, obosită. Degetele Elizei erau reci și moi.

–E ca râia, observă servitoarea ei. Doar că pe tot corpul. Ei bine, asta nu-i deloc o situație fericită.

–Acasă, croncăni Linnet, cu ochii ațintiți la ea.

–Vrei să mergi acasă? Asta are să-i frângă inima tatălui tău, cu siguranță.

Pe moment, lui Linnet nu-i păsa câtuși de puțin de ce-ar fi crezut tatăl său. Voia doar să ajungă în propria ei cameră, departe de oricine. Departe de Piers. Departe de bărbatul care-i iubise trupul, care-i asemuise părul cu aurul strălucitor.

–Am să întreb, promise Eliza. Dar nu sunt sigură că Excelența Sa te va lăsa să pleci. Te-a îngrijit de unul singur, să știi. Te-a ținut în viață când nimeni altul n-ar fi putut, turnându-ți apă în gură cu lingura, acoperindu-te cu comprese ude și uscându-te la loc.

Linnet simți un junghi în inimă. Piers o încălzise întotdeauna cu trupul său când înotau împreună. Nu se îndoia că făcuse tot posibilul să o țină în viață. Piers nu suporta să piardă, mai ales în fața morții.

–Din ce-am auzit, erai și mai și când te-au scos din cotețul acela.

Linnet își amintea frânturi, iar ceea ce își amintea nu era deloc frumos. Mirosul... mirosul era încă proaspăt în amintirea ei. Se cutremură.

–Mai întâi, trebuie să te întorci la castel. Ar trebui să-i vezi pe duce și pe ducesă. Ca niște porumbei. Ducele a vrut să obțină un permis special, dar lady Bernaise l-a făcut să pună anunțul de căsătorie în mica biserică din sat. E a doua săptămână acum, deci își vor pune din nou pirostriile săptămâna viitoare. Ai mai auzit vreodată ceva atât de romantic?

Linnet clătină din cap.

–Deși nu sunt sigură că vei vrea să participi la ceremonie, adăugă Eliza, trecându-și din nou degetele pe mâna lui Linnet.

–Niciodată, reuși ea să răspundă, adică nu va mai părăsi casa vreodată. Nu așa. Nici...odată.

–Ei, să nu ne grăbim, nu niciodată. Totul se va rezolva. Există alifii pe care le poți folosi și săruri de baie. Într-o săptămână, poate o lună, vei fi ca și nouă. Sunt o mulțime de creme cărora li se face reclamă prin ziare, adăugă ea. Pentru curățarea pielii roșii. Știu că am văzut câteva. O să le cumpărăm când ajungem în Londra. Tatăl tău le va cumpăra pe toate. Apropo, contele i-a trimis un mesaj, în caz că era îngrijorat că n-a primit vești de la tine de atâta timp.

Linnet închise ochii și încercă să și-l imagineze pe tatăl ei îngrijorat de lunga ei tăcere.

–Și chiar dacă pielea ta nu va mai fi întocmai ca înainte, continuă Eliza, nu contează, pentru că vei ajunge contesă și chiar ducesă într-o bună zi.

Linnet deschise brusc ochii.

–Oricine își poate da seama că bărbatul acela e nebun după tine, zâmbi servitoarea. Pe deasupra, le-a spus tatălui său și marchizului că are de gând să te ia de soție. Au venit a doua zi să vadă ce faci. Nu i-a lăsat să te vadă, dar le-a spus că ai să trăiești îndeajuns de mult, încât să te căsătorești cu el. Trei servitori l-au auzit, deci trebuie să fie adevărat.

–Nu, spuse Linnet.

Nu se va căsători niciodată cu Piers. De altfel, nu se va căsători niciodată, cu nici un bărbat, dar mai ales nu cu contele de Marchant.

Eliza nu o auzi.

–Ies puțin afară să văd ce pot să fac pentru tine. Trebuie să fie *ceva* ce putem pune pe pielea ta.

Linnet o auzea prin ușă.

–Nu-mi pasă dacă doarme, trebuie să găsesc ceva să-i pun pe piele.

Mai multe murmure.

–Bine.

Se întoarse în cameră, cu un borcan în mâini.

–Am să te ung cu chestia asta. Eliza mirosi conținutul. Miroase a bere. Mă rog, a bere și a ace de pin. Cui îi pasă, atâta vreme cât își face efectul?

Linnet o lăsă să-i întindă alifia uleioasă, puturoasă, pe tot corpul, pe față și pe spate.

–Dumnezeule mare, e chiar mai rău aici, exclamă Eliza, întinzând-o cu blândețe pe posteriorul lui Linnet. Deși nu credeam că e posibil.

Alte lacrimi căzură pe pernă. Tocmai atunci, Piers intră în cameră, fără să bată la ușă, de parcă era dormitorul său.

Linnet se hotărâse. Evident, încă nu se putea întoarce în Londra. Trebuia să-și recapete puterile. Bău mai multă fiertură decât ar fi vrut. Cu cât se întrema mai repede, cu atât putea să plece mai curând. Piers se aplecă peste ea, ca și cum ar fi avut de gând s-o sărute.

–Lasă-mă, spuse ea, întorcându-și fața într-o parte.

Cuvintele erau mai degrabă niște croncănituri, dar se înțelegeau. Piers se îndreptă și strâmbă din nas.

–Miroși ca o berărie. Cu ce te-ai uns?

– Am uns-o cu alifia asta, răspunse Eliza întinzându-i borcanul gol.

– I-am spus lui Neythen să trimită chestia asta pentru mâinile servitoarei de la spălătorie, spuse Piers. Deși nu are cum să-i dăuneze.

– Trebuia să fac *ceva*, se apără Eliza. Sărmana de ea nu poate să rămână așa. Nu ar putea să iasă nici pe stradă fără să stârnească vâlvă. Nici măcar nu și-ar mai putea privi fața într-o oglindă.

– Pleacă, croncăni din nou Linnet.

– E de înțeles să fii tipul de pacient morocănos.

Linnet se uită rugător la Eliza. Iar Eliza, draga de ea, înaintă și se luă la harță cu Bestia.

– Lord Marchant, stăpâna dorește să părăsiți camera. Voi vorbi eu pentru ea, din moment ce nu se poate face înțeleasă.

– Fie, se rățoi Piers.

Păși spre ușă, apoi se întoarse.

– Mă întorc mai târziu, cu cina. Cred că e vremea să mănânci ceva mai hrănitor decât fierturile.

Linnet îi aruncă o privire disperată Elizei. Servitoarea făcu încă un pas înainte, de parcă ar fi păzit patul.

– Dacă aduceți cina, milord, mă voi asigura că stăpâna mănâncă până la ultima firimitură. Deocamdată nu e în stare să primească vizitele cuiva.

– Eu nu-s cineva! răcni Piers

Eliza își încrucișă brațele la piept.

– O, pentru numele Domnului, spuse el deodată și părăsi valvârtej încăperea.

Linnet îi auzea bastonul bătând pe trepte și apoi pierzându-se în depărtare. Eliza se întoarse.

– N-o să-l pot ține departe pentru mult timp, spuse ea. E doctor. A văzut ce era mai rău. A fost singur cu tine în prima noapte.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Linnet. Eliza se așeză și-i puse mâna pe braț; ea nu clipi la atingere.

– Hai, hai. Dacă un trup a meritat vreodată un plâns sănătos, acela e al tău.

Totul continuă așa vreme de-o săptămână. Piers dădea buzna în cameră și Eliza reușea cumva să-l alunge. Uneori, Linnet avea impresia că jocul acesta le făcea plăcere. Eliza țipa la conte cu nedisimulată plăcere. Iar Piers nu ezitase niciodată să se răstească la cineva. Făceau o pereche ruptă din iad.

Însă o dată sau de două ori, îi zări chipul lui Piers uitându-se la ea și înțelese că-l rănea. Înțelegea asta.

– Dar nu contează, nu poate conta, își șopti sieși în întunericul nopții. Nu pot fi ducesă. Niciodată. E de neconceput.

În final, Piers o declară aptă de călătorie, cel puțin până la castel. Eliza voia să-i pună o rochie, dar Linnet refuză. Putea vorbi acum, deși în șoaptă.

– Cearșaful, rosti ea răgușit. E mai mare.

Eliza înțelese imediat ce voia să spună.

– Părul ți se încrețește peste tot, spuse ea. Asta-i bine. Arată ca tunsoarea aceea scurtă pe care o au unele doamne. E *à la mode*, ceea ce înseamnă că doamnele din Franța au avut-o primele.

Părul ei nu conta; știa că îi va crește la loc. Până și gândul că va trebui să părăsească încăperea și că oamenii se vor uita la fața ei o făcea să-i vină să vomite. Sau să leșine.

Dar părăsi camera, înfășurată ca o mumie și cărată de domnul Buller, vizitiul lui Piers.

Nu fu atât de groaznic când părăsiră hanul..., dar când ajunseră la castel, Prufrock și slugile erau acolo. Ducele coborî scările să-i întâmpine, iar Linnet se rugă pentru o moarte rapidă după ce îi văzu mila din priviri.

Dar cum moartea se lăsa așteptată, închise ochii și își închipui, cât putu ea de bine, că nimic din lucrurile acestea nu se întâmplau aievea. Că era în Londra, dansând

cu prințul Augustus. Prințul îi zâmbea cu acea expresie fascinată pe care o avea.

–Evident că e bine, glasul aspru al lui Piers îi întrerupse visarea. Arată ca un homar și e de două ori mai iritabilă.

Dansul... Prințul Augustus o învârtea în cerc, iar ea vedea cu coada ochiului un rând de fețe privind-o cu invidie. Fustele i se roteau.

–Nu, doar au apucat-o pandaliile, rosti Piers batjocoritor. Cineva să-i arate lui Buller drumul spre dormitorul ei.

Cu ochii închiși, Linnet auzea pașii Elizei urcând scările înaintea lor și respirația grea a lui Buller.

–Îmi cer scuze dacă sunt prea grea, spuse ea.

Vocea îi era mai clară.

–Deloc, domnișoară, răspunse Buller.

Avea un glas blând. Toată blândețea și mila din jur o scoteau din sărite, erau mai greu de suportat decât atunci când întreaga sală de bal îi întorsese spatele. Sincer, prefera grosolănia lui Piers. Un moment mai târziu, se afla în pat.

–Excelența Sa a spus că ar trebui să te scoli din pat azi. Poate că iei cina cu ei, o înștiință Eliza.

–Nu, veni răspunsul hotărât al lui Linnet.

Când se lăsă seara, închise ochii, însă nu putu să doarmă. Zăcea în pat, cu urechea ciulită la zgomotele castelului – zăngănituri îndepărtate, scârțâitul podelelor, sunetul ușii de la intrare deschizându-se și închizându-se.

Pe parcursul următoarelor zile, mâncă tot ce-i aduse Eliza și umblă, ascultătoare, în jurul patului să-și recapete forța, dar refuză să părăsească dormitorul. Piers renunțase să o mai viziteze. De fiecare dată când intra în cameră, Linnet își punea o pernă pe cap, refuzând să-l asculte.

–Mă simt suficient de bine, încât să mă întorc în Londra, îi spuse într-o seară Elizei. Îl informezi, te rog, pe duce?

–Îi voi spune, rosti Eliza cam cu jumătate de gură. Dar dacă...

–Îi sunt recunoscătoare contelui pentru grija pe care mi-a purtat-o, dar m-am hotărât să nu mă căsătoresc cu el. Ceea ce nu e altceva decât ce mi-a spus el mie înainte să mă îmbolnăvesc. Nu am de gând să mă căsătoresc cu cineva care mă compătimește, Eliza. Niciodată!

Eliza oftă și părăsi camera.

capitolul 34

–Vrea să plece, îi spuse ducele lui Piers.

–Pe dracu', rosti el furios. Nu poate să plece.

–Servitoarea ei spune că și-a revenit destul de bine și că ieri a petrecut toată ziua în picioare.

–Încă nu i s-a vindecat pielea, ceea ce ar putea să ducă la infecții. Ar trebui să rămână sub observație medicală.

–Asemenea infecții sunt comune?

Piers nu suporta simpatia din ochii tatălui său. Era destul de rău că el și mama lui se uitau unul la altul ca doi adolescenți în călduri. Se întoarse cu spatele, trecându-și mâna prin păr, până-i căzu funda.

–Nu, recunoscu el.

–Poate că dacă o lași să plece, se va întoarce la tine. Când se va face bine.

–Nu cred.

Piers o luă prin grădina din fața castelului, înfigând sălbatic bastonul în iarbă. Tatăl său îl urmă îndeaproape.

–Te iubește. De ce nu s-ar întoarce la tine? Eu am făcut-o.

–O, Doamne, să fie ăsta semnalul pentru o duioasă reuniune de familie? rosti Piers, oprindu-se la marginea unui strat cu flori.

–Doar dacă-ți dorești asta.

Piers rămase locului, cu un *da* tăcut pe buze. Ducele luă o gură de aer.

–Știu că urăști să auzi asta, dar regret că te-am rănit, că ți-am distrus viața. Mi-aș tăia propriul picior, dacă aș putea. Aș...

–N-ai rezolva nimic dacă te-ai omorî, spuse Piers.

Observă că, în mod ciudat, ochii tatălui său semănau mult cu ai lui. Îi văzuse întotdeauna în imaginația lui cu pupilele contractate și cu luciul nebun al opiumului. Dar acelea erau amintiri din copilărie. Avea înaintea lui un om îndurerat, dar puternic. Un om iubitor.

–Te iert, spuse Piers.

Nu se pricepea la genul acesta de mărturisiri, așa că se gândi pentru o clipă dacă Linnet se aștepta să audă ceva anume de la el. Păcat doar că era în dormitorul ei, făcând-o pe frumoasa din pădurea adormită.

Ochii tatălui său se umplură de lacrimi.

–Nu mă voi ierta niciodată. Niciodată.

Atunci Piers înțelese ce avea de gând Linnet. Își deschise brațele și tatăl său veni la el, așa cum o făcuse de multe ori Piers când era mic, iar ducele, mare. Toată emoția îl făcea și mai iritabil, așadar se îndepărtă și se răsti:

–Și să știi că viața mea nu e distrusă.

–Ai dureri de nesuportat, spuse tatăl său, lăsându-și brațele în jos.

Piers zbură capul unei margarete cu o lovitură de baston.

–Asta nu m-a distrus. Sunt un medic al naibii de bun. Nici măcar n-aș fi devenit medic dacă nu te-ai fi înamorat de opiu, se încruntă el la duce. Prefer să fiu mort decât să nu fiu medic.

Un mic zâmbet răsări pe buzele ducelui.

–Nu ai nici familie, nici prieteni.

–Pe dracu'. Îl am pe Sébastien. Și mi l-ai trimis pe Prufrock. O am și pe Linnet, dacă o conving să rămână.

–Ai face bine. Asta dacă viața ta nu e distrusă.

Piers mai decapită o floare.

–Vrea să plece. Nu vrea să-mi vorbească. I-am trimis o scrisoare și servitoarea ei mi-a spus că a rupt-o fără ca măcar s-o citească.

– Când am hotărât că nu mai pot suporta să nu te cunosc, am luat o trăsură spre Wales știind că vei fi furios. Linnet a fost doar un pretext.

– De fiecare dată când mă duc în camera ei, fuge și se ascunde.

Încă două flori își pierdură capetele.

Tatăl său ridică din umeri, urmat de Piers. Era un gest amuzat de acceptare. Întotdeauna crezuse că singurele amintiri despre tatăl său erau cele legate de opiu. Aparent, nu era așa.

– Poate că ar trebui să mă duc în camera, ei la noapte.

– Ai putea. Măcar în felul acesta ar fi întuneric. N-ar trebui să-și facă griji că te uiți la ea.

– Asta-i absurd. Eu sunt cel care-a salvat-o din cotețul de găini. Știu exact cum arată!

– Totuși, mama ta e de părere că pielea ei e principala problemă.

– De ce?

Piers își trecu din nou degetele prin păr.

– Linnet e devastată de faptul că și-a pierdut frumusețea.

– Nu și-a pierdut frumusețea! Pielea ei nu mai e la fel, dar în rest e la fel de bună ca întotdeauna.

– Pentru o femeie atât de fermecătoare precum Linnet, pierderea frumuseții trebuie să fie un șoc teribil.

– Fără îndoială, rosti Piers, căsăpind încă trei flori. E suficient de vanitoasă încât să renunțe la mine pentru motivul ăsta, deci trebuie să fie important. Știi, s-a rugat de mine în salonul cel mic, după ce tu și mama ați ieșit pe fereastră. M-a implorat s-o iau de soție. Mi-a spus că nu-i pasă dacă joacă rolul bufonului pentru mine. Dar, aparent, toată dragostea asta ținea de faptul că se socotea destul de frumoasă încât să mă controleze, spuse Piers, izbind cu bastonul în pământ. Sau ceva de genul ăsta.

– Sau poate credea că măcar prin frumusețea ei e îndeajuns de bună pentru tine, îi sugeră tatăl său. Nu am observat vreun semn că Linnet spera să te controleze.

Piers izbucni într-un hohot de râs.

– Îndeajuns de bună pentru mine? Pentru un schilod iute la mânie și cu gura spurcată?

– Tu ești cel pe care-l dorește. Și am puternica impresie că ești singurul bărbat pe care l-a dorit vreodată, deși a fost curtată de prinți și, probabil, de fiecare ins eligibil din înalta societate. Probabil că sunt puțini cei spurcați la gură printre ei.

– Proști, unul și unul, mormăi Piers.

– O să fii unul dintre ei dacă o lași să plece.

– Niciodată n-am îndrăznit măcar să-mi imaginez o femeie ca ea. Sau o viață împreună cu cineva ca ea.

– Nu e un motiv să nu îndrăznești acum, când e în fața ta. E ceva la voi doi, când sunteți împreună.

– E jumătatea mea, rosti Piers cu sălbăticie, cu privirea în pământ. Ca o glumă născocită de Platon. Ca un lucru pe care nu mi l-am dorit vreodată și apoi... iat-o în fața mea.

Tatăl său îi puse mâna pe umăr.

– Du-te și spune-i asta.

Piers înghiți în sec. Ideea îl îngrozea. Faptul că se destăinuise tatălui său era mare lucru; să-i spună asta unei femei care nici nu voia să-l vadă era cu totul altceva. Picioarele îi erau înconjurate de petale.

– Asta i-ai spus tu lui *maman*?

– Nu. Nici măcar nu voia să mă asculte, răspunse ducele amuzat.

Piers ridică palma.

– Chiar *nu* vreau să știu așa ceva.

Tatăl său rânji, apoi ridică din umeri.

– Fă orice e nevoie.

capitolul 35

Îi luă până a doua zi după-amiază să ticluiască un plan. Ceva îi spunea că, dacă ar fi vizitat-o pe Linnet în toiul nopții, doar ar fi înrăutățit situația. Nu-și dădea seama exact de ce, dar avea încredere în instinctele sale de medic, așa că de ce să nu le urmeze când venea vorba despre Linnet?

În mod umilitor, se văzu nevoit să ceară ajutor. A o curta pe Linnet era o ispravă demnă de muncile lui Hercule. Iar el nu avea cine știe ce stofă de erou. Amintirea nopții în care fusese nevoit să se târască în fundul gol (deși pe întuneric) îl făcu să se înfioare.

Însă își înghiți mândria și ceru ajutor, încercând să uite că Hercule nu avusese nevoie de ajutor din partea nimănui.

– Cum adică, vrei să mă duc în dormitorul lui Linnet? întrebă Sébastien îngrozit. În nici un caz!

– O să fiu cu tine, cretinule! spuse Piers. O s-o iei și o s-o duci la piscină.

Sébastien era uluit.

– În nici un caz! țipă el din nou. Ești nebun?

– Am greșit eu vreodată în privința unui diagnostic?

– Evident!

– Dar în nouăzeci la sută din cazuri am dreptate, nu?

– Ce are asta de-a face cu Linnet?

– Am diagnosticat-o, iar acum trebuie s-o vindec.

Vărul său îl privi bănuitor.

– Probabil că o să țipe ca din gură de șarpe.

– Ba nu. I-am spus deja lui Prufrock să se asigure că nimeni nu va fi prin împrejurimi. Și oricum, e prea

stânjenită de felul cum arată, ca să atragă atenția asupra ei.

– E încă atât de rău? întrebă Sébastien.

Piers ridică din umeri.

– Cui îi pasă?

– Ei îi pasă, nemernicule!

– Hai odată cu mine și scutește-mă de predici!

– Dacă nu îmi mai vorbește niciodată? se smiorcăi Sébastien.

– Odată ce se căsătorește cu mine, veți trăi sub același acoperiș. Până la urmă, se va calma și-o să te salute la micul dejun.

Dar Sébastien își continuă protestele tot drumul. Odată ajunși înaintea ușii de la dormitorul lui Linnet, îl apucă de braț pe Piers.

– O să mă urască pentru asta. Nu vreau să mă urască.

– Nu mai fi atât de papă-lapte, se răsti Piers.

Îi era de-ajuns să lupte cu propriile îndoieli, fără să mai aibă de-a face și cu ale lui Sébastien. Deschise ușa. Până la urmă, totul decurse mult mai lin decât se aștepta. Cum îl văzu intrând, Linnet țâșni sub pătură. Așa că nu le luă mult să o înfășoare în ea. Ea se zbătu și scoase sunete înfundate, dar mâinile și picioarele îi erau imobilizate.

– Ești sigur că încă respiră? întrebă Sébastien, mergând cu oarecare dificultate pe cărare.

Piers dădu un ghiont poverii din cârca lui Sébastien, provocând noi zbateri. Sunete mânioase se auzeau din sacul improvizat.

– Aparent, da.

– Și acum ce fac? întrebă Sébastien odată ce ajunseră la piscină.

– Așaz-o acolo, pe piatra aia netedă. Nu m-aș fi descurcat fără tine, dar mai bine ai pleca imediat. Nu-i nevoie să te întorci. Logodnica mea are să vină înapoi pe propriile picioare.

Sunetele care veneau din ghemul de stofă luară tonul unor obscenități. Sébastien plecă, scuturându-și brațele. Piers așteptă până când vărul său o coti spre postul de gardă, apoi spuse:

–Bine, poți să-ți dai jos cearșaful. A plecat.

Instantaneu, Linnet începu să se zbată în cearșaf. Piers așteptă, cu brațele încrucișate, până ce reuși să iasă. Nu purta decât o cămașă subțire, iar bărbatul rămase pe loc un moment, să admire priveliștea.

–Să nu îndrăznești să te uiți așa la mine! țipă ea.

Apoi își dădu seama unde se afla. Era o zi minunată. Cerul era albastru și cald, cu doar câteva firicele de nori, ca niște fâșii de pânză sus, deasupra păsărilor călătoare.

–Ah, făcu ea, cu răsuflarea tăiată. M-ai adus la piscină.

–De ce nu-ți dai jos cămașa, ca să înotăm?

Linnet nu păru să-l audă, privind visătoare apa albastră.

–Cămașa, repetă el, dându-și jos cizmele. Dă-o jos.

Se întoarse, în sfârșit, spre el, încruntată.

–Nu fac așa ceva.

–Treaba ta, spuse el, aruncându-și cămașa la o parte.

Indiferentă, Linnet își luă ochii de la pieptul lui. Contele își dădu jos pantalonii.

–Nu te deranja să te dezbraci. Nu am de gând să înot și nu sunt interesată de ceva mai intim.

Păru chiar că o apucară fiorii la gândul acesta. Era puțin supărător. Într-un răspuns mut, Piers se apropie și o împinse între omoplați. Linnet se prăbuși în apă cu un țipăt, apoi ieși la suprafață, bolborosind.

–Scoate-mă imediat, strigă ea, agățându-se de marginea piscinei. Mă înțeapă pielea și apa e rece ca gheața!

–Atunci ai face bine să înoți, spuse el, dându-și jos indispensabilii.

Avea din nou o erecție. Să sară în apa oceanului cu o erecție nu era tocmai ceea ce prefera el, dar nu avea de ales.

Observă că Linnet se uitase la acea parte a lui, apoi sări de pe stânca de deasupra ei și înotă spre marginea de care se ținea ea. Evident, lui Linnet deja îi clănțăneau dinții.

–Apa nu e atât de rece astăzi. Soarele bate de trei zile. Ar trebui să te miști.

O trase aproape de trupul său, așa cum făcuse întotdeauna. Nu o mai simțise atât de aproape de zile bune și era atât de... atât de... Inima i se strânse cât un purice, ca la începutul unui atac de cord.

–Trebuie să înotăm. Du-te! spuse el, împingând-o.

–Sunt bolnavă, rosti ea cam fără convingere.

–Ți-ai revenit deja. Ești doar țâfnoasă.

Rânji văzându-i expresia furioasă, apoi coborî mâna și o ciupi de fund. Linnet își miji ochii.

–Să nu îndrăznești să mă atingi. Niciodată.

–Am să-ți fac orice vreau. Ești a mea. Ai face bine să începi să înoți, dacă nu vrei să mori de frig.

Fără nici un cuvânt, se întoarse cu spatele la ea și începu să înoate încet în piscină. După câteva clipe, Linnet începu să înoate după el.

În cele mai groaznice zile ale lui, când nu se putea gândi la altceva în afară de durerea din picior, înotul în piscină îl elibera. Îi limpezea mintea, îl făcea să nu se mai gândească la laudanum și la coniac. Îl făcea să nu mai ia în calcul varianta sinuciderii.

Deci, înotă înaintea lui Linnet în caz că ea avea nevoie de ajutor, rugându-se în sinea sa ca apa să aibă același efect liniștitor și asupra ei. La celălalt capăt, ea se agăță de o piatră și gâfâi un moment. Piers încercă să o tragă spre el, dar ea îi răspunse.

–Sunt bine, spuse, lovind piatra ca să-și facă vânt și reluându-și înotul.

De astă dată, el înota în spatele ei. Se descurca fără ajutorul lui și, pe deasupra, el avea o bună priveliște a picioarelor ei.

Când ajunse la piatra netedă, Linnet era istovită, gâfâind și șuierând. Piers o ridică pe piatră, apoi urcă după ea.

– Doar atâta ai de gând să înoți? întrebă ea, gonind ca un iepure la prosoape.

– Trebuie să mă asigur că nu o iei la sănătoasa.

Linnet nu se întoarse spre el.

– Unde să fug? Nu am haine.

– Așa-i, am uitat. Ești prea lașă ca să-ți arăți pielea roșie în public.

Apoi plonjă înapoi în apă, aruncând câte o privire spre mal, să se asigure că ea era încă acolo. Se așezase pe piatră, atât de înfofolită în prosoape, că abia îi putea zări nasul.

Două lungimi de piscină mai târziu, se părea că pacea și lumina soarelui o îmbunaseră. Își scosese prosoapele și cearșaful de pe ea și își dăduse jos până și cămașa. Zăcea acolo ca o sirenă odihnindu-se sub razele soarelui.

După cinci ture, Piers își spuse că pielea ei nu mai trebuia expusă la soare.

Ieși din piscină și se apropie de ea, clătinând din cap. Stropi de apă zburară pretutindeni, făcând-o să suspine nemulțumită.

Chiar atunci îi reveni erecția. Numai când o văzu, întinsă pe piatră, trupul lui uită de frig și de oboseală.

– Pune-ți un prosop, spuse ea îmbufnată.

Însă privirea ei nu mai era atât de tăioasă.

– Cum poți? izbucni ea.

– Cum pot ce? Îmi ștergi, te rog, picioarele? Știi că nu pot s-o fac, cu bastonul ăsta.

Încercă să pară patetic, dar ea îl privi iritată.

– Te usucă soarele.

Piers se șterse încet, cu ochii ațintiți asupra ei.

– Tu mă încălzești mai repede decât soarele.

– Cum mă poți dori când arăt așa?

Linnet înghiți în sec, dar Piers deja hotărâse că ultimul lucru de care avea ea nevoie era mila. Oricum, orice licăr de milă se risipi când o auzi adăugând:

– Și ăsta e cel mai cretin compliment pe care l-am auzit vreodată.

– Spre deosebire de tine, eu te iubesc pentru mai mult decât felul în care arăți. Pentru limba ta ascuțită, de exemplu. Ador asta.

– Nici eu nu te iubesc pentru cum arăți, răspunse ea bosumflată. Dacă asta ar fi contat pentru mine, l-aș fi ales pe Sébastien.

– Ei bine, dacă asta ar fi contat pentru mine, aș fi ales-o pe sora Matilda.

Linnet pufni agasată.

– Zilele astea arată ceva mai bine decât tine.

Linnet sări în picioare, săgetându-l cu privirea.

– Ești un porc ordinar, dacă-mi spui așa ceva!

– Pielea ei cremoasă, ca o petală de orhidee, oftă el visător.

Un pufăit scăpă din nou printre buzele ei, într-un mod deloc delicat.

– Iarăși pufnești. Vai mie, ce obicei enervant! Sper că draga mea Matilda nu se învață să facă așa ceva până apuc să-i cer mâna. Ia stai puțin, cred că deja am o logodnică.

Linnet își trase din nou cearșaful pe ea și se așeză, cu ochii închiși.

– Ești ridicol.

Piers se așeză lângă ea. Pentru o vreme, rămaseră întinși, fără să scoată o vorbă. Parcă erau singurii oameni din lume și nici o altă ființă în jurul lor, în afară de o găinușă de baltă, care cânta cam fals, pe o piatră din apropiere.

Într-un târziu, când Piers se ridică, Linnet deschise ochii, atât de plini de durere, încât el simți un junghi în piept. Nu se uita într-o parte, nu spunea nimic.

Până să-și dea ea seama ce are de gând, Piers înhăță cearșaful și-l aruncă la o parte. Se așteptă să țipe și să încerce să se acopere cumva. În schimb, ea nu schiță nici un gest, doar își întoarse fața într-o parte, nu înainte ca el să vadă lacrimi șiroind.

–Mă uit la tine, din cap până-n picioare.

–Uită-te cât vrei. Oricum o s-o faci, indiferent ce spun.

–Ești încă roșie, dar acum te și cojești. Arăți ca dracu'.

Linnet săltă în capul oaselor, ca o marionetă de lemn, și își privi trupul. Țipă atât de tare, încât găinușa de baltă își luă zborul.

–Apa sărată are proprietăți curative, spuse el, luând cearșaful și ștergându-i pielea cu blândețe. Uită-te la tine. Nu ești atât de roșie sub crustă. Și nu ai cicatrici, cel puțin nu pe abdomen.

Linnet îl privi șocată.

–Crusta se cojește?

–Evident. S-a format peste bășicile de scarlatină, să-ți protejeze pielea cât timp se vindeca. Mă aștept – o frecă încă puțin – să năpârlești pe de-a întregul, poate cu excepția spatelui. Soarele și apa de mare ajută.

–Nu credeam că se va duce vreodată, spuse ea atât de încet, încât Piers mai că nu o auzi din pricina valurilor care se spărgeau pe stâncile din spatele lor.

–Dacă mă întrebai, ți-aș fi spus. Dar pentru că ai refuzat să vorbești cu mine, n-am știut că ești înspăimântată de ceva atât de prostesc.

Linnet avea cea mai rebelă expresie de îmbufnare pe care o văzuse el vreodată.

–Dar ce-i mai rău, insistă el, fără a o privi, ți-ai pierdut încrederea în mine. Ai spus că mă iubești îndeajuns încât să joci rolul bufonului. Dar când ai dat de necaz, n-ai avut curaj să suporți măcar un dram de umilință. Nu ai vrut să mă vezi între patru ochi, ca să nu te iau peste picior, și n-ai vrut să mă vezi în public fiindcă te simțeai umilită că te vede Prufrock.

De astă dată, el era cel care se întinse și își puse mâna streașină la ochi.

–Chiar te iubesc, mărturisi Linnet, simțind că Piers îi compromitea orice capacitate de-a gândi rațional, când arăta atât de rănit. Dar nu pot fi ducesă, din moment ce arăt astfel. Nu vreau să fiu luată în căsătorie din milă. Și nu mă pot căsători cu tine dacă arăt ca o...

–Bestie? o întrerupse el. Ăsta e cuvântul pe care-l cauți?

–Nu.

Piers se ridică din nou, aruncându-i o privire fioroasă.

–M-ai iubit doar când erai frumoasă. Fiindcă voiai să mă controlezi, așa cum crezi că poți controla alți bărbați cu zâmbetul tău.

–Nu! țipă ea. N-a fost așa!

–Atunci cum a fost? Ba mă implorai să mă căsătoresc cu tine, spunându-mi că mă vei aștepta oricât, ba nu voiai să te uiți la mine.

Glasul îi vibra de mânie și de durere. Linnet privi în jos și își cercetă corpul. Era încă roșu, pielea încă i se cojea, dar cumva, stând lângă Piers în lumina soarelui, nu mai părea atât de monstruoasă.

–Am crezut că vei fi îngrozit, spuse ea, înecându-se puțin. N-am vrut să te însori cu mine din milă. Nu puteam să-ți fac asta, să fiu o soție urâtă.

–Mila nu e tocmai un sentiment pentru care să fiu cunoscut. Mai mult, nu am avut nici cea mai mică ezitare să fiu o bestie de soț.

–Nu e chiar adevărat, spuse ea încet. Mi-ai spus că mă vrei, dar că niciodată nu te vei căsători cu mine. Ai spus că sunt frumoasă și provocatoare, dar că te vei culca și cu alte femei, așa că ar trebui să uit de tine.

Cuvintele urâte pluteau între ei.

–Ai dreptate. Am spus lucruri groaznice.

Toată mânia îi dispăruse din voce, care acum era atât de ștearsă, încât Linnet nu știu ce să spună.

– Te-am îndepărtat de mine fiindcă mi-era teamă să nu devin un dependent de droguri. Mi-era – și încă îmi este – teamă că mă voi pierde cu firea și-ți voi face viața un calvar.

Deodată, în inima ei încolți teama că el o va părăsi, deși cu mai puțin de o oră înainte nici nu voia să-l mai vadă vreodată.

– Mi-ai frânt inima când m-ai dat afară, spuse ea, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Asta m-a făcut să mă simt groaznic. Dar când m-am îmbolnăvit, zăcând în cotețul acela, mi-am dat seama că mă iubești.

Urmă o pauză. Găinușa de baltă cânta din nou, undeva, mai departe.

– Am spus că mă iubești, repetă ea.

– Da, da, recunosc, spuse el aproape enervat.

– Am hotărât că – dacă trăiesc – nu te voi mai lăsa să mă intimidezi, așa cum ai făcut-o când ai refuzat să te însori cu mine.

Întinse mâna și îl mângâie pe coapsă.

– Dar apoi, m-am făcut atât de urâtă! Nu văd cum aș putea fi ducesă.

– Bănuiesc că toate ducesele sunt frumoase. Probabil că e o cerință trecută în fișa postului.

– Cel puțin, n-ar trebui să înspăimânte oamenii pe străzi.

– Și pentru motivul ăsta ai crezut că, de vreme ce ești numai bună pentru circ, e mai bine să renunți la mine. Ce crezi că avea să se întâmple apoi? Cină la pat pentru încă cincizeci de ani?

– Am vrut să mă ascund, spuse ea cu voce tremurândă. Doar să mă ascund, atâta tot.

Se așternu tăcerea.

– Linnet, sunt ultimul om de care trebuia să vrei să te ascunzi, zise el.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Mi-ai frânt inima când te-am găsit muribundă, apoi mi-ai frânt-o din nou când m-ai dat afară din cameră.

Linnet nu mai putu suporta durerea din vocea lui, faptul că-l rănise, așa că se aruncă spre el. Trupul său era cald și mare sub ea. Familiar și drag.

– Ai de gând să mă săruți și să treacă totul ca prin minune? o întrebă el, sarcastic și, totodată, tandru.

– Mai taci, spuse Linnet.

Buzele ei fremătară pe-ale lui. Îi gustă buzele cu limba.

– Să înțeleg că vrei să mă seduci pe căi obișnuite, acum, că ți-ai pierdut nurii.

Linnet știa deja când el era furios și încerca s-o rănească prin cuvinte, dar știa și când nu era așa. De data asta, nu era.

– Oarecum.

Îi mușcă buza de jos, așa cum învățase de la el. Piers își deschise buzele la rugămințile ei și pasiunea pură puse stăpânire pe ei preț de o clipă. Dar apoi, el se retrase.

– Nu pot.

Linnet se întinse după el. Ceva în vocea lui făcea ca dorința ei să crească mai degrabă, și nu să se diminueze.

– De ce?

– Ești prea urâtă. Nu fac niciodată dragoste cu femei urâte. Nici în ruptul capului n-aș putea iubi o femeie urâtă.

Pentru o fracțiune de secundă, Linnet își simți inima surpându-i-se, apoi își dădu seama ce spunea el de fapt.

– Iar eu, milord, aș putea iubi doar un bărbat care m-ar putea trece pragul în brațe. Care-mi poate promite că nu se va atinge niciodată de laudanum și care nu ar ridica vocea la mine. Poți face asta?

Privirile li se întâlniră: adânci, sclipitoare, inteligente, pline de iubire.

– În han te-am dus în brațe tot coridorul și peste prag. Se pune?

– S-ar putea să fiu din nou frumoasă într-o bună zi, îl ispiti ea.

– Sau nu.

Ochii lor rosteau povești nespuse de iubire – o iubire într-atât de puternică, încât avea tăria să scoată pe cineva din ghearele morții, iubire ce nu dispare și nu dă greș. Care nu avea nimic de-a face cu frumusețea, cu temperamentul vulcanic sau cu picioarele schiloade.

– Nu-ți pot promite că n-am să-mi ies din fire. Deși am senzația că m-ai schimbat în bine. Poate că nu mai sunt chiar o bestie.

– Iar eu nu pot promite că n-o să mor și să te las singur. Cred că am uitat să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

– Te iubesc, mărturisi el cu duioșie. Când am crezut că ai să mori, am vrut să mor și eu. Și din clipa în care ai ieșit pe fereastra aia, te-am vrut înapoi.

Linnet îi mângâie blând obrazul.

– M-am întors.

– Aș fi venit după tine, chiar dacă nu mi-aș fi dat seama că ești bolnavă. Doar că nu-mi puteam părăsi pacienții. Mă rog, m-am gândit, nu o dată, să-i las dracului, mai ales în toiul nopții.

– N-ar fi fost în regulă așa, îi răspunse ea cu convingere. Ne-ar fi umbrit ziua nunții.

– Va fi o zi a nunții? Ochii lui o priveau cercetător.

– Nu ar fi deloc ușor să ne spunem jurămintele în dormitor, dar cred că am reuși. Inspiră adânc. Nu te-ar deranja să te căsătorești cu un rac?

În privirea lui se citea că nu-l deranja deloc.

– Nu ești rac, spuse sărutând-o ușor. Unde se vindecă pielea, arăți ca o căpșună. O căpșună roșie și delicioasă.

– Berry e al doilea nume al meu, chicoti Linnet.

– Berry a mea. Dar nu mai voia să discute, era clar; se rostogoli, în schimb, deasupra ei, mare și puternic și dominant.

– Dacă pe mine nu mă deranjează să facem dragoste în timp ce-ți schimbi pielea, crezi că ai putea și tu să faci dragoste cu un bărbat temperamental?

– Da, suspină ea, pentru că mâna lui... ei bine, erau locuri în care pielea ei era exact la fel de moale ca întotdeauna. A trebuit să-i mângâie sânii cu cearșaful până când aceștia deveniră de un roz frumos ca de căpșună, dar amândurora le făcu plăcere. Și amândoi descoperiră, spre marea lor fericire, că, în mod surprinzător, scarlatina nu-i afectase coapsele. Mai aveau și alte motive de fericire. Apoi, stătură pe piatră în timp ce Piers se concentră să lustruiască pielea iubitei sale, pentru a-i da o nuanță uniformă de roz.

– Voi rămâne cu cicatrici pe față? întrebă Linnet emoționată, după o vreme. Fii sincer.

– Deloc. Nu ești tu regina Elisabeta. De fapt, deși mă doare să-ți spun asta, puțină pudră, și bobocii vor saliva din nou când te vor vedea.

Aparent, decise că sânii ei aveau nevoie de și mai multă atenție.

Linnet începu încet-încet să-și atingă fața, trecându-și degetele peste obraji, bărbie, buze. Toate moi, din nou.

– Nu cred că am să uit asta vreodată, spuse tremurând. Cotețul, iritația, și mi-era atât de cald și de sete!

Piers îi luă obrajii în palme.

– N-am să mă iert niciodată pentru că am lipsit de lângă tine.

– Adică, la fel cum tatăl tău nu se va ierta niciodată?

– Am discutat, spuse el morocănos. Am încercat să mă gândesc la ce-ai fi vrut tu să-i spun.

Fața ei se lumină.

– Deci i-ai spus că a fost un tată devotat și...

– Nu.

– Nici măcar nu știi ce voiam să spun!

– Nu i-am spus nimic de genul ăsta.

– Atunci ce i-ai zis? întrebă ea, ușor dezamăgită.

– Că-l iubesc. Poate nu în destule cuvinte, dar îndeajuns ca să înțeleagă.

– Când eram grav bolnavă, am visat că mama era cu mine în bazin.

– În apă?

– Sub apă. Tot pluteam în larg, pentru că acolo nu exista durere și era răcoare. Dar ea mă împingea înapoi.

– Bravo ei, spuse Piers strângând-o la piept.

– Și eu am iertat-o. M-a iubit.

– Ei bine, e foarte ușor să te iubească cineva pe tine. Și nu doar pentru că ești frumoasă. Și nici pentru că ești de un roz pe care nu l-am mai văzut până acum la o femeie.

Linnet începu să lăcrimeze.

– Nu credeam că cineva ar putea vreodată să...

– Gata, spuse el, sărutând-o ușor. Eu nu am crezut vreodată că aș putea să iubesc pe cineva.

– Nici unul dintre noi nu avea dreptate, spuse ea sărutându-l.

– Draga mea Berry, spuse Piers după ceva timp.

– Da? Se trezi din sărut amețită, cu buzele umflate și cu inima bătându-i iute.

– Nu pot să mai fac dragoste pe stânca asta. Nu vreau să par convențional, dar mi-am julit genunchii. Mergem acasă? Am un pat excepțional de moale. E în dormitorul principal, pe care încă nu l-ai văzut, dar ai putea să-l consideri al tău de-acum încolo.

– Acasă, repetă ea.

– Casa noastră.

Așa că se ridicară, ea se înfășură în cearșaf ca într-o togă, și porniră spre casă ținându-se de mână.

Când au ajuns, Linnet le zâmbi tuturor, de la Prufrock și până la duce. Nimeni nu observă că pielea ei era de culoarea căpșunii.

Fericirea din ochii și de pe chipul ei era orbitoare.

epilog

Câțiva ani mai târziu

– Nu înțeleg de ce-i spui mamei Berry, îi spunea tatălui său un băiat mic, într-o zi de vară.

Se tolăni pe o stâncă, privind la sora lui care se bălăcea în bazin cu mama sa.

– E un nume secret, spuse tatăl lui.

Se uita la soția lui cu un zâmbet ciudat, pe care băiatul nu știa cum să-l interpreteze.

– Nu are sens, observă Jon Yelverton, viitorul conte de Marchant și duce de Windebank. Mama nu arată ca o mură. Evie arată, pentru că e rotundă și plinuță, și are părul roșu.

O privea pe sora lui cu un pic de dispreț. Chiar și la vârsta de șapte ani, era conștient că sora lui avea o putere magică asupra străinilor. Dacă ea le zâmbea, ei se topeau. Îi dădeau orice-și dorea ea.

Nu și părinții lor, evident. Ei, mai degrabă, o împungeau până o făceau să râdă. Iar el prefera să o gâdile.

– Odată, demult, mama ta avea pielea rozalie. Deci, semăna cu un fruct savuros – o căpșună.

John mai văzuse privirea aceea în ochii părinților lui și nu prea îi convenea. Nu era rațională. Îi plăcea să categorisească lumea, lucrurile erau ori raționale, ori iraționale. Privirea aceea visătoare? Irațională.

– Putem merge înapoi la castel, să mai disecăm o broască? întrebă el.

– Nu. O broască pe săptămână. Broaștele nu sunt create doar pentru amuzamentul tău.

–Dar nu uita că am avut probleme să găsesc vezica la ultima. Trebuie să mai încerc.

–Săptămâna viitoare, îi spuse tatăl său. Sunt sigur că vor mai fi multe vezici în viitorul tău.

Asta suna exact ca genul de prostie pe care părinții o spun întotdeauna și pe care John nu o aprecia.

–Eu vreau să disec o broască acum!

Tatăl său își mută privirea de la bazin la el. Ridică un deget:

–Îți amintești ce am discutat azi-dimineață?

–Trebuie să învăț să-mi controlez temperamentul, răspunse John obedient. Și dacă-l simt în stomac, trebuie să număr până la zece.

–Simți nevoia să numeri acum?

–Nu, răspunse el, puțin morocănos.

Evie era la marginea bazinului, iar tatăl lui se ridică să o scoată. Avea bastonul într-o mână, dar se aplecă să o ajute, ridicând-o cu cealaltă mână, și apoi o învârti, în timp ce ea țipa de bucurie.

Apoi lăsă bastonul și se aplecă cu ambele mâini să o scoată pe mama copiilor. Iar aveau zâmbetele acelea pe chip.

El avea un prosop pe umăr, pe care îl folosi ca s-o usuce.

John se plictisi de ei și plecă să se plimbe printre micile bazine. Poate dacă găsea propria lui broască, tata l-ar fi lăsat s-o disece.

Nu păreau a fi broaște pe-acolo.

–Nu le place apa sărată, spuse Evie ușor sâsâit. Își lăsă capul pe-o parte și îi zâmbi în acel fel nesuferit. Nu știi chiar nimic?

Ca răspuns, o trase de păr.

Apoi ea plânse, așa că el numără până la zece.

–Nu am *smucit*-o de păr, îi explică el tatălui său, o clipă mai târziu. Nici nu am *tras* tare. Aia ar fi fost rău din partea mea. Am tras doar puțin.

–Așchia nu sare departe de trunchi, spuse tatăl lui și-l luă de mână, pe drum spre castel. Data viitoare, numără până la zece înainte să tragi.

John zâmbi. Cea mai mare ambiție a lui era să fie ca tatăl său, în toate felurile posibile. Ei bine, și un pic ca bunicul lui, ducele, pentru că adora felul în care Excelența Sa spunea povești.

Dar cel mai mult voia să fie ca tata.

–Poate am să-i fac o operație următoarei broaște înainte să o disec. Îi pun un picior în ghips, ne putem preface că a sărit prea sus.

–Hmmm, făcu tatăl său uitându-se din nou la mama lor.

Ea o ținea de mână pe Evie, care încă mai plângea, deși John știa foarte bine că nu o rănise pe sora lui în nici un fel.

–O iubești pe mama mult, nu-i așa? întrebă John, trăgându-l de mână pe tatăl său.

–Da, așa e, cu siguranță că așa e.

–Și ea te iubește pe tine, spuse John.

Îi plăcea ca lucrurile să fie organizate și clare. Mama râse.

–Chiar că-l iubesc pe tatăl tău, Johnakins.

El se încruntă.

–Ăla e nume de copil mic. Nu mai sunt un copil mic.

–Îmi cer scuze, spuse ea, gâdilându-l pe nas.

–Atunci, dacă-l iubești și el te iubește, și ne iubiți și pe noi, de ce mai trebuie să aveți încă unul?

I se explicase că mama avea un bebeluș în burtică, dar nu părea logic, chiar dacă burtica mamei era mai rotundă decât de obicei.

Mama zâmbi și-l luă de mână.

– Dragostea e cel mai mare dar al unei familii.

Asta nu avea sens în mintea lui John. Cel mai mare dar al tatălui său era cel chirurgical. Dar nu avea rost să se streseze pe tema asta și, în plus...

Probabil că pe lângă ei patru mai era loc pentru încă unul.

Atâta timp cât nu era încă o fată.